LAUREN FRANKEL
YOUNG
Adevăr sau provocare
FICTION CONNECTION
TREI
www.virtual-project.eu

LAUREN FRANKEL

ADEVĂR SAU PROVOCARE

Original: Hyacinth Girls (2015)

Traducere din limba engleză şi note:

BOGDAN COŞA

virtual-project.eu

Editura: TREI

2016

Pentru John

„Mi-ai dăruit zambile prima dată acum un an;
Mi se spunea chiar fata cu zambile.
– Şi totuşi, când ne întorceam seara târziu,
din grădina hyacintelor,
Aveai braţele încărcate de flori, părul ţi-era ud,
nu mai puteam
Să vorbesc, mi se înceţoşau ochii, nu eram
Parcă nici viu, nici mort, nu mai ştiam de nimic,
Priveam în inima luminii, tăcerea
Oed' und leer das Meer."

– T.S. Eliot, *Tărâmul pustiit*{1}

Prolog

Era o dimineaţă răcoroasă de octombrie şi eu mă uitam cum întindeau faţa lui Callie pe un panou publicitar: doi bărbaţi cu căşti de protecţie desfăşurând pe sfoară o coală de vinilin. Mestecam gumă în maşina mea parcată, cu traficul vâjâind pe lângă mine, în timp ce afişul se umfla şi flutura în bătaia vântului de parcă ar fi fost un steag imens şi întunecat. Am vrut să fiu prima care o vede, aşa că am venit devreme, jurându-mi să mă ţin tare. Să mă concentrez. Să mă adun. Ca şi când nimic nu m-ar putea atinge. N-aveam de gând să mă caut de şerveţele prin buzunare, nu, şi nici de bocit nu plănuiam să bocesc fix la intrarea pe autostradă.

Sus, pe schelă, bărbaţii se mişcau tot mai repede în costumele lor reflectorizante, îndesând imaginea ei în chenar şi netezind-o cu nişte beţe. Aveam o privelişte bună, dar am deschis totuşi portiera, voiam s-o văd limpede, fără parbrizul care ne despărţea. După care am rămas acolo, pe marginea drumului. Era complet schimbată.

Callie avea paisprezece ani. O ştiam de când se născuse, dar până şi pistruii ei, măriţi de atâtea ori, îmi păreau străini. Părul îi era izbitor de strălucitor, de parcă i l-ar fi vopsit ca să se asorteze cu soarele, iar ochii verzi, larg deschişi, priveau peste oraşul nostru. Era pe colţ cu Whitefield Road, la aproximativ un sfert de milă de liceu, nu chiar o porţiune mai pitorească din Pembury (nu tu garduri de piatră, nu tu biserici cu turle). Dar era drumul pe care mergeau la serviciu sau la şcoală toţi cei care făceau naveta şi ştiam că va trebui să facă tot posibilul să se uite în altă parte ca să o evite, asta dacă nu cumva optau pentru vechile autostrăzi secundare, care erau pline de hopuri.

Îmi făcusem tot felul de scenarii despre cum aveau să reacţioneze când aveau să treacă pe aici şi s-o vadă pentru prima oară. Oamenii din oraşul nostru, adulţi şi copii deopotrivă. Râuri de lacrimi, desigur. Autobuze şcolare inundate de lacrimi. Priveghiuri spontane la lumina lumânărilor şi, dedesubt, oameni strânşi grupuri-grupuleţe pe pajişte. În alte dăţi când eram mai nervoasă, îmi imaginam repercusiuni şi mai satisfăcătoare. Accidente de maşină în drum spre şcoală, cafele cu lapte fierbinţi vărsate în poală, fete ţipând la părinţii lor să aleagă un alt traseu. Poate că unul dintre tipii de pe lista ei, oprit brusc şi mut de uimire, pur şi simplu n-ar mai băga de seamă camionul care vine cu viteză din spate. Apoi, oameni din alte oraşe, veniţi în vizită de Ziua Recunoştinţei, care ar pune întrebări inconfortabile după ce vor fi văzut fotografia ei:

— Păi, învăţa la aceeaşi şcoală cu Adam, ar zice mama, iar Adam ar ridica ochii din farfurie.

După care mama lui s-ar uita la halca ei de curcan şi ar lua-o de la

capăt:

— Bănuiesc că n-ai aflat ce s-a întâmplat, moment în care toată lumea ar lăsa din mână furculiţele.

Bărbatul care a conceput afişul a recunoscut-o imediat ce i-am arătat fotografia, efect datorat difuzării constante a imaginii în presă încă din septembrie, de când s-a întâmplat. Nu zâmbea în fotografie. Între sprâncenele deschise la culoare se putea citi o cută de încordare. Fotografia era de vara trecută, iar problema exista deja în momentul în care i-o făcusem, chiar dacă la vremea aia eu nu-mi puteam da încă seama – n-aveam nici cea mai vagă idee. Perspicacitatea nu ţine de claritate. În ziua în care îi făcusem fotografia, stăteam împreună în grădina proprietăresei, bucurându-ne de căldura care ne mângâia pielea. Mănunchiurile de lavandă erau pline de albine, prin tufe ciripea o vrăbiuţă, iar eu mă uitam la puful care înmugurea pe genunchii îndoiţi ai lui Callie. Ea şi-a întins mâinile deasupra capului, flexându-şi degetele subţiri. În clipa în care am ridicat aparatul i-am zis să zâmbească. Ea n-a zâmbit. Aproape că nu mi-am dat seama. Designerul afişului a apăsat nişte taste şi fotografia lui Callie a apărut pe tot ecranul.

— Ce-aţi vrea să transmită afişul? a întrebat el.

— Îţi cunoşti copiii? am zis eu.

— *Pe mine* mă-ntrebaţi?

— Nu. Asta vreau să scrie pe panou.

Îţi cunoşti copiii? Cuvintele au fost imprimate pe partea stângă a feţei lui Callie. Nu e o întrebare prea subtilă, însă e întrebarea potrivită, îmi zisesem eu. Pentru unii avea să sune ca o acuzaţie: *Ştii tu oare ce-au făcut? Ştii de ce sunt în stare?* Pentru alţii, ca o avertizare: *Îţi închipui? Ar fi putut fi ai tăi, cu feţele lor, aici, pe panou.* M-am întrebat uneori dacă nu cumva mesajul mi se adresa exclusiv mie, ca un memento al propriei mele ratări. N-am fost niciodată prea strălucită când a fost vorba de făcut legăturile.

Mai mult, una dintre poveştile mele de demult, o poveste pe care i-am tot repetat-o lui Callie, zicea cam aşa: când aveam doisprezece ani, credeam că sunt posedată. Treceam prin obişnuita mizerie a pubertăţii, hormoni care o luaseră razna, constrângeri bizare, iar sentimentul că pierd orice fel de control era copleşitor. Atunci am decis că toate chestiile astea n-au nicio legătură cu mine – *altceva* trebuie că îşi făcuse loc *în* corpul meu. Am luat simptomele pe rând şi mi le-am explicat în felul următor: fusesem posedată de un demon. Trebuia să fiu exorcizată. Am implorat-o pe Joyce, cea mai bună prietenă a mea, să se ocupe de tot, iar ea a fost de acord să o facă în dormitorul ei cu baldachin, să cânte şi să rostească incantaţii, bătându-se peste gură ca un şef de trib indian. Joyce avea o imaginaţie mult mai bogata decât mine, iar ca prietenă nu m-am

îndoit niciodată de ea, aşa că atunci când mi-a zis că demonul îşi luase tălpăşiţa, am respirat, plină de gratitudine, uşurată. Callie râdea de mine uneori: *Ştii totuşi că n-ai fost posedată, nu?* Şi eu îi zâmbeam şi dădeam din cap, da, da, dar fusesem absolut sigură. Studiasem semnele şi credeam că am înţeles. Aşa am făcut toată viaţa, şi-am tras cele mai greşite concluzii.

Iar în ceea ce-o priveşte pe Callie a fost şi mai rău, pentru că eram convinsă că o cunosc. Mă gândeam că îi pot prezice traiectoria prin intermediul celor o mie de puncte împărtăşite anterior. Iat-o mai întâi rozalie şi zbârcită, înfăşurată în scutece de nou-născut, în timp ce Joyce anunţă ca prin ceaţă:

— Rebecca, sunt mamă!

Iat-o mergând de-a buşilea cu fălcuţele-i rumene, cântând cântecele şi rânjind, apoi, fetiţa care vorbeşte despre râme pe marginea trotuarului. La zece ani ne-a spus tuturor că vrea să se facă biolog. La unsprezece ani m-a convins să fiu vegetariană. Am ştiut tot ce-i place, de la şampon şi muzică până la fructe. I-am spălat chiloţii şi am ascultat-o povestind ce coşmar a avut. Am privit-o adormind de sute de ori. Am simţit-o atât de aproape. I-am ştiut îndeaproape obiceiurile. Am crezut că o înţeleg şi-am crezut că aşa va fi mereu.

Dar n-am fost în stare să mă înţeleg nici măcar pe mine. N-am ştiut cum o să reacţionez. După ce-a fost înălţat afişul, nici măcar n-am simţit cine ştie ce satisfacţie. Cuvintele păreau lipsite de sens pe lângă chipul ei supradimensionat. Îţi cunoşti copiii? Cum ar putea şti cineva un lucru ca ăsta? Dacă nici copiii nu ştiu ce-i de capul lor, ce indicii să aibă atunci părinţii? Încercam oare să-i ajut sau nu era decât un ultim *să vă fut* ieşirea necontrolată a unei femei răvăşite? O secundă mi-am văzut reflexia în geam – încercănată, cu părul prins la spate şi mirosul de spital rămas agăţat în hainele mele. Cine eram eu ca să fac un lucru ca ăsta? O amărâtă de igienist dentar. O femeie care stătea şi cocea brioşe pentru Asociaţia Părinţilor şi Profesorilor. O tipă de 34 de ani fără prieteni, care o creştea pe fiica celei mai bune prietene. Am ridicat privirea spre panou, întrebându-mă dacă asta se numea că am făcut dreptate. Fiecare putea alege în continuare în ce lumină să o vadă pe Callie. Unii ar putea zice că nenorocita a găsit ce-a căutat. Alţii aveau să vadă în ea o victimă. Câţiva, poate, aveau să fie uluiţi că la noi în oraş s-a putut întâmpla un lucru ca ăsta. Doar că de-acum înainte ea avea să-i urmărească în drumurile lor, avea să fie acolo ca un memento, în plimbările târzii din noapte sau dimineaţa, în timp ce se îndreptau spre meciuri de fotbal sau dansuri, cu pielea strălucindu-i în bătaia neoanelor orbitoare.

1

Ca să încep cu începutul va trebui să mă-ntorc în timp cu cel puţin şase luni, în acea zi de aprilie în care am primit un telefon de la şcoala lui Callie. Altfel, vor fi şi lucruri care aş vrea să rămână deoparte, anumite lucruri despre care nu vreau să vorbesc. De exemplu, reveria stupidă pe care o aveam când a sunat directorul. Fanteziile mele nu erau neapărat indecente, nici vorbă de scene cu latex şi sfredele. De fapt, erau întru totul caste, abia dacă implicau un sărut. Aş zice că *erau* retro. Plicticoase şi antifeministe. Mă aplecam să-i curăţ dinţii unui pacient şi îmi imaginam cum mă cere în căsătorie.

În mintea mea îi numeam „bărbaţi-portal" şi îi alegeam doar pe cei care păreau slăbănogi şi anemici. Bărbaţi care locuiesc singuri în case cu cinci dormitoare şi care sunt toată ziua în oraş la slujbele lor. Bărbaţi îndopaţi cu cine încălzite la microunde şi mâncare chinezească plină de grăsimi, vândută la suprapreţ; ce-şi doreau ei cu adevărat, în secret, era o mâncare gătită cum trebuie. Nu era ceva premeditat, privirile ni se întâlneau întâmplător peste masca mea chirurgicală, braţele ni se frecau unul de altul în momentul în care rupeam o bucată de aţă dentară, după care, vi-IUM, în altă dimensiune! Ca şi când am fi aşteptat dintotdeauna să vină clipa asta, şi iată şi uşa mea – portalul meu – către o viaţă nouă. Inima începea să-mi bată tot mai tare pe măsură ce el se întindea spre mine, după care mă întreba pe loc dacă nu ştiu pe cineva care se pricepe la bucătărie şi care să poată locui la el.

În acel moment al vieţii învăţam eu însămi să gătesc. Scopul meu era să învăţ o tehnică nouă pe lună în mica noastră bucătărie de închiriat. N-aş fi avut timp pentru aşa ceva, dar noroc că sufeream de insomnie, aşa că noaptea, în majoritatea cazurilor, mă trezeam aliniind somnoroasă ingrediente şi încălzind cuptorul. Acolo am distrus tot felul de aluaturi de plăcinte şi produse de patiserie, am dezumflat nenumărate sufleuri, repetând de fiecare dată paşii, întinzându-mă din nou şi din nou după ouă şi unt. Dar îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea momentul în care corpul şi mintea îmi erau complet absorbite, când uitam de mine şi nu existam decât pentru compoziţia în care amestecam. Degetele, sensibile la textura aluatului, ochii, adaptaţi la sclipirile albuşului de ou, în timp ce mâna amesteca automat, pe măsură ce bulele începeau să se umfle. Atunci când mă concentram pe deplin, anxietăţile mele se evaporau, de parcă fiecare variabilă incontrolabilă ar fi putut fi reglată prin nivelul corespunzător de atenţie. Când felurile de mâncare ieşeau într-un final perfecte, la fel ca-n fotografiile din cartea de bucate, era mai mult decât o realizare, era dovada unui lucru mai mare – dacă munceam mult, dacă urmam

instrucţiunile şi mă concentram intens, lucrurile aveau să fie în regulă, aveau să iasă aşa cum plănuiam eu.

În acea după-amiază de aprilie fantezia mea se contura destul de drăguţ. Pacientul meu nu purta verighetă şi nici nu dădea semne cum că ar fi vreun pervers. Avea încălţăminte bună, asigurare bună, ceea ce însemna automat şi o slujbă bună. Şi uite-aşa am început eu să-mi imaginez prima prezentare, prima masă pe care aş fi gătit-o pentru el. M-am oprit asupra unei tocăniţe vegetariene consistente şi nu prea picante. El avea să-mi ceară supliment, apoi o a treia porţie. După care avea să-mi facă o ofertă generoasă. Eu şi Callie aveam să ne mutăm în casa lui, mobilată şi utilată cu toate dotările moderne, o bucătărie însorită cu blaturi de marmură, un aragaz cu şase ochiuri şi un mixer ultimul răcnet, asta pentru pâine de casă. Avea să-mi spună că el n-o să prea fie prin preajmă, dar că eu pot să gătesc ce vreau. Să ne simţim ca acasă, atât eu, cât şi Callie. Care, desigur, îşi poate invita oricând prietenii la piscină.

Bărbatul îmi vorbea şi în realitate. Mă întrebase dacă poate să scuipe. După ce s-a aplecat deasupra vasului, l-am întrebat dacă are sensibilitate dentară. Observasem o călcătură strâmbă şi îl suspectam că scrâşneşte noaptea din dinţi, un lucru din ce în ce mai obişnuit în zilele noastre. Doctorul Rick dădea vina pentru asta pe criza economică. Am început să vorbim despre purtarea unei gutiere pe timp de noapte, după care, în general, despre relaxare. Meditaţie, yoga, ceva care să-l ajute să se elibereze de stres.

— Eu mi-am dat seama că pe mine gătitul mă relaxează, am zis, iar el a ridicat din sprâncene într-un mod prietenos.

— Ai mâncat vreodată brioşă cu lavandă? Am întrebat tot eu. Lavanda e foarte liniştitoare.

A dat din cap că nu, şi atunci chiar mi-a plăcut de el, de bărbatul ăsta cu tenul lui nesănătos, gălbejit şi dinţii ciobiţi şi imperfecţi din cauza fălcilor lui stresate şi încleştate.

— Aş putea să-ţi aduc reţeta, m-am oferit din senin. Sunt făcute cu foarte puţin zahăr.

— A, nu. Eu nu prea gătesc.

Mi-am imaginat piscina lui în formă de rinichi şi cum aveam să râdem într-o zi împreună despre momentul ăsta şi să o dăm dracului de corectitudine. Voiam să mă salveze. De ce-ar trebui să fie corecte fanteziile mele? Nimic n-a fost egal pe lume vreodată. Eu creşteam singură un copil din salariul meu de igienist, iar el avea bani cu duiumul şi dormitoare cât n-ar fi putut folosi într-o viaţă. Nu-mi doream decât să nu mai fiu nevoită să-mi fac griji, să am timp să mă pot juca într-o bucătărie, să ştiu că nu atârnă toate pe umerii mei – o viaţă aşa cum aveau atâţia alţii.

Deşi nu sunasem încă după doctorul Rick, am văzut uşa

deschizându-se. Înainte să pot continua cu pacientul meu, administratorul mi-a înmânat biletul.

Au sunat de la şcoala lui Callie. Au zis să suni înapoi cât de repede poţi.

M-am trezit apoi în camera de sterilizare a cabinetului nostru, cu telefonul la ureche, respirând sacadat în timp ce directorul lui Callie îmi vorbea. Cuvinte. Şi mai multe cuvinte. Majoritatea de neînţeles. Damful antibacterienelor îmi invada nările.

— Traumatizată, mi-a zis directoarea. Cealaltă elevă a rămas traumatizată.

Mi-am lăsat pacientul cu Annette, încă îmi tremurau picioarele. Mă băgase în sperieţi telefonul ăsta venit pe nepusă masă. Îmi imaginasem lucruri îngrozitoare – un drum chinuitor până la spital –, dar era vorba de cu totul altceva. Era un scenariu pe care nu reuşeam să-l urmăresc.

— Cerneală? am repetat după el.

— Exact – în faţă. Şi i-a distrus şi bluza.

Când un director de şcoală îţi spune că fata ta i-a aruncat cu cerneală în faţă unei colege, există probabil anumite lucruri pe care tu n-ar trebui să le faci sub nicio formă. N-ar trebui să izbucneşti în lacrimi, vărsându-ţi problemele personale. N-ar trebui să te comporţi ca mama unui infractor, insistând nervoasă că „nu se poate să fi făcut aşa ceva!" Şi probabil că n-ar trebui nici să devii atât de defensivă încât să te apuci să întrebi ce a făcut cealaltă elevă de a provocat-o. Însă când a fost vorba de mine, toate aceste „n-ar trebui să" s-au evaporat rapid.

— Nu, n-are cum. Callie nu se bate niciodată. Trebuie să fie o greşeală. Ce i-a făcut fata asta *înainte?*

— Nimic.

Directoarea mi-a răspuns de parcă aş fi fost ultimul gunoi fie şi numai pentru că mi-a trecut prin cap să întreb aşa ceva.

— Lucra la ea în bancă atunci când a atacat-o Callie.

Callie şi cu mine locuiam împreună într-un apartament de 65 de metri pătraţi. Mâncam împreună, bârfeam împreună, glumeam împreună. După ultimul ei val de creştere, am început chiar să ne purtăm una alteia încălţămintea. Când eram acasă, îşi punea un picior peste piciorul meu şi se oferea să-mi facă unghiile, strofocându-se când ajungea la cuticule, insistând apoi să încerc o ojă mov-închis. A fost dintotdeauna o persoană cu adevărat agreabilă, distractivă şi afectuoasă, cea care strângea prietenii la un loc pentru o îmbrăţişare de grup şi care sărea în sus de bucurie când aveai vreo veste bună.

— Dar Callie e atât de blândă, am continuat, după care m-am apucat să-i dau tot felul de exemple.

Păianjeni în spatele toaletei, cărăbuşi în plasa de la uşă, muşte pe jumătate moarte moţăind pe pervaz. Callie le lua şi le ducea la uşa din faţă, unde le dădea drumul să zboare în voie.

— Un *pholcidae*[2], zicea. *Daddy longlegs*[3].

Odată o înţepase în palmă o viespe pe care încerca să o elibereze şi în timp ce ţinea mâna sub jetul de apă rece, se tot frământa: oare şi viespile mor după ce te înţeapă?

— Politica şcolii este să stăm de vorbă cu părinţii înainte să luăm orice fel de măsuri disciplinare, mi-a spus doamna Jameson.

Apoi a punctat. Bătăuşă. Îi terorizează pe ceilalţi.

Trăiam într-un orăşel. Pembury, Connecticut. Cândva, aici nu erau decât ogoare şi ferme de animale, dar asta era înainte să mă nasc eu. Acum era tărâmul micilor conace şi al cafenelelor, al magazinelor de cadouri şi al buticurilor; aveam până şi o băcănie franţuzească, de unde puteai să cumperi nişte macaroni minusculi în culori pastelate. Visul unei vieţi trăite într-un orăşel cu aer curat, dealuri şi vaci care pasc pe păşuni era ceea ce atrăsese atât de mulţi bancheri şi directori în această vale din Connecticut, care tot din cauza lor se schimbase enorm. Au cumpărat vechile ferme şi le-au renovat, incluzând lucarne, camere de jocuri. Mâncau la noile restaurante etno şi îşi înscriau copilaşii la cursuri costisitoare de gimnastică şi, per total, credeau că le oferă o educaţie de modă veche. Şi eu venisem aici cu aceeaşi idee. Auzisem despre şcoli, despre traseele forestiere şi rata incredibil de mică a criminalităţii, şi îmi dorisem toate lucrurile astea pentru Callie. Doar că, la rândul meu, crescusem tot într-un orăşel, motiv pentru care ar fi trebuit să-mi fi adus aminte şi partea mai puţin fericită.

Când doamna Jameson a zis „bătăuşă”, mi-am şi imaginat cum Callie avea să fie etichetată. Şuşotelile părinţilor, privirile tăioase ale oamenilor din oraş. *Bătăuşă* era ca un cod. Semnificantul unei disfuncţii familiale. Un copil care s-a transformat într-o bestie după ce a fost răsfăţat sau neglijat. Până şi cei care intrau şi trăgeau cu arma în şcoală erau văzuţi mai bine: *Nu era vina lor, fuseseră şi ei bătuţi şi terorizaţi.* Şi dacă aşa avea să fie văzută Callie de-acum înainte, viaţa ei avea să se schimbe. Unii copii aveau să o evite. Profesorii aveau să stea toată ziua cu ochii pe ea şi să-i dea note mai mici, fără ca măcar să-şi dea seama că sunt părtinitori. Avea să fie bârfită, disecată, şi eu la fel, desigur, pentru că ce cămin e ăla din care iese o fată care-i terorizează pe ceilalţi?

În timp ce parcam în spatele şcolii lui Callie încă mai speram că totul avea o explicaţie simplă. Vărsase cerneala din greşeală. Se împiedicase şi căzuse. Îi doream o viaţă uşoară, cu complicaţii de care în general se râde – la fel ca acelea dintr-un serial de comedie din anii ’80 la care obişnuiam să mă uit. O primă întâlnire ratată. O tunsoare catastrofală. Poate chiar o perioadă în care cochetează cu alcoolul până decide că nu e pentru ea. Voiam dileme pe care să le putem rezolva cu uşurinţă în treizeci de minute sau mai puţin. Apoi,

aplauzele audienţei, o coloană sonoră veselă şi distribuţia.

Uşile duble ale şcolii s-au dat în lături, iar elevii au început să se reverse în valuri spre parcare, fluturându-şi genţile strălucitoare, râzând, butonând telefoanele. Torentul de copii s-a înteţit sub ochii mei, pentru ca, mai apoi, din el să nu mai rămână decât un firicel de hoinari, băieţi cărându-şi echipamentul de hochei, un profesor patrulând standurile de biciclete. Portiera s-a deschis, Callie, Dallas şi Ella s-au înghesuit pe bancheta din spate, toate numai parfumuri dulci, fixativ şi loţiuni, dermatografe şi membre încrucişate. Erau cele, mai bune prietene încă din clasa întâi şi erau mai apropiate decât dacă ar fi fost surori. Când erau copii, le-am poreclit Tripletele Siameze, asta după ce încercaseră să-şi împletească părul într-o singură coadă. Legate aşa, se trăgeau jos una pe alta, lăsând peste tot smocuri blonde de păr în urma lor. În mod normal bârfeau şi chicoteau în voie şi după ce urcau şi îşi lăsau genţile la picioare, dar astăzi tăceau mâlc; nici măcar nu butonau telefoanele.

— Te-a sunat cineva? a întrebat Callie, jucându-se cu una dintre brăţările ei de cauciuc.

Fiecare brăţară avea inscripţionat câte un mesaj referitor la drepturile animalelor. Cea pe care o freca ea avea nişte urme portocalii de labe.

— Doamna Jameson, i-am răspuns simplu. Mi-a spus despre cerneală.

A fost o surpriză să-mi vad puştoaica de treisprezece ani, de obicei stoică, prăbuşindu-se.

— Nu-mi vine să cred! Nici măcar nu eram lângă ea, a zis Callie aplecându-se brusc, ascunzându-şi faţa în poală.

— Robyn e aşa o mincinoasă! s-a întins Dallas către scaunele din faţă să-mi spună. *Mereu* o necăjeşte pe Callie. O urmăreşte peste tot, parcă-i o nebună obsedată.

Dallas fusese aleasă şefa consiliului elevilor doi ani la rând, aşa că mi-a vorbit cu uşurinţa celui obişnuit să se facă auzit. A dat din cap dezgustată, fluturându-şi părul – era aproape alb, ca părul unui copil la sfârşitul unei veri lungi –, după care a bătut-o pe Callie pe spate:

— Ar trebui să-i spui şi Rebeccăi ce zice.

— Ce zice?

— Zice chestii despre mama lui Callie, a răspuns Dallas în timp ce Callie îşi freca faţa de blugii ei *skinny* roz.

Până să mă dezmeticesc eu, Ella a şi aprobat-o:

— Robyn şi-a făcut-o cu mâna ei. S-a stropit singură din cap până-n picioare.

Callie a suspinat ca sfâşiată cu capul în poală, Ella a cuprins-o cu ambele mâini, în timp ce eu m-am căutat de şerveţele în geantă, fără niciun rezultat. Nici măcar nu auzisem vreodată de Robyn, însă Dallas

era bucuroasă să mă pună în temă: Robyn Doblak purta haine superstrâmte. Îi plăcea să atragă atenţia. Probabil că şi-a turnat vopsea pe ea doar ca să o vadă toată lumea. Dallas a imitat-o, frecându-şi mâinile pe piept cu nişte mişcări foarte energice.

— Tu ai văzut-o făcând asta? am întrebat-o pe Ella.

Părul scurt al Ellei i-a picat pe frunte în timp ce a dat din cap că da. Încă nu-i dăduse drumul lui Callie.

— Singură şi-a întins vopseaua peste tot.

Atunci m-am prins. Directoarea înţelesese greşit.

— Doamna Jameson a zis cerneală, nu vopsea.

— Era vopsea. La ora de desen. Profesoara a ieşit din clasă şi Robyn s-a stropit toată pe piept.

Callie şi-a arătat feţişoara udă; avea câteva şuviţe aurii desprinse din cocul ei de balerină şi dermatograful întins până la urechi. Dallas i-a întins un pachet de şerveţele cu pisici desenate şi toate trei am urmărit-o suflându-şi nasul, care i se înroşise de-atâta plâns. Fetele păreau îngrijorate. Callie era devastată.

— Domnişoara Dimmock ne urăşte, a zis Ella. Niciodată nu ne-a plăcut, nici pe mine, nici pe Callie. De aia a şi crezut-o pe Robyn în loc să ne creadă pe noi.

— Dar toată lumea *ştie* că Robyn e o mincinoasă, a zis Dallas. Are *fixaţii.*

— Pentru că nici Callie nu o alungă niciodată. E prea drăguţă cu ea, a conchis Ella.

Au început apoi să vină cu explicaţii care mai de care. Poate că Robyn nu încerca decât să-i atragă atenţia lui Callie, şi când a văzut că nu-i merge, a dat vina pe ea. Sau poate că s-a gândit că ar fi superamuzant să o vadă că dă de bucluc. În timp ce prietenele ei continuau să emită ipoteze, Callie strângea şerveţelul în pumn, îşi muşca buza şi dădea din cap. M-am întins printre scaune şi am bătut-o uşor pe genunchi, vrând să mă asigur că ştie că nu m-am îndoit de ea nicio secundă. După care Dallas a bătut-o şi ea pe umăr:

— Ştii ce cred eu? Eu cred că Robyn e îndrăgostită de tine.

— Nu-ţi face griji, o să mă ocup eu de asta, i-am promis.

În noaptea aia, Callie mi-a povestit ce a zis Robyn despre mama ei. Stăteam cu picioarele încrucişate sub fotografiile pe care şi le lipise pe perete deasupra patului. Am văzut o poză cu mama ei la o fermă de dovleci. Eu îi făcusem fotografia. Callie avea patru ani. Ne-am uitat împreună la fermier, care făcea cidru.

— A zis că a murit ca să nu fie nevoită să se uite la mine.

Callie a rostit fraza pe nerăsuflate, iar eu mi-am amintit atunci ce zicea psihologul despre asta. Durerea unui copil poate să se suspende o vreme, dar asta nu înseamnă că s-a terminat cu ea. Dimpotrivă,

pândeşte întotdeauna din adâncuri, aşteptând momentul potrivit să iasă la suprafaţă.

— Nu-i adevărat, am zis eu. Tu ştii că nu-i adevărat!

Callie a dat din cap că ştie. Robyn credea că o să fie amuzant.

— Şi, dacă a spus aşa ceva, aş înţelege perfect de ce ai aruncat cu vopsea în ea.

— N-am aruncat totuşi, s-a smucit Callie din prinsoarea mea.

În momentul acela mi-am închipuit-o pe Robyn ca fiind cel mai rău gen de copil. O fată care n-a pierdut niciodată nimic, căreia îi lipseşte empatia şi profunzimea. Am citit despre copii de genul ăsta, care, de fapt, se usucă pe dinăuntru. Pentru că marea parte a timpului şi-au petrecut-o *online* şi au uitat că oamenii mai şi simt.

— Ceva trebuie să fie în neregulă cu ea dacă a fost în stare să spună ceva atât de urât.

Callie s-a întins după un con de pin pe care-l avea pe noptieră şi pe care l-a întors apoi pe toate părţile. Oricând avea nevoie să se simtă mai bine o găseai afară. Aduna crenguţe, frunze, schelete de păsărele, dosindu-le apoi prin camera ei ca pe nişte lucruri de valoare. Callie şi-a vârât degetele între faldurile conului de pin, apoi s-a uitat fix la mine cu ochii ei verzi;

— Pot să stau acasă mâine?

— Scumpo…

— Toţi cred că eu am făcut-o, a continuat Callie, cutremurându-se. Toţi cred că sunt o persoană oribilă.

— Nimeni nu crede asta. Mai curând cred despre ea că e o persoană oribilă.

— Nu pot să mă mai duc.

Brusc, Callie şi-a apăsat conul de pin peste buze.

— Nu pot să mă mai duc dacă toţi cred că eu am făcut-o.

Mi-am stors creierul sperând să găsesc sfatul potrivit. Cât de indignată să par ca să o fac să se simtă mai bine? Chiar şi după atâţia ani, de multe ori tot ca o neavenită mă simt. Aş putea să o alin toată noaptea, şi tot n-ar conta câtuşi de puţin. M-am uitat la poza lui Joyce de pe perete, sperând să mă inspire.

— Ce crezi că ar face mama ta?

Callie a ridicat din umeri şi a dat din cap.

— Şi despre ea se ziceau tot felul de chestii. Mai ţii minte? După ce au încercat să m-arunce pe scări băieţii aia de la noi din şcoală.

Callie n-a zis nimic, chiar dacă ştia povestea foarte bine. Ne plăcea să o interpretăm când era mai micuţă. Callie îşi adâncea vocea aşa cum am învăţat-o şi făcea ochii mici la închipuirea torţionarilor noştri. Odată chiar a rupt măsuţa de cafea când a sărit pe ea, în timpul unei reconstituiri.

Într-un final, Callie a vorbit:

— A declarat ce-a vrut ea, nu ce-a văzut toată lumea.

Pe mama lui Callie am cunoscut-o când aveam doisprezece ani. Eram pe punctul de a fi aruncată pe scări, boboacă fiind, în prima săptămână la liceu. Vărul meu a încercat să mă pună în temă peste vară, ştia ce avea să urmeze, fiindcă şi el trecuse prin toate cele. Curtis se întorcea uneori acasă cu ochii vineţi, asta în urma unor dispute ce porneau, chestie specifică orăşelelor, de la un simplu zvon.

— Dacă zic căcaturi despre bunica, tu nu te enerva şi nici nu-i contrazice. Află doar cum îi cheamă şi am eu grijă de ei.

Iubita lui Curtis, care îşi dădea atunci cu loţiune de protecţie peste pistrui, s-a arătat sceptică:

— De ce nu le bagi un genunchi în ouă, şi gata? a zis ea. Frige-i unde-i arde cel mai tare.

Lara a lovit sticluţa de loţiune de podul palmei: nimeni n-o face curvă pe bunica ei!

— Nu se bate, m-a luat Curtis de un umăr sfrijit. Rebecca nu e genul de bătăuşă.

Dar când a plecat el la bufetul de pe plajă, Lara m-a pus să mă ridic şi să exersez. Mi-a arătat cum să ţintesc fix în punctul lor slab, repetând lovitura cu picioarele ei puternice şi epilate înfipte în nisip.

— Îşi face griji pentru tine. Crede că o să te mănânce de vie.

Chiar dacă Curtis credea cu adevărat că o să mă mănânce de vie, mie nu mi-a spus asta niciodată, nici măcar în prima dimineaţă de şcoală, când m-a luat de gât şi mi-a zis:

— În jurul tău e un câmp de forţă invizibil. Câmpul sunt eu, în regulă?

Dar când am ajuns în casa scărilor, unde era clasa a opta, câmpul de forţă părea să nu mai funcţioneze. Ceva mi-a ricoşat din tâmplă:

— Să-i zici lu' bunică-ta că-i mulţumesc pentru aseară.

Un băiat a aruncat cu un bănuţ în mine şi a dispărut în forfota mulţimii. Nu i-am luat ouăle la ţintă, dar i-am răspuns suficient de tare încât să m-audă toată lumea:

— Felicitări! Ai SIDA.

Era o minciună, evident, şi nicidecum una prea deşteaptă. Trâmbiţând că bunica are SIDA n-avea cum să mă pună nici pe mine într-o poziţie favorabilă.

— A, căcat! Silibetti are SIDA.

— Chris, ai luat SIDA lu' bunica!

Ăsta-i punctul în care mi-ar fi plăcut să o iau din loc, după ce i-am dat replica lui Silibetti. Doar că Silibetti nu terminase cu mine. M-a prins strâns de mână şi, preţ de o secundă, a rânjit la mine.

Se presupune că băieţii nu dau în fete, mai ales dacă sunt încă mici şi dorm cu ursuleţii lor de pluş. Ei bine, Silibetti trăia după un cod

oarecum diferit de cel al majorităţii. M-a pocnit de-am simţit că-mi amorţeşte faţa. După care prietenii lui m-au luat şi m-au ridicat de genunchi, râzând la cum mă zbăteam şi fluturam în aer.

Nu-mi amintesc să fi ţipat când m-au trecut peste balustradă. Eram prea ocupată să mă prind de grilaj în timp ce mă trăgeau în sus şi în jos. Degetele, transpirate şi nefolositoare, îmi alunecau de pe barele de fier în timp ce ei mă ţineau de picioare şi era de parcă zburam pe bune.

— Viuuum, Superman! Ha-ha, viuuum!

Puteam să simt dinainte impactul zdrobitor. Nu trebuia decât să-mi dea drumul şi plonjam direct în cap.

— Satana! a răsunat o voce de fată. Slăviţi fie fraţii mei întru Satana!

Dacă pe mine nu m-ar fi bălăngănit în continuare, aş fi putut observa că e îmbrăcată într-un tricou polo violet, că e blondă şi că poartă părul strâns într-o coadă de cal, care îi flutura de colo-colo în timp ce se prefăcea că face plecăciuni.

— Sacrificaţi-o, a strigat ea, în timp ce eu am simţit ceva fierbinte scurgându-mi-se peste faţă.

Bănuiesc că în zilele noastre ai putea obţine acelaşi efect doar dacă ai face pe teroristul, strigând deci ceva despre jihad şi necredincioşi, doar aşa ai mai putea induce instantaneu panică. Dar în 1987 tuturor ne era frică de satanişti – despre ei se zicea seara la ştiri că se infiltrau în şcoli şi biserici, pozând drept pastori şi educatori, abuzând apoi copiii prin canale. Mulţimea a mormăit ceva, după care a tăcut. Mi-a stat inima-n loc. Am simţit momentul căderii apropiindu-se cu viteză.

— Tacă-ţi dracu' fleanca, fetiţo!

Ăsta era Silibetti.

— Că te-aruncăm şi pe tine!

Se pare că fata n-a făcut altceva decât să zâmbească.

— Slăvit fie Lucifer!

Moment în care mi-au dat drumul pe podea, lăsându-mă să mă scurg la picioarele lor. Pe mine nu m-au mai aruncat peste balustradă, dar s-au dus după ea. Am încercat să-mi amintesc lecţiile Larei. I-am cotonogit la glezne, după care am simţit o mână mică atingându-mi faţa. Mi-am văzut sângele pe mâna ei, pe care a ridicat-o către băieţi şi a început o incantaţie:

— DIGAdigaDIGAdigaDIGAdigaDIM! LucIFerLUciferLUCIFER VENIM!

Vocea ei a reverberat în mine, scuturându-mă din rădăcini. Băieţii n-au mai îndrăznit s-o ia pe sus şi s-o arunce, deşi era chiar în faţa lor, mişcându-se înainte şi înapoi. Avea o voce întunecată, complicată, iar copiii au început să o arate cu degetul, după care şi pe Silibetti, de parcă ar fi fost amândoi membri ai aceleiaşi secte băutoare de sânge.

Să-i fi fost frică lui Silibetti? Înţelesese oare că a fost stigmatizat? I-am tras un ultim şut, Silibetti a făcut-o târfă nebună, după care a sunat clopoţelul şi lumea a început să se îmbulzească. M-au călcat la propriu pe degete şi pe picioare, mă simţeam terminată, nicidecum în stare să mă ridic, aşa că am hotărât să rămân pe podea. Să trag un pui de somn pe plăcile gri, răcoroase. Curtis avea să afle în curând ce s-a întâmplat şi mi l-am imaginat plecând de la liceu ca să vină aici să mă ia, vorbindu-mi pe tonul blând pe care obişnuia să-mi vorbească după ce mamele noastre adormeau. După care avea să se ofere să mă ducă acasă, eu aveam să-mi pun mâinile în jurul gâtului sau, iar el avea să-mi spună că n-a fost decât un vis urât. Şi n-ar trebui să mă mai duc niciodată acolo.

Deasupra mea am văzut chipul unei fete. Mi-am dat seama că era ea.

— Nu vrei să mergi la asistentă? m-a întrebat pe un ton foarte drăguţ. Cred că ţi-au spart buza.

Terminând de povestit bine-cunoscuta scenă, am mângâiat-o pe Callie pe păr.

— Îi ziceau Joyce McFrenzy{4}, Evil{5} McFrenzy sau, pe scurt, EMF. Susţineau că l-ar fi invocat pe diavol, după care a levitat un minut întreg deasupra scărilor. Odată chiar am întrebat-o de ce a vrut să apere pe cineva complet străin, la care ea a zâmbit cu gura până la urechi şi mi-a spus: Ştiam că ne e dat să fim prietene.

— Şi de-atunci aţi fost fetele cu zambile, a zis Callie.

— Da, am zis. Am fost.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #1
Către Rebecca/De la Callie

N-o să pun la socoteală toate dăţile în care am văzut-o la ora de desen.

O să încep cu prima dată când am vorbit la şcoală. Probabil că nici măcar n-am fi făcut cunoştinţă dacă n-aş fi fost nevoită să merg la domnişoara Baranski, care, oricum, o dată nu zicea şi ea ceva folositor – nici măcar nu era un psihiatru ADEVĂRAT. *Cum te simţi? Acasă cum stau lucrurile?* Cu de-astea mă lua mereu, vorbind pe un ton mieros şi fals, iar eu îi dădeam mereu aceleaşi răspunsuri. *Bine. Nu sunt probleme.* Însă cel mai prost lucru în privinţa asta era că mereu întârzia. Erai nevoit să aştepţi la uşă, uneori mai trecea lume, aşa că trebuia să te apleci spre perete ca să nu ţi se vadă faţa… sau să te duci până la fântână şi înapoi, de parcă n-ar fi fost evident de ce eşti acolo.

ÎN FINE, era chiar înainte de Crăciun, corul se auzea repetând *Frosty, omul de zăpadă,* iar eu o aşteptam pe domnişoara Baranski de vreo zece minute. Robyn aştepta şi ea, îngânând corul. La un moment dat a văzut una dintre brăţări le mele:

— *Recunoaşterea pitbullului*[6]*?*

N-a fost ca atunci când ai cunoscut-o pe mama. Nici vorbă de ceva spectaculos. Nici eu n-o apăram pe Robyn, nici ea pe mine. Pur şi simplu voiam să treacă timpul cumva. Am început să-i explic.

— Un pitbull a salvat la un moment dat vieţile a treizeci de oameni. Şi tot ce ştie lumea despre ei e că sunt nişte monştri şi nişte ucigaşi turbaţi.

— Treizeci de oameni? Şi cum i-a salvat?

— Au rămas izolaţi după o inundaţie şi pitbullul ăsta – ei bine le-a adus de mâncare.

A dat din cap şi eu am început să mă uit la frunzele de copaci lipite pe perete. Mi-am zis că o mai aştept două minute pe domnişoara Baranski, după care plec.

— Tata a vrut să-mi ia câine, a zis Robyn, după care a început să-şi atingă bentiţa argintie. A zis că mama ei s-a răzgândit, pentru că era prea mare bătaie de cap. Eu ştiam despre taică-său că e mort. Ştiam că a avut leucemie. Cam toată şcoala auzise atunci, în clasa a şaptea, când murise. Dar nu mă aşteptam ca Robyn să-nceapă să plângă. Chiar acolo, pe coridor. Probabil că ar fi trebuit să bat la uşa domnişoarei

Baranski, dar nu m-am gândit la asta decât mai târziu. Ce-am făcut, în schimb, a fost să vorbesc despre orice mi-a trecut prin cap. I-am povestit despre căţeluşa imaginară pe care o aveam când eram mică şi despre cum ne fugăream în jurul casei. Nu încercam decât să o fac să râdă, aşa că am început să vorbesc din ce în ce mai tare.

— Câinii imaginari sunt grozavi, am zis. Poţi să ai o haită întreagă. Şi partea cea mai bună e că poţi să-i pui să atace pe cine vrei tu.

Am mârâit un pic şi, într-un final, a zâmbit şi Robyn. Îi curgea rimelul, aşa că am ridicat mâna să i-l şterg cu mâneca, iar ea m-a lăsat să fac asta. Părea că-mi este recunoscătoare, dar şi că-i este ruşine, în acelaşi timp.

2

În ziua următoare m-am întâlnit cu directoarea lui Callie. Doamna Jameson era o femeie masivă şi zăpăcită, machiajul i se scursese sub ochi şi luase forma unei supe groase. Lănţişorul îi atârna neglijent în decolteu, iar când m-a invitat să iau loc, mi s-a adresat cu „doamna McKenzie”.

— Mă numesc, de fapt, Rebecca Lucas, am corectat-o. Sunt tutorele lui Callie, nu mama ei.

— Scuzaţi-mă, a zis fără prea multa cordialitate, iar eu m-am întrebat dacă s-a deranjat măcar să se uite peste dosarul lui Callie.

Cum a putut să-i scape faptul că unul dintre elevii ei era orfan? În timp ce mă instalam în scaunul de plastic, ea şi-a notat ceva pe o bucată de hârtie. Pe birou avea o plantă stufoasă, iar pe perete, agăţat, un peisaj înrămat, însă încăperea părea lipsită de viaţă, de parcă ar fi avut de gând s-o decoreze, dar a lăsat totul baltă. Doamna Jameson m-a privit intens, cu ochii puţin încrucişaţi în spatele ochelarilor, căutând ceva pe faţa mea. Vinovăţie, înşelăciune. Întârziasem, tropăiam pe holuri transpirată şi jenată, înghiţind aerul care mirosea a calculatoare noi. Ştiam cum avea să arate întreaga scenă. Am rămas blocată în trafic într-un mod deosebit – în weekendul ăla avea loc o expoziţie de tractoare de epocă – şi timp de zece minute am stat în spatele unui tractor cu aburi. Măgăoaia scuipa fum, târându-se cu o viteză de douăzeci de kilometri pe oră şi refuzând cu încăpăţânare să lase pe cineva să treacă.

— O expoziţie de tractoare? a repetat doamna Jameson neîncrezătoare, în timp ce pe mine mă treceau toate apele.

M-am scuzat pentru a doua oară şi am trecut la apărarea lui Callie.

— Ieri am fost surprinsă să primesc telefonul dumneavoastră, am zis. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să primesc un astfel de apel, şi am ştiut încă de dinainte să discut cu Callie că ea n-ar fi fost în stare să facă una ca asta. Cuvintele fetei au afectat-o enorm…

Doamna Jameson m-a întrerupt cu ochii în foaia de hârtie de pe masă. Un vag dezgust îi trăgea în jos buzele arămii.

— Aş vrea să încep cu raportul incidentului, a zis ea, apoi a început să citească pe un ton dezamăgit: eleva pe care a atacat-o Callie lucra în banca ei atunci când Callie s-a apropiat şi i-a zis *Gloanţe*. Apoi a stropit-o pe bluză şi pe păr cu cerneală…

— Nu era cerneală, am întrerupt-o. Era vopsea, şi, de fapt, Robyn şi-a întins-o pe bluză pentru a atrage atenţia asupra ei.

— Înţeleg de ce v-aţi dori ca acest lucru să fie adevărat, domnişoară Lucas, dar mă tem că sunteţi informată greşit.

Am început atunci să susţin cazul lui Callie, zicându-i că Ella a

văzut totul, însă doamna Jameson îmi răspundea în fraze seci şi lipsite de orice expresie: *Înţeleg. Asta-i ceea ce v-a spus ea. Mmm. Îhî.*

— Nu credeţi că e posibil ca Robyn s-o fi făcut chiar ea?

— Nu mi se pare logic.

— Ba da, dacă ar fi vrut să-i creeze probleme lui Callie. Dacă a făcut-o din ciudă.

— Să fie clar un lucru, a zis doamna Jameson tăios. Eu tratez orice fel de încercare de intimidare cu seriozitate, dar ceea ce s-a întâmplat ieri a întrecut orice măsură. Eleva a fost tulburată.

S-a uitat la mine cu o privire dezamăgită.

— O profesoară a fost nevoită să stea alături de ea o oră întreagă încercând s-o liniştească.

Mi-am pus coatele pe biroul ei, cucerind puţin teritoriu. Dacă ezitam preţ de-o secundă, lucrurile puteau s-o ia razna rapid. Mă puteam oferi să plătesc pentru bluza lui Robyn. Sau să promit că o să mai discut cu Callie. Dar trebuia să ţin minte un lucru: faptul că o fetiţă a plâns nu demonstrează nimic. Asta-i faza cu părinţii moderni: îi tratează pe copii ca pe nişte bombe cu ceas, de parcă orice suferinţă sau eşec ar putea declanşa autodistrugerea lor. Doamna Jameson se comporta de parcă Robyn ar fi fost schilodită pe viaţă, însă acest lucru indica doar o îngrijorătoare lipsă a imaginii de ansamblu.

Cu o seară în urmă am coborât să discut cu proprietara noastră. Copiii doamnei Romero au crescut şi ei în Pembury şi speram la un sfat bun. Opt ani am locuit la etajul doi al casei, iar doamna Romero nu ne-a mărit chiria o dată. Mai mult, întotdeauna când coboram să-i duc cecul, îmi dădea un cadou. Dacă nu avea pregătită o prăjitură sau o mâncărică, lua o cutie cu biscuiţi şi mi-o punea în braţe, ca şi când pentru asta i-aş fi plătit de fapt. Aseară însă, încă de când a deschis uşa, mi-am dat seama că nu despre şcoală urma să discutăm noi.

— A mai venit una, Rebecca, mi-a zis şi s-a dus după scrisoare.

Era trimisă de la Penitenciarul York şi avea numele meu scris pe ea. Doamna Romero ne verifica poşta zilnic, astfel încât să nu ajungă vreuna în mâinile lui Callie. Majoritatea scrisorilor îmi erau adresate mie, dar au venit şi câteva pe numele lui Callie.

— Nu te-a tentat niciodată să deschizi una?

Am dat din cap că nu. Le-am ars de fiecare dată. După ce adormea Callie, le dădeam foc în chiuvetă. Acum, dacă pe directoarea ei a tulburat-o un pic de vopsea, cum ar fi fost dacă aduceam în discuţie un omor? Dacă i-aş fi arătat că lucruri cu-adevărat tragice se întâmplă la fiecare pas?

— Ştiţi ce i-a spus Robyn lui Callie? am întrebat-o în schimb. I-a spus că mama ei a murit ca să nu fie nevoită să se uite la ea.

Doamna Jameson m-a privit atunci cu superioritate, de parcă aş fi inventat povestea în clipa aia.

— Păi şi a raportat Callie undeva asta? Le-a spus profesorilor?

— Sunt convinsă că le-a spus, m-am prefăcut eu. Sigur că da.

— E prima oară când aud asta şi vă asigur că o să mă interesez despre ce-i vorba, dar am un martor imparţial care a venit la mine şi mi-a povestit ce s-a întâmplat ieri. Şi, potrivit spuselor ei, Callie o sâcâie de ceva timp pe eleva în cauză.

— Cine e acest martor? Vă referiţi la aşa-zisa victimă?

— N-o să dau în vileag numele elevului, dar e vorba de o alta persoană decât cea atacată.

— Păi şi aveţi *un singur* martor într-o clasă plină de elevi? Nu e vorba de un adult, presupun. Căci nici nu era vreun adult în clasă.

Mâinile începuseră să-mi tremure, aşa că mi le-am băgat între picioare.

— Şi cum rămâne cu martorul nostru? Ella *a văzut-o* pe Robyn turnându-şi vopseaua pe ea.

Mi-am impus să mă uit în ochii directoarei. Doamna Jameson şi-a aranjat gulerul bluzei adânc decoltate, timp în care lănţişorul i s-a bălăngănit între sâni, şi brusc mi-am dat seama care e toată faza cu machiajul şi lănţişorul. Ea voia s-o placă copiii, să creadă că e de gaşcă. *Doamna Jameson – a, e de treabă!* Dar oare de ce şi-ar dori aşa ceva? Fiindcă în trecut aparţinea aceleiaşi secte ca mine: secta copiilor stângaci şi nepopulari. Poate chiar a terorizat-o cineva. Iată de ce îi dă dreptate lui Robyn, şi nu lui Callie. Iată de ce ar fi în stare să-i poarte pică unei copile care e drăguţă şi populară în mod firesc.

— Dumneavoastră aţi decis deja că vinovata e Callie. Fără a cerceta cazul, am continuat eu. Aţi zis că, dacă ea e populară, şi cealaltă fată nu e, asta înseamnă automat că ea e şi de vină, pentru că e într-o poziţie de putere. Dar e un raţionament de modă veche, care nu ne duce nicăieri.

Doamna Jameson a amuţit pentru o clipă, după care a început să-mi ţină un discurs de tipul *sunt exact ca dumneavoastră,* pe care adesea îl folosesc şi eu. Avea şi ea o fată şi înţelegea că uneori e tentant să închizi ochii asupra anumitor lucruri. Fetelor le vine mai greu să admită că s-au comportat greşit, dar dacă noi nu conştientizăm greşelile pe care le fac, ne va fi foarte greu să le îndrumăm în viitor.

— Doamnă Jameson, am zis pe un ton tăios, Callie şi-a pierdut ambii părinţi. Puneţi-vă acum în locul ei. Imaginaţi-vă că reputaţia dumneavoastră e târâtă prin noroi.

Înainte să apuce să răspundă, s-a auzit o bătaie în uşă. Pentru o fracţiune de secundă am văzut o urmă de uşurare care i-a traversat faţa. Capul secretarei s-a ivit de după uşă.

— Îmi cer scuze, aş putea să vă răpesc o secundă?

Doamna Jameson s-a ridicat. Eu mi-am împreunat mâinile, trăgând cu dificultate o gură mare de aer îndată ce directoarea a părăsit

încăperea. Mi-am amintit ce îmi povestise Callie mai devreme, despre cum uneori doamna Jameson se făcea de ruşine în faţa întregii şcoli. Callie ştia că nu sunt foarte sigură pe mine din fire, aşa că a strecurat povestea asta în timp ce luam micul dejun, probabil ca să-mi sporească încrederea înainte de întâlnirea de astăzi.

— Ştii, uneori porneşte difuzorul în mijlocul orei, a spus Callie. Şi începe să facă un anunţ, dar pe urmă uită ce a vrut să spună.

A descris genul de tăcere lungă şi chinuitoare – plină de *ăăă*-uri şi *mmm*-uri – şi felul în care clasa izbucneşte în râs în timp ce profesoara îşi dă ochii peste cap.

O auzeam pe doamna Jameson vorbind în şoaptă în spatele uşii şi dintr-odată mi-am amintit despre raportul incidentului. De ce *nu aveam voie* să-l citesc? Dacă era atât de sigură în privinţa întregii situaţii, de ce nu împărtăşea informaţia şi cu mine? Pentru că ştia că există detalii greşite şi că raportul e plin de erori. Am întins mâna spre masă, uitându-mă peste umăr. Era scris cu creionul, plin de mâzgăleli şi tăieturi, cu o bufniţă mică desenată în colţul paginii. Am trecut rapid prin el, citind despre cerneala roşie, doamna Dimmock, Callie şi Robyn, apoi am văzut un nume pe care nu l-am recunoscut: Lucinda Berry. *Martorul,* m-am gândit eu, dar n-am mai putut citi mai departe.

Doamna Jameson a intrat valvârtej în birou, mulţumindu-mi pentru vizită. Nu s-a aşezat, ci mi-a zâmbit tensionat, evitându-mi privirea. A zis că avea să cerceteze cazul şi să mă sune. Apoi s-a postat lângă scaunul meu, pregătită să mă conducă afară. Alt părinte poate că ar fi rămas pe scaun până când s-ar fi rezolvat întreaga situaţie. Poate că ar fi adus în discuţie avocaţi şi procese, totul pe un ton rece şi ostil. Dar eu nu reuşisem să mă transform atât de radical într-o singură zi. Mi-am înghiţit obiecţiile şi m-am îndreptat către uşă.

— Îmi vine să-mi iau câmpii, a zis Callie în seara aia, chircindu-se pe canapea, înfofolită într-o pătură.

Am asigurat-o că şi dacă o să fie exmatriculată, eu tot nu o s-o pedepsesc. Ştiam amândouă prea bine că n-a fost decât o farsă, motiv pentru care urma să ne petrecem ziua ieşind undeva şi distrându-ne. Am fi putut merge într-o excursie până la New York. Sau am fi putut merge cu maşina până la Boston. Am fi putut să ne oprim la show-ul tractoarelor de epocă şi să mâncăm plăcintă cu afine.

— Nu înţeleg de ce se întâmplă una ca asta, a zis Callie tremurând. Cred că sunt blestemată.

— Nu zice asta. O să fie în regulă.

— Nu vreau să mai dau ochii cu ea niciodată. Sunt sigură că m-ar omorî.

— Robyn n-o să se atingă de tine, am zis eu învelind-o mai bine cu păturica.

— Şi ce mai zicea doamna Jameson?

— Păi, ea susţine că a existat un martor.

— Serios? Cine?

— Ă… Nu ştiu sigur.

— Minunat. Acum sunt doi oameni care mă urăsc.

— Callie, fetele pot fi invidioase.

— A zis ea că era fată?

— Ei bine, nu chiar.

Callie s-a întors şi m-a privit în ochi.

— Era Lucinda? a întrebat ea.

M-am strâmbat şi am dat din cap că nu. Dar Callie mă citeşte uneori, iar în cazul de faţă a ştiut că presupunerea ei a fost corectă.

— Sunt blestemată, a suspinat. Lucrurile nu se vor îndrepta. O să facă ceva mult mai rău. Ştiu asta.

— Şi tu ce crezi că ar putea să facă? am întrebat-o eu, frecându-i braţele să o încălzesc.

— Nu ştiu.

Callie a scrâşnit din dinţi.

— Nu ştiu, ceva rău. Habar n-am.

*

Callie s-a născut o norocoasă, aşa zicea Joyce. Chiar dacă tatăl ei era căsătorit deja cu altă femeie şi a rugat-o pe Joyce să nu păstreze copilul. Avea nouăsprezece ani când a rămas însărcinată, se pregătea să dea la Drept, dar când a aflat, a hotărât să renunţe la studii.

Când am văzut-o prima dată pe Callie, n-am putut să nu observ cât era de vulnerabilă. Cojiţele de piele exfoliată de pe scalp, picioruşele ei delicate şi pline de încreţituri – părea atât de neajutorată. Însă de la o săptămână la alta, pe măsură ce o vizitam, am început să văd cât e de puternică de fapt – în privirea ei neclintită, în viteza cu care creştea. Râdea şi zâmbea. Acum nu se putea rostogoli, săptămâna următoare reuşea. Acum se chinuia să apuce zdrăngănica, săptămâna următoare o ţinea deja strâns în pumn. În fiecare zi se dezvăluia în faţa noastră câte un pic.

Joyce s-a mutat înapoi, alături de părinţi, ca să o crească pe Callie, iar eu mergeam să le văd în weekenduri. Însă, în pofida norocului pe care îl invoca ea, Joyce începuse să pară deprimată.

— Dacă mai zice *antiseptic* o singură dată, mă sinucid, a mormăit, în timp ce mama ei dădea să iasă din cameră.

— Nu te sinucide, i-am zis eu. Puteţi veni oricând să staţi cu mine.

— Cum să nu. Un bebeluş în campus. Un bebeluş care urlă de pe butoiaşul de bere.

— Odată ce-ncep lucrul o să ne-nchiriem ceva. În regulă?

Era prima oară când propuneam asta. Joyce n-a zis nimic, aşa că am luat-o de bună – avea nevoie de ajutorul meu, dar n-am mai stat să

punem la punct detaliile. Am lăsat-o aşa, dar cu prima ocazie când am vorbit la telefon, Joyce a fost cea care a adus vorba:

— Când o să ne mutăm împreună, mă gândesc să decorăm totul ca şi când am fi în junglă. Canapea cu imprimeu de leopard. Pereţi fucsia.

Felul în care zicea toate astea nu lăsa loc de interpretări, era evident că glumeşte, de parcă s-ar fi temut că nici eu nu vorbisem serios. N-avea de ce să-şi facă grijă. Ştiam exact cum să-i ţin hangul:

— O să ne luăm cearşafuri cu model zebră şi feţe de pernă din piele de şarpe.

— Punem plase antiţânţari să atârne de tavan?

— Şi băgăm un elefant în colţul camerei!

Apoi am început să facem planuri care păreau din ce în ce mai realiste. Casa o să fie lângă un parc, vara o vom petrece la piscină. De Halloween o să mergem să luam dovleci de la fermă, iar Callie o să guste cidrul pentru prima dată. O s-o învăţăm să se dea cu sania şi să patineze, să sară coarda, iar pe aleea din faţa casei, cât e ea de lungă, o să stea mereu desenat cu cretă un şotron. Ştiam că aveau să fie şi sacrificii, dar cumva asta era partea cea mai bună. Când Joyce era prin preajmă, altruismul venea de la sine.

După absolvire m-am întors acasă, în Cansdown, am găsit o slujbă într-o clinică dentară şi am strâns bani ca să putem închiria un apartament. În câteva luni am găsit unul micuţ, cu două dormitoare, în Honey Hill, *în centrul oraşului.* Joyce şi Callie au luat dormitorul cel mare, în timp ce eu m-am instalat în cel mic. Joyce a pus o oliţă în baie, a aranjat un loc de joacă în camera de zi şi a umplut frigiderul cu gustări, cutii de suc şi felii de brânză pe care Callie le rula înainte să le bage în gură. Dimineaţa însemna cântecele în faţa televizorului, chiuieli, şoseţele trase pe picioruşe, miros de suc de mere, piese de puzzle îndesate sub canapea. Eram în continuare foarte tânără, dar cu toate astea mă simţeam aşezată, plină de responsabilităţi şi de informaţii din lumea adulţilor. O urmăream pe Joyce cum se comportă cu fiica ei, jucăuş, dar ferm, cu dezinvoltură, şi încercam să o imit. Am învăţat numele animalelor de pluş, cum să calmezi un acces de furie, dar şi ritualuri de culcare. În fiecare seară, Callie stătea pe marginea chiuvetei din baie, eu intonam imnul spălatului pe dinţi, iar Joyce îi punea pastă pe periuţă. La vârsta de trei ani Callie avea deja propriile capricii şi tabieturi, o intuiţie personală, o personalitate formidabilă, şi atunci când o vedeam chicotind sau bătându-se singură peste mâini sau lălăind absurdităţi de una singură, ştiam că Joyce avusese dreptate. Callie era norocoasă, iar treaba noastră era să o menţinem aşa.

*

În noaptea aia am ars sufleul pe care încercam să-l fac. Era cu

brânză şi broccoli, aşa că am împuţit toată casa. Încă îi mai simţeam mirosul de ars în păr a doua zi, când m-au sunat din nou de la şcoală de la Callie. Mi-au transpirat palmele cât am aşteptat veştile, însă doamna Jameson m-a luat prin surprindere: s-a trezit cu un grup de elevi din clasa lui Callie la uşa ei. Fiecare a jurat că Robyn s-a murdărit singură cu vopsea.

Vopsea, mi-am zis eu triumfal, nu cerneală!

Doamna Jameson era surprinzător de neimpresionată.

— Cel mai interesant e că eleva care a venit iniţial să raporteze incidentul a venit astăzi la mine şi mi-a spus că a greşit. Cu gura ei a zis că a făcut o greşeală. Ce coincidenţă stranie, mi-am zis eu atunci, să vină toată lumea cu aceeaşi versiune pe care mi-aţi spus-o şi dumneavoastră.

Tonul ei era unul sceptic, ziceai că în clipa aia avea să-mi spună ca toată lumea minţea, în afară de draga de Robyn.

— Ei bine, sunt uşurată că aţi ascultat ce aveau de spus, am zis eu aspru. Şi sper că o să le cereţi socoteală fetelor ăstora pentru minciunile pe care le-au spus.

— Da, a zis doamna Jameson. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Am sărbătorit împreună. După masa de seară, am scos-o pe Callie la îngheţată şi-am stat pe o bancă de lemn, lingând împreună la cometele noastre. A găurit cu limba în cupa ei de căpşune şi a pufnit pe nări când şi-a şters urmele de îngheţată roz de pe nas.

— Sper că scrii asta undeva, am zis eu, pentru că e mult prea tare şi de-a dreptul dramatic.

Am ronţăit cornetul dând din cap, apoi am continuat.

— Avem aşa: infractorul, care se preface că e o victimă. Regina, pe care nu prea o duce capul şi care aproape că permite să se petreacă o mare nedreptate. Şi eroina condamnată, care e salvată în ultimul moment de o mână de oameni cinstiţi. Sună incredibil. Nu crezi?

— Ca un basm, a zis ea graţios. O! Visurile se pot împlini.

Mi-am pus o mână pe după umerii ei plini de pistrui, iar sentimentul uşor dulceag a durat până mai târziu în noapte, când a fost întrerupt de tonul de apel al telefonului. Eram deja în pat, mă uitam la o emisiune despre gătit.

— Puteţi vorbi? a întrebat femeia.

Era Cerise Doblak. Mama lui Robyn.

— M-am hotărât să o retrag pe Robyn de la şcoală, a zis ea scurt. Nu ştiu dacă sunteţi la curent cu toate pe care le-a avut Robyn de tras în ultimele câteva luni, dar noi nu mai suportăm, pur şi simplu.

Am oprit repede sonorul televizorului, simţindu-mă luată pe sus pe nedrept.

— Robyn avea prieteni. Era fericită. Dar câteva fete au venit cu

ideea asta grozavă, să o batjocorească în legătură cu sânii ei, iar acum nici nu mai poate călca într-o sală de curs fără să fie luată în râs şi arătată cu degetul. E revoltător. Iar ultima ispravă a lui Callie, cea de ieri, a fost picătura care a umplut paharul.

La telefon s-a lăsat o linişte incomodă. Aşa suna o femeie care îşi dădea drumul la gură. Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Era fericită…

— Îmi pare rău că acum e nefericită.

Am tras aer în piept, ridicându-mă şi sprijinindu-mă mai bine de tăblia patului, apoi am continuat:

— Dar să ştiţi că orice v-ar fi spus ea despre Callie nu este adevărat. Callie n-ar răni o muscă. A fost greu şi pentru noi să înţelegem de ce inventează Robyn poveştile astea.

Cerise a pufnit într-un râset înfricoşător.

— Inventează? V-a trecut vreodată prin cap că minte Callie?

— Toată lumea a sărit s-o apere, asta după ce *Robyn* a minţit.

— O ispravă şi mai mare. Să-i faci pe toţi să mintă. Să-i faci pe toţi să dea vina pe Robyn.

Mi-am închipuit scuipatul lui Cerise uscându-se pe telefon. M-am întrebat dacă nu cumva e un pic dezaxată.

— Nu e niciun fel de conspiraţie în cazul ăsta, am spus eu pe o voce joasă. Colegii au ieşit în faţă şi au mărturisit, pentru că ăsta era adevărul.

— S-au întors toţi împotriva ei, a zis femeia, apoi vocea i s-a spart. O urăsc…

— Nu e prima oară când o necăjeşte pe Callie. A zis lucruri îngrozitoare despre mama lui Callie. I-a spus că mama ei a murit ca să nu fie nevoită să se uite la ea.

— Ea niciodată – a început Cerise. Robyn n-ar zice una ca asta.

— Poate că are nevoie de ajutor.

— N-ar zice una ca asta, s-a opus Cerise. Şi tatăl ei e mort.

— Un psiholog, poate.

— Robyn poate fi imatură. Nu se prinde mereu când irită oamenii. Iar eu ar fi trebuit să fiu mai atentă în legătură cu hainele ei, dar sunt sigură că nu minte. Pentru că o văd venind acasă plângând, şi-abia apoi îmi spune toate lucrurile pe care i le-au făcut…

În punctul ăla, tonul pe care vorbea Cerise s-a schimbat, devenind plin de ură şi precipitat.

— Adevărul e că, ce să mai, Callie a luat-o în colimator. Se preface ea că e o fată drăguţă, dar pe la spate e foarte crudă. O umileşte pe Robyn, şi eu mă tem pentru viitorul ei. Genul ăla de persoană, genul ăla de…

Nu ţin minte să fi pus receptorul în furcă, dar dintr-odată vocea ei nu se mai auzea. Am redat sonorul televizorului şi m-am holbat la

ecran. Aşa mamă, aşa fiică. Ambele aveau nevoie de ajutor de specialitate. Bipolare, schizofrenice, oameni dereglaţi. Am scos receptorul din priză, să nu mai poată suna, dar a început să mă înţepe stomacul şi m-am chircit de durere.

Callie era în bucătărie. Stătea desculţă în lumina galbenă, uitându-se fix în dulapurile deschise. Le deschisese pe toate. Pe bufet era o pungă de covrigei.

— Cal? Eşti bine?

S-a întors şi m-a privit cu surprindere. Părul îi cădea desfăcut pe umeri.

— Am uitat că era rândul meu să duc gustări pentru ora de ştiinţe.

— N-o să ghiceşti în o mie de ani cine m-a sunat, am zis eu, ţinându-mă tare.

Buzele ei au început să se deschidă, de parcă ar fi vrut să înghită cât mai mult aer. Callie s-a sprijinit de bufet, bâţâind din picior; mai tare, tot mai tare, pe măsură ce îi spuneam că Robyn avea să plece. Apoi s-a luat cu mâinile de burtă şi s-a-nverzit la faţă.

— Toţi o să spună că a plecat din cauza mea.

— N-o să spună. Ţi-au luat apărarea.

— Dar e o reacţie mult prea exagerată. Nu-mi vine să cred c-o să plece.

Am privit-o cu atenţie. Oare m-am îndoit de ea? O secundă.

— Mama lui Robyn a zis că faceţi mişto de pieptul ei.

— De pieptul ei? a repetat Callie.

Brusc, s-a oprit din bâţâit. A ridicat bărbia, iar eu am văzut cum i se umplu ochii de lacrimi. A luat punga de covrigei şi a strâns-o la piept.

— Ei au făcut-o *Gloanţe,* a zis Callie cu privirea lăsată în pământ.

— Ei au făcut-o… Şi tu nu?

— Au făcut-o în tot felul, a mormăit ea. I-au zis tot felul de lucruri.

— Dar nu şi tu.

— Nu, niciodată.

— Ai încercat s-o ajuţi?

— Am vrut, a zis ea. Ştiam că ar fi trebuit s-o ajut, dar n-am ştiut cum. Pur şi simplu n-am putut…

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #2
Către Rebecca/De la Callie

Iau în calcul şi mesajele de pe net, în regulă?
O să ţi le listez.

IM 23 dec. 2008 20:03:16

19:54:21
robynroarxo: Callie? Tu eşti?
19:54:54
LithoCALpus: Buuuuună?
19:55:12
robynroarxo: Sunt Robyn de la şcoală
19:55:27
LithoCALpus: Bună Robyn
19:55:59
robynroarxo: Deci de vineri încoace tot citesc despre pitbulli. Şi le zic la toţi că nu sunt deloc ucigaşi psihopaţi!!!
19:56:20
LithoCALpus: Super. Ms!
19:56:48
robynroarxo: doar pt că unii o iau razna nu înseamnă că toţi sunt aşa
19:56:59
robynroarxo: e vina stăpânilor
19:57:46
LithoCALpus: dap, unor oameni CU SIGURANŢĂ n-ar trebui să li se PERMITĂ să aibă câini
19:58:07
robynroarxo: ştiu, şi nici pisici. Mătuşa mea are o pisică, e total MALEFICĂ.
19:58:27
robynroarxo: în fine, deci mă-ntrebam de unde ţi-ai luat brăţara cu pitbull.
19:59:02
LithoCALpus: Stai aşa să găsesc link-ul.
19:59:14
robynroarxo: că vreau să-mi iau şi eu una.
19:59:40
LithoCALpus: Pitbulllove.com
19:59:55
robynroarxo: ms şi scuze pentru vineri de obicei nu-s atât de terminată!!!

20:00:35
LithoCALpus: nu-ţi bate capul înţeleg.
20:00:47
robynroarxo: ce NAŞPA e Crăciunul fără tata
20:01:01
LithoCALpus: ☹☹ CLAR
20:01:13
robynroarxo: Şi mama ta a murit, nu-i aşa?
20:01:50
robynroarxo: Scuze n-am vrut să-mi bag nasul
20:02:06
LithoCALpus: Stai liniştită e OK… mama ŞI tata
20:02:50
robynroarxo: aah ☹ pare rău
20:02:58
LithoCALpus: Stai liniştită
20:03:10
robynroarxo: oricum Crăciun naşpa fericit
20:03:16
LithoCALpus: ms. Şi ţie.

3

Contrar temerilor ei, nu s-a găsit nimeni să dea vina pe Callie după ce Robyn a ales să renunţe la şcoală – s-a dat rapid la fund, fără prea mult tapaj, îmbrăţişări de grup sau râuri de lacrimi; dacă e să ne luăm după Tripletele Siameze, mai că n-a băgat nimeni de seamă când a dispărut. Acum era acolo, împroşcată toată cu vopsea roşie, pentru ca o săptămână mai târziu să fie ca şi când n-ar fi existat niciodată. În fine, n-aveau decât să-şi vadă de viaţă mai departe.

Callie a terminat clasa a opta obţinând premiul întâi cu coroniţă şi o menţiune specială la ştiinţe. Ceremonia a avut loc în amfiteatru, unde a fost proiectat unul dintre acele *slideshow*-uri emoţionante care fac pe toată lumea să lăcrimeze. Am văzut-o şi pe Callie în câteva fotografii: zâmbind dintr-o mare de copii, pe terenul de joacă, îmbrăţişându-şi prietenii.

Acordurile creşteau în intensitate pe măsură ce fotografiile se derulau şi îndemnau pe toată lumea să-şi aducă aminte ce-a fost, să-şi aducă aminte înainte să se şteargă totul. Câţiva puşti au început să se smiorcăie unii pe umerii celorlalţi. Ultima oară în gimnaziu. Ultima oară în clădirea asta. Vestiarele noastre, cantina noastră! O, Doamne, o să ne lipsească atât de tare!

Deşi au costat mai mult decât aş fi fost eu dispusă să cheltui în mod obişnuit, am cumpărat totuşi două lănţişoare asortate şi pentru Dallas şi Ella. Când am ajuns la petrecerea de absolvire de la Dallas, m-am felicitat pentru faptul că am depăşit totuşi bugetul. Locuia într-o casă albă imensă, împodobită cu coloane greceşti. Era ferită de la stradă printr-o peluză generoasă, punctată ici-colo cu sălcii sau poteci pavate, pâlcuri de tufe cu flori galbene şi flori violet. Deşi nu era decât ora patru, aleea în formă de semicerc din faţa casei era deja înţesată de maşini, aşa că am fost nevoite să ne strecurăm pe marginea peluzei vecine. În timp ce Callie păşea încrezătoare spre poarta de lemn, care era împodobită cu trandafiri şi caprifoi, din spate răzbătea muzica până la noi. Într-o parte era masa plină de cadouri, iar lângă, colajul de fotografii cu Dallas. Dallas în ţinuta de călărie. Dallas în faţa Turnului Eiffel. Dallas ţinându-se de gât cu cele mai bune două prietene. Callie a adăugat grămezii cadoul de la noi şi a tăiat-o în grădină, înspre trandafiri şi foişor, de unde venea fumul de grătar.

Luni de zile le-am auzit trăncănind pe bancheta din spate a maşinii despre petrecerea asta. Mama lui Dallas cumpărase torţe tiki pe care urma să le aprindă în jurul piscinei. Angajase pe cineva să vopsească din nou cabana şi să îi raşcheteze duşumeaua. Adusese un automat de îngheţată chiar dacă Dallas a obiectat că e copilăresc). Tatăl ei era un om de radio destul de cunoscut, aşa că Dallas ne tot „ameninţase” cu

fel de fel de celebrităţi care ar fi putut fi prezente. Eu nu mai fusesem niciodată la vreo petrecere dată de Editta, dar Callie mă asigurase de vreo sută de ori că doar copiii aveau să se îmbrace formal, în timp ce adulţii vor veni îmbrăcaţi obişnuit. Ea fusese cea care îmi alesese bluza neagră de in şi sandalele fără toc pe care le purtam acum şi, uitându-mă la mulţime, m-am simţit uşurată să văd că a avut dreptate. Bărbaţii se învârteau de colo-colo ca nişte băieţei uriaşi, îmbrăcaţi în bermude care le dezveleau picioarele grăsane şi tricouri polo deschise la culoare, umflate pe burtă. Pe de altă parte, fetele lor, strălucitoare şi delicate, urcate pe tocuri înalte şi cu cercei de aur la urechi, făcuseră în jur numai bisericuţe. Din când în când încremeneau, de parcă s-ar fi speriat de băieţeii uriaşi, dar nu făceau altceva decât să pozeze în faţa bliţului vreunui telefon mobil. Am privit-o pe Callie, care era îmbrăcată într-o rochie mulată albastru-electric, cum le îmbrăţişa pe Ella şi pe Dallas. Înainte să plecăm, o întrebase pe proprietăreasa noastră, doamna Romero, dacă poate să ia un trandafir alb din grădina ei, iar acum am înţeles şi de ce. Chiar şi în marea de diademe şi coafuri sofisticate, Tripletele Siameze ieşeau în evidenţă: Dallas avea deasupra urechii o gardenie înfoiată, Ella purta o orhidee albă, iar Callie îşi împletise trandafirul în cosiţa care îi împodobea capul de jur împrejur ca o coroană.

Am luat-o încet spre foişor, unde am văzut că era şi mama lui Dallas. Editta dădea din mâini într-o frenezie – fie încerca să alunge o viespe, fie o treceau căldurile. Cu o expresie iritată pe chip, Editta a continuat să-şi facă vânt cât am urcat eu scările.

— Editta, totul arată incredibil! am exclamat eu.

Preţ de o secundă, iritarea ei s-a preschimbat în confuzie. Imediat după însă, a zâmbit vag şi s-a potolit şi cu mâinile:

— Bună, dragă. Mă bucur că ai putut să vii.

S-a întins către mine ca şi cum ne-am fi pupat. Era aprinsă la faţă şi bronzată, iar chipul ei aducea vag a rât de porc. În anii nouăzeci (într-o altă viaţă, cum ar zice Editta) a prezentat costume de baie, chiar dacă eu nu mi-am putut-o imagina niciodată ca fiind unul dintre modelele care se simt bine zbenguindu-se pe plajă, ci mai degrabă genul de model cu toane, care se sprijină de pietre, privind înspre obiectiv cu dispreţ, cu buzele ţuguiate. Acum, mamă a trei copii, îşi purta trupul cu grandoarea şi autosuficienţa unei cântăreţe de operă.

— Uită-te numai la scaune! am plusat eu entuziastă.

Erau învelite într-o manieră artistică şi împodobite cu flori, iar pe o măsuţă în apropiere pâlpâiau nişte lumânări albe, groase.

— Da, a zis Editta, de parcă n-ar fi băgat de seamă până atunci. Cum e… Cum mai e la muncă?

— O, aceleaşi chestii ca-ntotdeauna. Acum, că a venit vara, am o tonă de tratamente de înălbire.

Eram obişnuită cu privitul în gol şi răspunsurile aproximative ale Edittei, aşa că n-am fost deloc surprinsă că nu se putea concentra să răspundă. Era o chestie specifică, ochii distraşi, plutind mereu în depărtare, motiv pentru care am deprins câteva trucuri de-a lungul timpului. Mi-am făcut un obicei din a-i pune o mulţime de întrebări ridicând vocea şi folosind un ton antrenant. Exclamam entuziasmată la orice zicea ea, iar când nu mai mergea nimic, o întrebam despre caii ei.

— Ai stat trează toată noaptea şi te-ai pregătit pentru petrecere, aşa-i?

— Da, a răspuns ea într-un final. Deci n-ai idee.

Am dat din cap afirmativ: *nici cea mai mică.*

— A fost un coşmar, a zis ea printre dinţi. De la un capăt la altul.

Mi-a povestit că băieţii de la catering au adus biscuiţi *cumpăraţi dintr-un magazin.* Şi că tartele pe care le făcuseră erau prea însiropate ca să le poţi mânca. Am încercat să par empatică şi alarmată.

— Ce fel de tarte?

— Cu rubarbă. Ce şi-au zis ei? Că nu ne dăm seama, a zis Editta aruncând o privire dispreţuitoare înspre toată mâncarea aia frumoasă – smochine umplute şi pepene roşu sculptat, căpşune trase în ciocolată. Ştiam că aici se ajunge când trăieşti cum a trăit ea. Fiecare detaliu contează. Dacă aş fi fost în locul ei, pe mine nu m-ar fi deranjat dacă cei de la catering ar fi venit cu biscuiţi ieftini. Aş fi fost tot timpul cu nasul în carneţel, preocupată să notez fiecare ingredient al acestui festin. Însă Editta a fost atentă permanent – să dea înapoi covoarele confecţionate din fibre nepotrivite, tijele pentru draperii cu filigranul alandala, robineţii de duş finisaţi aiurea – astfel încât familia ei să poată duce această viaţă elegantă.

— Închipuie-ţi, a continuat ea. Şi-au zis că nu-mi pasă!

Apoi s-a scuzat dintr-odată, bombănind ceva despre o plăcintă, aşa că m-am întors agale pe peluză, mergând spre un copac acoperit cu trandafiri agăţători. Nu departe stăteau fetele, adunate într-un cerc ca ghirlandele în soarele după-amiezii. Se întindeau să examineze câte un pantof, o pereche de cercei asortaţi, lăsându-se lipsite de griji una în braţele celeilalte.

Alison, Alison!

Pupici lila.

Vraişte pe blog.

Ce cocsată! Maxim!

N-aveam de unde să le-nţeleg. Chiar şi-aşa, le-am urmărit înghesuindu-se să studieze un telefon, mâncând una din farfuria alteia, dansând şi ţipând, şi atingându-şi una alteia părul. Entuziasmul relaţionării, naturaleţea intimităţii – păreau fericite până la cer şi înapoi. Mi-am dorit să mă fi simţit şi eu la fel. Am văzut-o pe Callie de

la distanţă ridicând inima de aur de la gât înainte să o lase să cadă. Fata din spatele ei a sărit brusc şi, apucând-o pe Callie de braţ, a aterizat în siguranţă.

Jos, la piscină, băieţii se agitau în apa limpede printre tuburi şi saltele, în vreme ce un grup de fete stătea deoparte. Zăbovind aşa, am observat că fetele arătau cu aproape zece ani mai în vârstă decât băieţii, care erau slăbănogi şi imberbi. Fetele se ţineau la distanţă, chiar dacă avansau încet spre piscină, conştiente de şoldurile lor, de rotunjimi şi de genele fâlfâinde. Băieţii au început să arunce o minge de fotbal de la unul la altul, prefăcându-se că nici măcar nu le-au văzut pe fete. Total neatentă la tensiunea sexuală, o mămică a zbughit-o la marginea piscinei şi, strigând ceva la băieţi, a început să le facă poze. Unul dintre ei plutea leneş pe o saltea galbenă cu un suc într-o mână, zâmbind de sub ochelarii de soare la mingea care şuiera pe deasupra lui.

— Vezi să nu te uzi! a strigat o fată, la care alta a sărit doi paşi înapoi, de parcă s-ar fi temut să nu fie stropită chiar atunci.

Mingea zbura din ce în ce mai aproape de băiatul de pe saltea, în timp ce mămica a continuat să facă poze, iar fetele să-şi bea cu înghiţituri mici băuturile. Am intuit ce urmează să se întâmple chiar cu o clipă înainte de asta. Mingea a nimerit mâna băiatului şi i-a aruncat sucul cât colo. Toţi au sărit să-l huiduiască în timp ce sucul maroniu s-a vărsat în apă.

— L-ai nimerit, Jimmy! a strigat mămica, făcând încă o poză memorabilă.

Chiar în secunda aia am văzut-o pe mama Ellei venind spre mine. Ali Brooks se ocupa de carierele câtorva dintre regizorii de top din ţară. Odată a luat-o şi pe Callie la o filmare. La sfârşit, Callie a mâncat pizza cu Steve Buscemi.

— Am fost atât de ocupate, a zis ea, ridicându-şi ochelarii de soare mult prea mari.

Purta una dintre rochiile ei tip cămaşă perfect croite, încinsă la mijloc cu o curea excentrică, şi mi-aş fi dorit, pentru a nu ştiu câta oară, să fi fost cu adevărat prietene. Am luat-o încet înspre un grup de şezlonguri în timp ce Ali mi-a povestit despre finanţarea documentarului unui client.

— Dar spune-mi despre tine! a exclamat ea. Abia aşteptam să vorbesc cu tine despre coşmarul ăla de fată de la ele din clasă.

Când s-a aplecat către mine de parcă am fi fost cele mai bune prietene, de sub pielea bronzată i-a ieşit în evidenţă clavicula. N-am putut rezista. Am început să-i spun totul.

— Despre Robyn, adică? am zis eu timid. O, cu Robyn a fost îngrozitor!

— Am auzit că te-a sunat mama ei.

— Cerise, am scos eu amenințător numele la lumină. A vrut să-mi spună despre cât de rea e Callie.

— Incredibil, i s-au bălăngănit lui Ali cerceii pe lângă față. Ce tupeu au unii!

— Păi, în felul ăsta am văzut și eu de unde i se trage lui Robyn. De fapt, mi s-a făcut milă de ea. Cu o mamă ca asta…

— N-ar fi trebuit să sune pentru nimic în lume. E complet deplasat.

— Chestia e că se purta de parcă îmi făcea mie o favoare. Mă avertiza în legătură cu Callie.

— Îh! Știi, nu le poți spune altora cum să-și crească copiii. A urmat o pauză jenantă, fiindcă amândouă ne-am amintit că, de fapt, Callie nu era copilul meu. Am zâmbit și mi-am dres vocea, prefăcându-mă că nici n-am băgat de seamă.

— Și chestia e că *fata ei* e cea care are nevoie de ajutor.

Ali a aprobat viguros, venele de pe gât întinzându-i-se la maximum.

— Dacă mă suna pe mine, eu îmi pierdeam răbdarea și intram în ea.

— Pai, și eu i-am închis. Nu mai suportam s-o aud.

Am continuat să o insultăm împreună pe mama lui Robyn până când am văzut că Ella venea de la piscină spre noi. Purta o rochie albă care îi punea în valoare talia subțire și brațele de înotătoare.

— Mamă, îmi trebuie clamele, a zis ea, oprindu-se în fața noastră.

Pe gene purta sclipici violet, iar linia obrazului îi strălucea sidefat.

— Ella, pari atât de matură, era cât pe ce să nu te recunosc!

Ali a rânjit la propria-i odraslă și a completat:

— Nu-i așa? Și cât e de elegantă!

Ella a ridicat un picior cu o mișcare exagerată ca să-i pot admira tocurile argintii.

Ali a scos din poșetă o borsetă cu clame și i-a întins-o Ellei.

— Tocmai vorbeam cu Rebecca despre buna voastră prietenă, Robyn.

— Îh, îh, s-a scuturat Ella. Zici că era din filmul ăla…

— O, da! *Colega de cameră*[7]. Să sperăm că Robyn n-a omorât totuși niciun căţeluş.

— S-ar putea să fi omorât și căţeluși „a zis Ella. Îh, ce dezgustător! Era atât de enervantă, se îmbrăca fix precum Callie.

Era prima oară când auzeam asta și-am întrebat-o pe Ella cum se petrecuse totul.

— La început erau doar mărunțișuri – aceeași brățară ca a lui Callie – după care a început să fie obsedată, să poarte aceleași haine.

Ali s-a prins că lucrurile astea ajungeau pentru prima oară la urechile mele și a intervenit.

— Să sperăm că n-o să se mai întâmple, și m-a bătut pe umăr. I-a picat cu tronc, dar s-a terminat.

Apoi s-a întors către fiica ei:

— Noroc cu voi, fetelor, că aţi fost martore.

— Doar n-am fi lăsat o ciudată să-i ruineze viaţa, a zis Ella, frământându-şi buzele.

A zis-o cu atâta repulsie, că m-ar fi făcut să mă simt incomod dacă nu mi-aş fi amintit ce înseamnă loialitatea la paisprezece ani, când simţi că mintea ta e perfect conectată la cealaltă şi orice problemă ai avea e şi problema celuilalt, cum duşmanii lui devin duşmanii tăi deopotrivă, nu mai zic că uneori ajungi să şi visezi aceleaşi lucruri.

Am început să mă gândesc la Joyce şi la felul în care încercaserăm noi să comunicăm telepatic, să ne trimitem gândurile una în creierul celeilalte, ca pe săgeţi. Aveam treisprezece ani când ne-am aşezat pe cuvertura din denim de pe patul lui Joyce, bot în bot, cu ochii strâns închişi, concentrându-ne la gândurile noastre. Dacă ne doream suficient de tare, avea să se întâmple. Dacă credeam cu adevărat, avea să se îndeplinească.

— Te gândeşti la ură, i-am spus eu lui Joyce. Îl urăşti pe Phil Collins.

— Îl urăsc, a şoptit Joyce, dar nu e asta.

Aia a fost vara noastră, vara fetelor cu zambile, în care Joyce mi-a arătat bucata aia de poezie şi mi-a citit-o cu voce tare, pe un ton melancolic.

— *Mi se spunea chiar fata cu zambile,* citea ea. *Şi totuşi, când ne întorceam seara târziu, din gradina hyacintelor, / Aveai braţele încărcate de flori, părul ţi-era ud, nu mai puteam / Să vorbesc, mi* se *înceţoşau ochii, nu eram / Parcă nici viu, nici mort, nu mai ştiam de nimic.*

Joyce se apuca de gât când zicea *nu mai puteam să vorbesc,* iar când termina strofa, reflectam împreună asupra enigmei. Nu ştiam cine a fost fata cu zambile şi nici ce i s-a întâmplat mai exact. Dar imaginile care ne răsăreau în minte purtau în ele ceva înfiorător şi romantic. Ne-am hotărât să ne stropim cu apă pe păr, astfel încât să picure neglijent pe tricouri, după care am bântuit prin curtea lui Joyce culegând buruieni şi păpădii, făcându-ne că bocim, că plângem după lucrurile pe care nu le pierduserăm încă. Eram fetele cu zambile, cu braţele încărcate de flori, victime, cu inimile frânte, dar n-a trecut mult şi ne-am plictisit de jocul ăsta. Aveam nevoie de mai multă acţiune, de violenţă, aşa că am hotărât ca fetele cu zambile să devină supereroi.

— O să ne folosim percepţia extrasenzorială telepatia, a zis Joyce, iar asta a făcut jocul să fie mult mai satisfăcător.

Aşa că Joyce şi cu mine ne-am apucat să inventăm oameni care aveau nevoie să fie salvaţi. Ne-am închipuit bebeluşi furaţi, în scutece murdare, fetiţe căzute în fântâni. Am scornit armate întregi de victime ce trebuiau salvate, dar şi inamici care ne atacau, ale căror planuri mişeleşti ne uneau şi mai tare. Eram împuşcate, strangulate, încuiate în cutii minuscule. Eram aruncate de pe stânci doar ca să fim salvate

de partenerul nostru cu zambile.

Ar fi trebuit să ne fi dat singure seama cum arătam aşa, alergând şi urlând ca din gură de şarpe, dar eram atât de prinse că nici prin cap nu ne trecea că suntem urmărite.

Curtis stătea aplecat peste gardul de sârmă, mai să cadă în cap de râs. Mai rău, era cu iubita lui. Lara l-a prins de braţ. Nici n-a fost nevoie să mă uit la Joyce ca să-mi dau seama cât se simţea de umilită. Am îngheţat când i-am văzut, cu mâinile undeva în aer.

— La naiba, a gâfâit Curtis. Fetelor, sunteţi atacate?

Joyce a mormăit ceva în spatele meu, în timp ce eu am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp şi, ruşinată de jocul nostru copilăresc, am început să dau cu piciorul în pământ. Însă Larei a părut că i se făcuse milă de noi, fiindcă începuse să-l înghiontească pe Curtis să înceteze. Nici când ne-a întrebat dacă nu vrem să mergem pe plajă nu s-a trădat.

Mai târziu, Lara mi-a dat voie să-mi exersez percepţia extrasenzorială pe ea, care s-a dovedit a fi subiectul perfect. Îmi imaginam gândurile ei ca pe nişte nori albi şi pufoşi, pe care îi puteam înşfăca oricând dacă mă întindeam după ei.

— Ţi-e poftă de… cartofi prăjiţi. Vrei să-ţi faci un tatuaj cu un fluture.

Şi, indiferent ce aş fi zis eu, Lara îmi făcea cu ochiul şi îmi spunea că am ghicit.

În anul acela Lara avea cincisprezece ani, era de-o seamă cu vărul meu. Era înaltă şi arăta ca o zeiţă în bocancii ei negri, cu părul roşu închis, care atârna puţin peste gulerul tricoului. Uneori, când încercai să vorbeşti cu ea, nu făcea decât să ridice din umeri sau să dea din cap, însă toate astea, aveam să înţeleg mai târziu, nu erau decât nişte trucuri care-i permiteau să ascundă faptul că era bâlbâită. Putea să se blocheze în mijlocul propoziţiei sau la începutul unui cuvânt, nu conta, fiindcă, în loc să încerce să termine, Lara nu mai scotea niciun sunet din acel moment, ci îţi întorcea privirea mirată atât cât era nevoie. Uneori, când se întâmpla asta, Curtis îi sărea în ajutor fără să lase impresia că se simte incomod sau că îi e ruşine. Dacă ştia despre ce era vorba – de exemplu, cum faci o chitară să sune ca o motocicletă –, îi termina el fraza, de parcă el ar fi fost cel care vorbise şi până atunci.

Alteori însă, dacă eram doar noi patru, Curtis încerca să o convingă să termine singură. O mângâia pe păr şi-i spunea:

— Haide, Lara. Nu te grăbi.

Apoi Lara putea să o ia de la capăt vorbind foarte încet, iar dacă se împotmolea în acelaşi loc şi râdea scurt, panicată, scoţând involuntar un fel de *hah,* simţeam cum frustrarea ei îmi umple mie pieptul. Voiam să intervin şi să o salvez, să-i termin propoziţiile. Dar asta era

treaba lui Curtis, care era mereu pregătit. Chiar şi atunci când nu erau în aceeaşi încăpere, ştiam că el o ascultă şi o supraveghează, astfel încât, dacă avea nevoie, să fie gata să-i sară în ajutor.

Joyce şi cu mine aveam s-o vedem pe Lara fâţâindu-se într-un tricou bleumarin imens al lui Curtis, mirosind a parfumul lui, părând că poartă pe deasupra prezenţa lui caldă şi protectoare oriunde ar merge. La un moment dat am surprins-o adulmecându-i mânecile tricoului şi aproape că am simţit golul pe care trebuie că-l simţise ea în stomac, căldura care-i invadase pieptul. Mi-am dorit ca într-o bună zi să am şi eu parte de aşa ceva.

— Ai văzut felul în care i-a atins faţa? a întrebat Joyce.

— O să-i cumpere un inel. Prelogodnă.

— Crezi că dacă aş fi fost bâlbâită… a căzut ea pe gânduri.

— Joyce, încetează, i-am tăiat-o eu.

Ştiam exact la ce se gândeşte şi nu-mi plăcea deloc. Joyce se purta altfel când era Curtis prin preajmă, mai ales atunci când nici Lara nu era de faţă. Îi înşfăca ochelarii de soare, care altfel stăteau mereu în părul lui negru şi des, iar atunci când purta pantaloni scurţi şi stătea pe jos, o surprindeam holbându-se la gambele lui. Curtis se purta şi el ciudat în prezenţa lui Joyce. O zgândărea la culme. Şi când Lara pleca acasă devreme, o lua pe Joyce de gât.

Într-o zi am ajuns pe plajă toţi trei, fără Lara. Joyce şi cu mine ne jucam un joc secret de-a fetele cu zambile atunci când a bătut Curtis la uşă. Încercam să urmărim gândurile unei femei ucise, ca să-l putem prinde şi opri pe ucigaş. Dar când Curtis a adus vorba de plajă, Joyce a zis da fără să mă mai întrebe şi pe mine.

Şi uite aşa am ajuns să mă uit cum o pescuieşte Curtis pe Joyce din apă, ridicând-o cu uşurinţă şi purtând-o pe braţe. Şi cum Joyce se lăsa cărată de vărul meu, ţinându-se cu mâinile de gâtul lui. Împreună eram fetele cu zambile, însă de una singură, pe prosopul meu de plajă, m-am simţit ca un nimeni, sentiment dublat de o dorinţă bruscă – să fiu eu cea pe care o salva Curtis, pielea lui caldă şi udă să fie atunci sub degetele mele, şi în acelaşi timp să fiu eu cea care o ţine pe Joyce în braţe, apărând-o de asasini şi ucigaşi. Se presupunea că suntem mai apropiate decât oricine altcineva, conectate la nivel mental pentru totdeauna, dar toate astea aveau să se schimbe dacă ei îi plăcea mai mult de Curtis decât de mine.

Dacă într-adevăr puteam comunica telepatic, atunci era momentul să o facem. Am văzut-o pe Joyce aruncând cu nisip spre vărul meu în momentul în care i-am trimis acel SOS. *Am nevoie de ajutor – acum! Întoarce-te la mine în secunda asta.* Şi când am văzut că nu merge, m-am pierdut cu privirea în marea de un albastru deschis. Dacă înaintez în apă cât pot eu de mult şi mă las luată de valuri, atunci o să mă audă Joyce – o să înoate spre mine în timp util astfel încât să mă

salveze? Mi-am imaginat-o bocind peste trupul meu, venind la mine cu braţele încărcate de flori. Nu mă iubise suficient – iar fata cu zambile nu mai era. Aveam treisprezece ani. Am crezut că s-ar putea să fi ajuns la capătul vieţii. Dar chiar în secunda aia am văzut-o pe Joyce alergând spre mine pe plajă. A pus o mână rece şi udă pe gâtul meu, iar eu am simţit o mare uşurare. Eram în extaz: venise înapoi şi era a mea.

— M-ai auzit? am întrebat-o eu.

Joyce a zâmbit dând din cap.

Tatăl lui Dallas aprindea torţele tiki în jurul piscinei, muzica se auzea tot mai tare, după care toată lumea a început să cânte *Cine să trăiască? Absolvenţii să trăiască! La mulţi ani!* Încălţările au fost aruncate, iar fetele au început să danseze ca descreieratele pe sub copacii iluminaţi. Am urmărit-o pe Callie trecând de la un grup la altul cu mişcări fluide, râzând şi glumind, şi mi-am spus că nu mă deranjează deloc să stau deoparte, în afara conversaţiilor, şi să ascult.

Am încercat să le zâmbesc părinţilor pe care îi recunoşteam; unora le lucrasem şi dinţii. Sporovăind nu făceau decât să-şi etaleze zâmbetele albe, sclipitoare. M-am simţit complet nesofisticată auzindu-i vorbind despre cum poţi să trişezi traficul până la Cape. Despre lecţii de mandarină. Turnee de golf. Am auzit sunetul unui râs aspru, iar când m-am întors, am observat un bărbat care stătea singur lângă grătar, ţinând o bere în mână. Se holba la fete, care îmbrăţişau aerul, fugind după licurici de-a lungul peluzei. Nu-l mai văzusem până atunci. Mi l-aş fi amintit. Contrar celorlalţi tătici, purta blugi negri mulaţi şi nu-i scăpa nimic din ce se petrecea. L-am urmărit cum se holbează o bucată de vreme, să mă asigur că nu e doar în capul meu, deşi ştiam asta încă de la început, pentru că mi se făcuse pielea de găină. După felul în care le privea, fetele astea erau vulnerabile, însă părea că nimeni nu observă. Ceilalţi părinţi se spărgeau de râs, fără să bage de seamă că el e cu ochii pe fetele lor. A ridicat sticla la gură, cu ochii aţintiţi în continuare la ele. În clipa aia am ştiut exact la ce se gândeşte, drept pentru care a trebuit să acţionez.

Chiar dacă eu mi-am îndreptat umerii, el a întins gâtul să vadă mai departe după mine. Am vrut să-i blochez priveliştea. Să le protejez pe fetele noastre. Am făcut ochii mici când l-am văzut că rânjeşte, dar nu părea absolut deloc deranjat, fapt care m-a înfuriat. Aşa că l-am bătut pe umăr:

— Al cui tată sunteţi dumneavoastră?

Nici măcar nu s-a uitat la mine. Aveam peste treizeci de ani, eram neinteresantă. Nicidecum ca fetele astea tinere, care erau noi-nouţe şi moi. Aveam să aflu cum îl cheamă şi să-l fac de ruşine dacă altfel nu se putea. Aveam să mă asigur că altă dată Callie n-o să-l mai treacă

prin faţa ochilor.

A dat din cap.

— Nu sunt tatăl nimănui. Am venit pentru Dougie.

Tatăl lui Dallas – Doug Price – nu era prin preajmă. Bărbatul şi-a trecut mâna prin părul ondulat fără să-mi spună cum îl cheamă. N-aveam să mă prezint nici eu. Aveam să rămân acolo, obstrucţionându-i priveliştea. Aveam să umblu după el dacă era nevoie, să mă asigur că îşi ţine mâinile acasă. Uram la culme faptul că fetele noastre intrau în vizorul bărbaţilor de genul ăsta. Că aveau să se holbeze la ele, să le curgă balele după ele şi să le studieze din toate unghiurile de-acum înainte. La paisprezece ani abia se obişnuiau cu ele însele, făcând primele încercări de a se simţi confortabil în propria piele, însă privirea unui bărbat putea răsturna totul. Putea să le inhibe şi să le dea peste cap.

— De unde îl ştiţi pe Doug? am pornit eu investigaţia, moment în care Dallas a trecut prin faţa noastră galopând.

Bărbatul nu m-a băgat în seamă, întorcând capul după Dallas. Apoi a ridicat mâna şi a tăiat aerul de parcă ar fi încercat să o prindă.

— Pardon! am zis eu, însă vocea mea s-a pierdut acoperită de vocea lui.

— Ah, mincinoasă miiiiiiiică!

Dallas s-a răsucit şi s-a aplecat în faţă, atingându-şi materialul de pe piept. Iar eu mi-am închipuit cum l-aş pocni peste picioare, strigând la el să se care chiar în clipa aia. Ce-am făcut însă s-a bazat strict pe un impuls de moment, fiind astfel foarte uşor de interpretat greşit. Unul dintre cei care ne-au văzut a crezut că ne sărutăm. Mai târziu, una dintre mămici avea să comenteze rânjind că părusem să mă simt bine cu starul rock, moment în care am realizat că bărbatul pe care-l ameninţasem era, de fapt, vedeta lui Doug. Dar chiar nu am avut alte variante. Aroganţa trebuie uneori sancţionată.

L-am prins de umăr şi l-am tras la nivelul meu, după care mi-am lipit gura de părul lui şi i-am şoptit la ureche:

— Ştiu la ce te gândeşti. Las-o în pace.

Bărbatul şi-a tras capul înapoi, l-am văzut, era nervos, iar cuvintele fetelor cu zambile îi reverberau în creier. L-am urmărit întorcându-se pe călcâie şi plecând de la petrecere şi am simţit cum prin mine curge puterea – ca o fată de treisprezece ani care îşi dă brusc seama de ce-i în stare.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #3
Către Rebecca/De la Callie

De la: R.Doblak@sparkon.com
Către: C.Mckenzie@chronomail.com
Subiect: Dormi?
Data: Joi 25 decembrie 2008, 23:18:02

Bunăăă, Callie!

Ghici ce – mi-am comandat brăţara cu pitbull. Voiam să vorbesc cu tine, dar tu nu eşti NICIODATĂ pe net. Aşa că am vrut să văd dacă ai avut un Crăciun naşpa fericit. Crăciunul meu a fost naşpa şi nu prea fericit. Câine n-am primit, toată lumea se prefăcea că e veselă, şi mie îmi venea SĂ MOR CU CRĂCIUNUL LOR, SĂ DAU FOC LA BRAD!!!!! Parcă toată lumea se prefăcea în caz că ne urmăreşte tata, de parcă trebuia să fim toţi numai un zâmbet, superprefăcuţi! Şi faza e că atunci când sunt terminată nici măcar nu pot să ascund asta. Şi le zic cum să fim fericiţi când noi nu facem decât să ne gândim la tata?

Prietenii mei şi restul nu înţeleg. Cred că ar fi trebuit să fi trecut deja PESTE, şi pentru că n-am trecut, toată lumea crede că fac ce fac ca să mai primesc puţină atenţie. Domnişoara Baranski a zis că o să fie din ce în ce mai uşor, dar eu NU VREAU să fie din ce în ce mai uşor. Nu vreau să fiu fericită şi m-am SĂTURAT să fiu tristă. La fel păţeşti şi tu? Tu pari mereu fericită. Sper că n-ai avut un Crăciun atât de prost ca al meu.

xoRobyn

De la: C.Mckenzie@chronomail.com
Către: R.Doblak@sparkon.com
Subiect: RE: Dormi?
Data: Vin 26 decembrie 2008, 8:42:47

Robyn, îmi pare rău c-ai avut un Crăciun naşpa – să zicem că ştiu ce vrei să zici. Aşa mă simţeam şi eu când stăteau toţi şi se uitau la mine. La toţi le părea rău pentru mine, gen, şi în capul lor credeau că ştiu TOTUL despre mine. De parcă stabiliseră deja ce avea să fie mai departe cu viaţa mea şi nu le mai păsa dacă au nimerit-o sau nu. Aşa că într-un an am cam luat-o razna. Am aşteptat momentul în care se deschideau cadourile, m-am dus în bucătărie şi mi-am turnat O TONĂ de ketchup pe faţă şi în păr, ca să picure ca şi când ar fi fost sânge, şi dup-aia am ieşit şi-am început să fug în jurul bradului ţipând ceva despre Satana. Voiam să-i fac să creadă că mă-nchin la diavol, aşa că am tot dansat şi-am cântat. Le-am zis că mă cheamă Evil McFrenzy,

după care am desenat o pentagramă uriaşă chiar lângă brad!!!! Le-a stat inima, au crezut că mor când m-au văzut ce făceam, şi uite-aşa au uitat tot ce ţinea de trecut – şi eu am zis esteeeeeeeee! ÎN SFÂRŞIT!

– C

4

Într-o după-amiază de iulie, când m-am dus s-o iau pe Callie, am observat că avea părul jilav şi că sutienul costumului de baie îi lăsase urme umede pe tricou.

— Slavă Cerului, au reuşit să te bage şi pe tine în apă! am exclamat eu, bătând-o pe umărul umed.

Mi-am imaginat-o dând din mâini şi din picioare în lacul Ellei, bucuroasă că şi-a învins fobia.

— N-am înotat, m-a corectat Callie. Am fost stropită doar.

Fiecare copil are capriciile lui. Callie, de exemplu, susţinea că urăşte apa. Fie ea piscină, ocean sau un biet pârâiaş care bolboroseşte. Jura că nu ştie să înoate, deşi eu ţin bine minte că Joyce a învăţat-o. M-am oferit să o înscriu la cursuri de înot de sute de ori, dar a refuzat cu îndârjire orice propunere.

— N-ar fi tare să iei lecţii private? am întrebat eu în timp ce dădeam cu spatele pe aleea din faţa casei în care stătea Ella. Ai putea să-ţi uimeşti prietenii cu mişcările de expert.

— Eu de înotat nu înot, nu mă înscrie că n-o să mă duc.

— Dar ai putea învăţa câteva lucruri elementare. Pentru siguranţa ta. Dacă o să cazi într-o zi din canoea Ellei? Nu poţi să te bazezi pe prieteni la nesfârşit.

Callie a tras cu putere de centura de siguranţă, de parcă ar fi putut să cada şi din maşină.

— Eu nu urc în canoe. N-am mai făcut asta de ani de zile.

— Dar vreau să poţi face asta. Nu vreau să ratezi nimic.

— De ce-ţi pasă atât de mult? E aşa, o prostie.

Şi-a lipit capul de geamul din dreapta, lăsând o urmă umedă pe geam, iar eu mi-am dat seama că ar trebui s-o las baltă până nu se transformă din nou într-o ceartă. Abia ne împăcaserăm după incidentul de la petrecerea lui Dallas. Se pare că n-ar fi trebuit nici măcar să m-apropii de starul rock. Callie m-a acuzat că am fost deplasată, în timp ce eu am încercat s-o conving că am fost chiar îndreptăţită s-o fac, descriindu-i în cele mai mici detalii felul lacom şi de-a dreptul greţos în care se uita la ele majestatea sa VIP-ul. Nu mi-a dat dreptate, a ţinut-o pe-a ei în continuare, cum că am stricat petrecerea, că m-am făcut de râs şi că am făcut-o de râs şi pe ea.

— Uite ce e, n-o să te bag cu forţa în apă dacă nu vrei, am zis eu. Dar pentru mine vara e atunci când faci baie. Toate zilele alea în care mama ta şi cu mine ne duceam la plajă şi stăteam în mâini în apă.

— Ceea ce e dezgustător. *Ştiaţi* prea bine ce era în apa aia.

Am crezut că se referea la canalizare – la deversările obişnuite din Long Island Sound.

— Fata aia despre care aţi crezut că a fost răpită, a continuat ea, cum o chema?

Autumn Sanger a fost ultima persoană pe care fetele cu zambile au încercat să o salveze. Aveam treisprezece ani când prietena Larei a dispărut.

— De aia ţi-e frică ţie de apă?

Mi-a părut rău că îi spusesem povestea aia. Callie reţinea uneori fix ce nu-ţi doreai, substituind astfel moralei iniţiale una cu totul diferită.

— Nu mi-e frică, a zis ea. Dar în apă mai mor oameni.

Am simţit mirosul gumei mentolate pe care o molfăia cu îndârjire.

— Peste tot mor oameni, am zis eu atentă. Nu poţi să te fereşti peste tot.

— Doar pentru că-ţi place ţie să înoţi nu-nseamnă că trebuie să-mi placă şi mie. Copilăria ta n-a fost atât de perfectă. Ai uitat toate chestiile urâte.

— Uite ce e, domnişoara Ştie-Tot. N-am uitat nimic. Doar că nici măcar chestiile urâte n-au fost atât de urâte. N-aveam nicio grijă pe lumea asta, nimic nu părea imposibil.

— Aşa că aţi decis să acuzaţi un bătrân oarecare că a răpit-o şi să daţi buzna în pivniţa lui.

Am încetinit fără să mă mai obosesc să frânez. Era clar, Callie avea capsa pusă. Bucuria de a avea paisprezece ani.

— N-ai reţinut cum trebuie povestea aia. N-am intrat niciodată în pivniţa nimănui. Iar la el în casă n-am stat mai mult de cinci minute.

— Violarea domiciliului, a zis ea. Cred că i-aţi speriat de moarte.

— Nu voiam decât să facem ce trebuie. N-aveam decât treisprezece ani.

— L-aţi deranjat fără niciun motiv, a zis ea cu asprime în glas. Pentru că n-aveaţi nicio grijă pe lumea asta.

Pe moment păruse un motiv destul de bun. Ţin minte că Lara nu se mai oprea din plâns. Autumn era prietena ei. Motivele noastre păreau să fie admirabile, ireproşabile chiar.

Nu i-am răspuns lui Callie, lăsând-o să se complacă în tăcerea glacială. După câteva minute însă, ea a fost cea care a încercat să reia conversaţia.

— Îţi mai aminteşti cum o chema? a întrebat Callie încet. Chiar dacă n-ai cunoscut-o?

— Da. O chema Autumn Sanger.

Lara s-a întors plângând în ziua aia. Nici măcar nu şi-a dat seama ce a întrerupt. Curtis o trăgea pe Joyce de coadă, dezmierdându-i şuviţele desprinse, dar i-a dat drumul atât de brusc, încât capul lui Joyce s-a dus din inerţie într-o parte. Am văzut-o pe Joyce cum se chinuie să nu se încrunte în timp ce-şi netezea părul pe spate.

— Aţi auzit?

Larei îi tremurau buzele.

— Autumn Sanger a dispărut.

Curtis s-a ridicat dintre noi şi ne-a lăsat singure pe canapea. Joyce a pipăit locul încălzit până atunci de fundul lui. Au flirtat toată dimineaţa, iar eu am tot încercat să-i întrerup. I-am trimis semnale constant lui Joyce, dar ea a ales să blocheze comunicarea telepatică.

— Cum adică? A fugit?

Curtis a luat-o uşor pe Lara pe după umeri. Chiar dacă nu mai auzisem până atunci de Autumn Sanger, a început să-mi bată inima nebuneşte. Se întâmplase ceva îngrozitor – îmi băgase sângele în priză.

— Lumea zice că a fost răpită, a zis Lara gâfâind, de parcă ar fi alergat tot drumul până aici.

Ventilatorul din tavan se învârtea încet deasupra, de parcă viaţa noastră nu avea nimic de-a face cu ce se întâmplase şi mergea mai departe nestingherită, dar Joyce a început să bâţâie din genunchi de parcă se pregătea să fuga undeva.

— Fetelor, mergeţi în camera Rebeccăi, a ordonat Curtis.

— Ce? De ce?

Şi pentru că nu ne-am mişcat de-acolo, Curtis a condus-o pe Lara în altă parte ca să poată vorbi între patru ochi. Însă uşile noastre erau atât de subţiri, încât puteam să auzim totul din hol. Curtis credea că Autumn fugise. Aşa i-a zis Larei. Nu credea sub nicio formă că fusese răpită – Autumn le zisese la un moment dat că o să facă autostopul până în California. Dar Lara zicea că ar fi ştiut dacă fugea de acasă. Şi, oricum, Autumn nu-şi luase rămas-bun.

După care l-a adus în discuţie pe domnul Hort, dar Curtis a zis că nu, în niciun caz.

Domnul Hort era un bătrân care locuia la noi în cartier. Toţi auziserăm zvonuri cum că cheamă prostituate şi le pune să se îmbrace în haine de copii. O fată de la mine din clasă mi-a zis că le văzuse la un moment dat dansând în curtea lui din spate. Sugeau suzete şi aveau părul ondulat ca bebeluşii.

— E prea bătrân şi prea slăbit ca să fie periculos, a zis Curtis.

În clipa aia am simţit o mână pe umăr. Mătuşa Bea ne privea din spate cu o expresie distrată. Era în continuare îmbrăcată cu tricoul în care dormise şi care atârna pe ea acoperindu-i coapsele până la jumătate. Când şi-a lipit urechea de uşă, i-am simţit respiraţia. Mirosea a fum de ţigară.

— Nu-mi zice că-şi dau papucii deja, a zis ea, după care a bătut în uşă adăugând: Vedeţi că aveţi public aici afară!

Joyce s-a înroşit la faţă instantaneu, în timp ce eu am încercat să-i explic despre Autumn, dar, în loc să-mi ceară amănunte, mătuşa ne-a

trimis pe amândouă în camera mea.

— Trebuie să o contactăm, a zis Joyce în timp ce ne întindeam una lângă alta pe patul meu.

Stinsesem deja luminile în speranţa că asta o să încurajeze fantomele şi spiritele. Joyce m-a luat şi m-a strâns de mână.

— Crezi că a luat-o domnul Hort?

— Întreab-o, i-am zis eu. Hai să o contactăm chiar acum.

— Autumn Sanger, am şoptit amândouă la nesfârşit, până când cuvintele noastre s-au topit şi s-au făcut unul, până când vocile noastre s-au stins şi a-nceput să ne doară gâtul.

Atunci am auzit în cap o şoaptă clară.

— Pivniţă, a zis.

Mi s-a ridicat şi ultimul firicel de păr de pe mâini.

— În pivniţă! Am strigat eu către Joyce.

— În pivniţa cui?

M-am gândit o secundă şi-am zis:

— În pivniţa domnului Hort!

Şi în clipa următoare eram acolo, în locul lui Autumn, încuiată în pivniţă. Tremuram în întuneric, cu spatele lipit de cimentul aspru. Era frig. Mă ustura gâtul. Deasupra mea auzeam paşi, lespezile scârţâind. După care a bătut cineva la uşa dormitorului meu.

Lara a aprins luminile şi ne-a văzut întinse acolo.

— Rebecca, pot să te rog ceva? Am nevoie de setul tău de vânzări. Împrumut.

Joyce şi cu mine mergeam din uşă în uşă cu cărţi poştale pe care încercam să le vindem în vara aceea; le comandai şi le primeai prin poştă. Târâiam în fiecare după-amiază după noi un catalog greu şi sunam la uşi ca să le arătăm mai apoi mostre. Am sărit din pat ca să-i aduc Larei catalogul, nerăbdătoare să-i fiu de folos. Am crezut că voia să le trimită părinţilor lui Autumn o carte poştală plină de lumânări şi cruci, dar Joyce a devenit suspicioasă. De ce îi trebuia Larei catalogul?

Lara n-a băgat-o în seamă.

— Şi cum faceţi de obicei? Sunaţi pur şi simplu la uşă şi le arătaţi broşura?

— E un catalog, nu o broşură, a zis Joyce.

— Le zicem că suntem de la Sunshine Sales Club, am explicat eu. Şi-i întrebăm dacă nu vor să cumpere o carte poştală sau hârtie de împachetat cadouri.

De fapt, Joyce se ocupa de partea asta; avea un discurs foarte convingător.

— Nu ţi-l dăm decât dacă ne iei cu tine, a zis Joyce.

— Îl aduc înapoi imediat.

— Doar dacă ne iei cu tine, a insistat ea, şi uite-aşa am ajuns în casa

domnului Hort.

Lara ne-a pus să jurăm că n-o să-i spunem lui Curtis şi că o s-o lăsăm pe ea să se ocupe de tot, iar orice s-ar întâmpla, noi n-o să călcăm înăuntru. Am mers pe stradă în jos şi am cotit, am făcut stânga în intersecţie, apoi am traversat spre casa cea albă şi aranjată, cu o cutie poştală albastră pe peluza din faţă. Alături era un gărduţ proaspăt vopsit, şi fix sub geamuri, tufe de gard viu. Gazonul era tuns şi nici de pe acoperiş nu părea să fie căzută vreo bucată de şindrilă. Ne-am postat toate trei în uşă, ca un zid de jandarmi în miniatură. Ca nişte fete cu zambile, pregătite să salvăm o alta, membră a aceluiaşi clan.

Lara a început să ne povestească despre Autumn, dându-ne detalii pe măsură ce ne apropiam de casa cu pricina. De genul: lui Autumn îi plăcea să se dea pe la ochi cu atât de mult tuş negru că părea că se uită la tine din fundul unui puţ. Fuseseră cele mai bune prietene mai bine de doi ani. Făcuseră pase cu casete în cisternă, care era holul liceului, unde se întâlneau metaliştii s-o ardă aiurea. Lara s-a plesnit uşor peste ochi ca să se oprească din plâns, moment în care i-am simţit durerea până-n măduva oaselor.

Stăteam pe pragul de la intrare şi Lara a sunat la uşă. Uşa s-a deschis. Domnul Hort stătea în faţa noastră.

Era scund şi subţirel şi vorbea domol, cântat, împroşcând cu salivă:

— Da-a? Cine e?

Ne privea tăios pe sub sprâncenele lui negre şi stufoase. Lara ţinea catalogul în mâini şi, deşi Joyce o învăţase tot discursul, n-a scos o vorbă. Îl privea fix, fără să zâmbească. Am atins-o, apoi am bătut-o pe umăr. Nu ştiam ce să fac; m-am gândit eu că s-ar putea să înceapă să se bâlbâie. În clipa aia Joyce a făcut un pas în faţă şi a zis cu căldură:

— Bună ziua. Suntem de la Sunshine Sales Club şi ne întrebam dacă nu cumva – moment în care Lara a început să se sufoce de parcă cineva ar fi strâns-o de gât.

Felul în care horcăia era absolut înfiorător, pentru o clipă am crezut că moare acolo.

— Apă, a cârâit ea, apucându-mă de umăr. Apă.

Apoi s-a aplecat şi i-am simţit unghiile intrându-mi în carne.

Domnul Hort a belit ochii speriat şi s-a dus în casă după apă. După ce a dispărut, Lara şi-a revenit, nu fusese decât un tertip.

— Voi rămâneţi aici, ne-a şoptit ea, punându-i lui Joyce catalogul în braţe.

După care a deschis uşa şi a dispărut pe hol, lăsându-ne singure acolo în prag.

— Nu ne-a spus, lui ce-i zicem când se întoarce cu apa? a zis Joyce în şoaptă.

— Nu ştiu. Îl ţinem de vorbă.

Dar nu s-a întors niciunul dintre ei. Eram sigure că trecuseră deja mai bine de două minute. Au început să ne transpire palmele şi să ne ardă feţele. Joyce a dat să pună mâna pe clanţa de metal.

— Nu. Nu face asta, am zis eu, dar era prea târziu, Joyce deschisese deja uşa.

Primul lucru pe care l-am băgat de seamă a fost mirosul, mirosea a medicamente, un fel de sirop de tuse combinat cu spray antifungic. Mirosul prostituatelor, mi-am spus eu, iar când am ridicat capul să mă uit în jur, am avut impresia că din clipă-n clipă trebuie să apară o femeie matură îmbrăcată în nişte pantaloni scurţi minusculi şi-un tricou de copil.

— Joyce, am strigat-o eu în şoaptă în timp ce mă ţineam după ea. Joyce!

Mă simţeam de parcă ni se făcuse o vrajă, de parcă cineva ne ademenea înăuntru, adânc, tot mai adânc, de unde în curând avea să fie prea târziu să mai putem scăpa. Acum eram în hol, în secunda următoare eram deja în camera de zi, care avea nişte draperii albastre în geamuri.

Atunci am auzit ceva foşnind. Era el. Am crezut că leşin.

— Unde-i fata aia bolnavă? Ce-aveţi de gând aici? a întrebat el autoritar, făcând să dispară tonul domol, cântat.

Într-una din mâini ţinea o cană. Ne-a luat în vizor cu ochii lui înspăimântători, închişi la culoare.

Eu m-am uitat prin cameră. Am reperat o veioză din sticlă şi o păpuşă sculptată cu capul ascuţit care mi-a amintit de voodoo. Am întins degetele. Mă gândeam să apuc ceva cu care să-i dau în cap. La tâmple, mai exact. Sau în ochi.

Am auzit trântindu-se o uşă, iar când domnul Hort s-a întors să se uite, am profitat de ocazie şi am strigat:

— Autumn! Autumn! Autumn!

Joyce mi s-a alăturat, iar domnul Hort ne-a privit oripilat sau cu ură, cu frică – nici n-aş putea spune exact.

Chiar dacă nu ne-a alungat spre uşă, în cele din urmă ne-am întors şi am zbughit-o afară.

— Zâmbiţi, vă rog! am zis eu în timp ce fixam faţa lui Callie cu aparatul de fotografiat la ochi.

Callie a ridicat mâinile deasupra capului şi s-a întins leneşă, fără să zâmbească, iar eu am apăsat declanşatorul. Stăteam la soare în grădina doamnei Romero, era un iulie târziu – mănunchiurile de lavandă erau pline de albine, prin tufe ciripea o vrăbiuţă. Am făcut şapte sau opt fotografii în vreme ce Callie s-a uitat tăcută în obiectivul aparatului, iar când am terminat nu m-a întrebat cum a ieşit, ci a vrut

să vorbim despre Autumn.

— Crezi că a făcut asta ca să vorbească lumea despre ea? Un fel de a cerşi atenţie?

De atunci, din ziua în care am crezut că a fost să înoate, subiectul ăsta a tot apărut în discuţie. Am crezut că e un truc, felul ei de a evita din start cicăleala în legătură cu lecţiile.

— Nu cred, am răspuns eu închizând aparatul. Au zis că era beată şi că a fost o decizie de moment.

— Totuşi, n-a lăsat niciun indiciu. Imposibil să nu fi vrut să spună lumii ceva.

— Poate au fost şi indicii, dar nu le-a văzut nimeni la început.

Callie şi-a trecut picioarele goale prin iarbă, legănându-le încet înainte şi înapoi.

— Nici măcar prietenii ei?

— Prietenii ei au crezut că a fost răpită. Nu le-a spus nimic. De-aia s-au şi dus în număr atât de mare în pădure şi peste tot, ca s-o caute.

— Dar Autumn ştia să înoate, nu-i aşa?

M-am uitat la pistruii lui Callie, care se înmulţeau vara. Părul ei strălucea în bătaia soarelui. Între sprâncenele maro-deschis, un semn de încruntare. N-am vrut să-i dau apă la moară, dar am dat din cap că da. Autumn ştia să înoate.

Pe lângă chestionarul despre Autumn, eu şi Callie am mai vorbit despre subiectele ei preferate din vara aia. Conservarea. Ameninţarea încălzirii globale. Trei zile pe săptămână făcea voluntariat la rezervaţia naturală, aşa că în fiecare seară, în timp ce-şi curăţa bocancii de noroi, mă punea la curent în legătură cu ţestoasele de uscat şi broaştele de pădure pe care le inventaria pentru studiile lor. Pe când valul de căldură din iulie s-a încins şi mai tare în august, Callie a trecut la populaţiile de peşti care mor, explozia de alge şi numărul speciilor pe cale de dispariţie în continuă creştere. Am convenit să facem duşuri nu mai lungi de trei minute, am cumpărat un container nou pentru compost, iar Callie a insistat că preferă să meargă cu bicicleta la prietenii ei decât să irosesc eu combustibilul. Aşteptam să cedeze şi s-o văd cum porneşte aparatul de aer condiţionat, dar canicula nu părea să o afecteze, dimpotrivă – stătea ghemuită în curte şi aduna frunze. Mă uitam la ea din bucătărie cum măsoară metodic trunchiul unui copac şi eram impresionată, dar în acelaşi timp mă şi intriga – cât mai putea s-o ţină aşa?

În ultima săptămână din vacanţă s-a dus să stea la Bea, mătuşa mea. Aşteptase toată vara ieşirea asta, iar înainte să plece a listat de pe internet câteva reţete cu afine, sfeclă şi mere – alimente despre care se spune că ar face bine dacă suferi cu plămânii. Mătuşa mea fusese diagnosticată cu emfizem pulmonar cu mulţi ani în urmă şi chiar dacă nu eram cine ştie ce apropiate, m-am simţit obligată să cultiv relaţia ei

cu Callie.

Bea nu avea nicio fotografie a lui Curtis în casă, nu la vedere, cel puţin, iar în timp îmi lăsase impresia că nu vrea să vorbească despre fiul ei. Îi aruncase toate lucrurile, păstrând doar patul lui de o persoană de sub fereastră. Patul în care avea să doarmă Callie, în camera care fusese cândva a lui Curtis. Callie şi-a lăsat lucrurile pe podea oftând – n-o deranja nicidecum. Voia să mă duc acasă şi să nu-mi mai fac atâtea griji.

— Să-mi fac griji e plăcerea mea, am tachinat-o eu, dar ea îmi făcea deja cu mâna.

— La revedere! a strigat Callie. Paa! a zis ea cântat.

Nu voiam să o las acolo, dar era vorba doar de o săptămână.

Fără Callie casa era pustie. Am dat drumul la radio, iar mai pe seară, în timp ce băteam albuşuri de ou într-un castron, la televizor. Era luna în care învăţam să fac macaroni, minusculele delicatese franţuzeşti. Însă, în ciuda eforturilor mele, truda din bucătărie nu-mi era răsplătită. Când am încercat să bat amestecul şi să-l torn în acelaşi timp, m-am ars cu sirop de zahăr ars. M-am spetit nopţi întregi şi după-amiezi la rând, dar cu fiecare tavă era din ce în ce mai rău. Ba se crăpa învelişul, ba ieşeau pline de cocoloaşe, ba turtite. Arătau ca nişte pietre maro şi urâte. De jenă, mă simţeam obligată să le mănânc, de parcă în felul ăsta nu ar mai fi reprezentat o risipă. Într-o după-amiază, pentru că n-am fost atentă, am spart un castron plin cu zahăr ars întărit. Şi, în loc să strâng cioburile, am mai băgat în gură un macaron.

Trebuia să ies din casă, să scap de mirosul de zahăr ars, aşa că am sfârşit prin a conduce la întâmplare, până am ajuns în centru, unde m-am plimbat şi m-am holbat la vitrine. Am intrat în buticuri şi în magazine de cadouri în care ardeau lumânări scumpe de soia; m-am oprit în galeria de artă modernă, unde, într-un colţ, am stat să mă uit la o sculptură făcută din lumini roşii. Chestia e că, atunci când trăieşti printre bogătani, gusturile şi obiceiurile lor încep să te râcâie şi pe tine, şi-ncepi să-ţi doreşti şi tu lucruri. De exemplu, voiam ca pereţii noştri să aibă aceeaşi nuanţă de gri, să cumpăr una dintre sculpturile alea, dar îmi doream şi bluza de mătase expusă în vitrină, cea care costa mai mult decât laptopul meu. Mă întrebam cum de rezistă toate magazinele astea, cum de nu dau faliment cu aşa preţuri piperate, dar doctorul Rick ne repeta mereu că oamenii au bani aici. Totuşi, începând cu luna mai, programul nostru de lucru a fost destul de peticit. Am avut mai puţini pacienţi, motiv pentru care la ultima şedinţă am fost avertizaţi că s-ar putea să ne trezim cu nişte ore în minus la sfârşitul lunii. Cică, atunci când nu avem pacienţi, ar trebui să-i sunăm chiar noi şi să le reamintim de consultul periodic. Dar faza e că dintotdeauna pacienţii cei mai înstăriţi au fost şi cei care s-au

plâns de tarifele prea mari, ei au făcut gura mare, vezi Doamne, şi-au renovat casele şi acum sunt *faliţi*. Nu ştiam ce are de gând să facă doctorul Rick în privinţa asta, aşa că ne întrebam dacă o să suportăm toţi consecinţele sau doar unul dintre noi, săracul, care o să rămână fără serviciu.

Am ţinut-o aşa până la capătul aleii, unde îşi etala marfa patiseria franţuzească şi unde am stat şi-am contemplat nişte macaroni cu învelişul spectaculos şi pastelat. Apoi am văzut ieşind cu o sacoşă mare albă şi o expresie satisfăcută pe chip un bărbat durduliu încălţat în pantofi tip brogues{8}. Am atins locul în care mă arsesem şi i-am zâmbit în treacăt. Să fi fost un „bărbat-portal"? Un iubitor de macaroni? A trecut pe lângă mine fără să mă privească. După care mi-am auzit numele, o voce puternică de fetiţă mă striga.

Dallas avea în fiecare mână o pungă de cumpărături. A rânjit şi s-a apropiat de mine. Avea maioul ridicat deasupra buricului şi îşi adunase părul într-un coc. N-o mai văzusem pe Dallas în vara aia, cel puţin nu de când a început Callie să meargă cu bicicleta peste tot; şi dat fiind că apartamentul nostru era atât de mic, să o invit la noi nu părea să fie neapărat o variantă.

— Dallas, ce bine arăţi! am exclamat eu. Ce mai faci?

Mi-a zis că face cumpărături pentru reînceperea şcolii. Ella era într-un magazin, încă proba nişte blugi. A ridicat pungile şi s-a apucat să-mi enumere ce şi-a cumpărat – lănţişor, pulover, cercei –, dar curând i-a pierit zâmbetul şi s-a oprit să mă-ntrebe:

— Callie e bine?

Mi-a povestit că i-a tot scris, iar Callie nu i-a răspuns.

— S-a dus în vizită la nişte rude săptămâna asta, am zis eu. S-ar putea să nu prea aibă semnal.

Vorbisem cu Callie cu câteva ore în urmă fără nicio problemă, dar a părut o explicaţie plauzibilă, căci Dallas a răsuflat uşurată.

— Am crezut că poate mă ignoră, a zis ea, zâmbind de parcă ar fi fost o ipoteză complet ridicolă, după care s-a uitat amuzată în pungile de cumpărături.

Dallas era mai robustă decât Callie sau Ella; era puternică şi avea o constituţie atletică, dar când lăsa capul în jos puteai zări o umbră de guşă.

— Sunt sigură că nu te ignoră. O să-i spun eu să te sune.

— Să-i spuneţi şi că ne e foarte, foarte dor de ea. Şi că abia aşteptăm să se întoarcă.

Am întrebat-o pe Dallas ce planuri avea în weekend şi mi-a zis că se duc cu barca pe undeva prin insulele Thimble.

— Aş fi chemat-o şi pe Callie, dar ştiu cum face când aude de apă.

În ochii ei a strălucit o scânteie – de înţelegere, am sperat eu, şi nu de milă. Câte experienţe de nepreţuit la care Callie dădea cu piciorul!

— Ştie să înoate, am zis eu exasperată. Doar că nu vrea. Nu pot să-mi explic.

— Cred că îi e ruşine, a zis Dallas. Practic, la toate lucrurile se pricepe perfect, dar la înotat…

Dallas şi-a ciupit buza de jos, apoi a continuat:

— Un adevărat dezastru.

— Trebuie doar să exerseze, am zis eu. Dar nu vrea să meargă la cursuri.

— Eu şi Ella am încercat să o învăţăm. A fost de parcă încercam să scufundăm o pisică în apă.

— Deci chiar aţi reuşit s-o convingeţi să înoate? am întrebat eu, amintindu-mi de ziua în care avea costumul de baie ud.

— O singură dată. Luna trecută. Nu i-a ieşit prea bine. Dar nouă nu ne păsa cum îi iese; nu era ca şi cum făceam poze.

— Măcar aţi reuşit s-o băgaţi în apă. Eu nu pot să mă laud nici măcar cu asta.

— N-am fi lăsat-o să păţească nimic, dar nu voia să aibă încredere în noi.

Dallas avea felul ăsta sigur şi încrezător de a vorbi care te făcea să uiţi că are doar paisprezece ani. Era atât de calmă încât ar fi putut fi prezentatoare TV.

— Callie are încredere în voi, am asigurat-o eu. Ştie că-i purtaţi de grijă. Tu şi Ella chiar aţi ajutat-o atunci când cu fata aia îngrozitoare de la şcoală.

— Robyn, da, *aia* era o ciudată, a zis Dallas jucându-se cu un cercel.

— Ai mai văzut-o de atunci?

— Cred că aş fi luat-o la goană dacă aş mai fi văzut-o.

— Tot ce contează e că aţi fost lângă ea când a contat. Asta-i cel mai important.

— N-a fost cine ştie ce, a dat Dallas din cap. Nimeni n-o înghiţea pe Robyn.

— Păi, dacă făcea ce-a făcut, cine s-o înghită?

— Asta i-am spus şi lui Callie, a strâmbat Dallas din nas într-un mod simpatic. Doar că ea nu-nţelege ce se poate întâmpla atunci când cineva te urăşte.

— Bănuiesc că acum înţelege, i-am spus eu lui Dallas, plină de gratitudine. Acum e păţită.

A doua zi, mătuşa Bea m-a sunat la serviciu.

— Nu mă descurc, a zis ea. Va trebui să vii să ţi-o iei acasă.

Aşa că am condus până în Cansdown, în cartierul în care am copilărit, şi până când să deschid uşa din faţă a casei din prefabricate, construită pe un singur nivel, în care locuia Bea, m-am tot pregătit să dau peste ce-i mai rău – Bea, pe jumătate moartă, înconjurată de

echipajul de la salvare, iar Callie stând plânsă toată într-un colţ. Dar Bea mânca chipsuri din cartofi în fotoliul ei, cu masca de oxigen potrivită în nări, cât despre Callie, ea nici măcar nu era acolo.

— A ieşit cu bicicleta, a zis Bea cu nonşalanţă.

Şi eu, care făcusem tot felul de schimburi şi aranjamente ca să pot pleca de la serviciu chiar atunci, după ce am vorbit cu Bea la telefon, crezând că trebuie să se fi întâmplat ceva cu adevărat grav. Uitasem că mătuşa mea nu ştia ce înseamnă să ai un serviciu la care chiar ai o sumă de responsabilităţi foarte clare.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu.

— Ţi-am zis, a răspuns Bea ofticată. Nu mă descurc cu ea. Iau şaisprezece feluri de medicamente. Să te văd pe tine cum ai grijă de un copil când trebuie să iei atâtea pastile.

Bea avea obrajii supţi, iar când se încrunta, arăta deopotrivă ca un schelet şi ca un copil. Părul îi atârna până la umeri în smocuri inegale, şi chiar dacă nu avea decât cincizeci şi ceva de ani, arăta mai degrabă de şaptezeci. În ciuda aspectului ei însă, nu mă mai puteam raporta la ea ca la un adult. Era mai degrabă un monstruleţ jalnic cu care nu te puteai înţelege. În consecinţă, am încercat să-mi compun o mină cât mai înţelegătoare cu putinţă.

— V-aţi certat? am întrebat-o eu.

— I-am spus că trebuie să plece şi nu i-a căzut bine. N-ar fi trebuit s-o laşi aici atât de mult.

— Aşa e, am zis eu încet. Dat abia aştepta să vină aici şi să stea cu tine.

— Ei bine, nu-i momentul, a zis Bea. Eu n-am cerut nimănui aşa ceva.

Nu asta am vrut să spun, că *ar fi fost* dorinţa ei. Am sunat-o pe Callie, dar n-a răspuns, iar Bea a dat drumul la televizor de parcă nici n-avea de-a face cu ea. Bea şi Curtis au locuit cu mine şi cu mama până când am împlinit eu paisprezece ani, şi am înţeles încă de pe-atunci cât de iresponsabilă şi de jalnică poate fi. S-a mutat aici după ce, într-un final, a reuşit să ţină de un serviciu suficient de mult încât să-şi poată permite o chirie, dar în ultimii şase ani a fost prea bolnavă ca să poată lucra, aşa că a dus-o bazându-se tot pe mama şi pe ajutorul social.

— E plecată de mult?

— Nu ştiu, a zis Bea. O oră?

Am făcut-o să promită că, în cazul în care Callie se întorcea înaintea mea, mă sună în secunda doi, apoi am sărit în maşină, încercând din răsputeri să nu intru în panică. Aveam să mă plimb încet prin cartier, iar când aveam s-o reperez, îmi propusesem să nu fac prea mare caz din asta, să plâng sau să dau vina pe ea. Avea paisprezece ani – putea să dispară şi ea o oră ziua, în amiaza mare, chiar dacă nu răspundea la

telefon, singura chestie la care am ţinut mereu. În orice caz, Cansdown era un loc destul de sigur, chiar dacă nu la fel de sigur ca Pembury. Uneori, telefonul lui Callie rămânea pur şi simplu fără baterie. Sau nu-l auzea sunând. Am condus mai departe spre sud pe străzile şerpuitoare ale suburbiei, apoi m-am îndreptat spre faleză, şi când am realizat că nu părea să dau de ea nici acolo, am strâns volanul mai tare între degete.

Nu departe de casa domnului Hort am trecut cu maşina pe lângă un loc pe care era să nu-l recunosc. Pe terenul viran pe care mi-l aminteam răsărise acum un imobil dintre cele aşa-zise pe trei nivele. Cu douăzeci de ani în urmă nu erau decât buruieni şi cioburi de sticlă în locul în care Joyce şi cu mine am ajuns-o din urmă pe Lara, asta după ce-o luaserăm la sănătoasa din casa domnului Hort.

— Tâmpitelor, a ţipat Lara. Am crezut că trebuie să mă mai întorc şi după voi.

Ne-a prins de gulere şi ne-a tras să ne îmbrăţişeze. Gâfâiam, eram voioase şi roşii în obraji amândouă. M-am aplecat către Lara, uitând că Autumn era dispărută în continuare. Uitând că noi, cele trei, ar fi trebuit să fim de fapt patru. În îmbrăţişare ne-am călcat una pe alta pe pantofi, gleznele ni s-au atins reconfortant, după care Lara şi-a aprins o ţigară şi a tras din ea cu nerăbdare.

— Am verificat pivniţa şi toate cele.

Lara şi-a dat părul ei roşu şi transpirat după ureche, apoi a continuat.

— Autumn nu era acolo, nici vorbă.

— Ar fi putut s-o ducă în altă parte.

Ar fi putut s-o omoare, m-am gândit eu. Apoi m-am uitat la Lara. Oare i-am auzit gândurile?

Am luat ţigara când mi-a pasat-o şi-am pufăit primul fum, simţind un amestec de mândrie şi senzaţia că aparţin unui grup; eram parte din această tragedie îngrozitoare. Ce proastă am fost, cât de proşti pot fi copiii! Tânjind după emoţii care nu sunt ale lor: disperare şi amărăciune. Crezând că un dezastru o să-i facă oameni mari – ca un fum de ţigară sau un gât de vin.

La cincisprezece minute după ce m-am întors acasă la Bea am auzit deschizându-se uşa de la intrare. Bea se uita în continuare la televizor, complet indiferentă, în timp ce eu îmi rodeam unghiile, un tic nervos mai vechi. Callie şi-a târşâit şlapii prin hol, apoi s-a oprit în pragul camerei de zi, holbându-se la amândouă cu ochii ei limpezi, deschişi la culoare. Era roşie în obraji şi transpirată de la mersul pe bicicletă, iar eu am absorbit toate detaliile care îmi lipsiseră în ultimele zile. Felul în care rădăcinile firelor ei de păr creşteau din frunte, aproape ţepoase, înainte să se onduleze şi să se lase date pe spate. Cicatricea care îi brăzda genunchiul, cu care s-a ales după ce-a căzut de pe

trambulină în sala de sport a şcolii. Unghiile degetelor de la picioare, vopsite albastru bebeluş, şi umerii ei laţi şi pistruiaţi care încăpeau la fix sub braţul meu.

— Unde naiba ai fost? Unde naiba?

Callie şi-a încrucişat braţele şi m-a privit în ochi.

— Am fost cu bicicleta.

— Nu mă descurc cu tine, a zis mătuşa Bea ca să-şi ia de-o grijă. Nu mai pot să am grijă de copii.

Callie a tresărit, apoi a întors capul, de parcă s-ar fi pregătit să primească o nouă lovitură. Şi-a tras o şuviţă de păr peste obraz, moment în care eu i-am aruncat o privire mătuşii Bea, care părea să nici nu mă bage în seamă, continuând să fâşâie punga de chipsuri în poală. I-am făcut semn să tacă.

— Mi-ai lipsit atât de mult, am zis eu, trăgând-o pe Callie lângă mine să o pot îmbrăţişa. Nu poţi să dispari aşa.

Corpul ei subţire era fierbinte şi rigid. M-a bătut pe spate, apoi s-a tras înapoi.

— Ai venit să mă iei acasă?

— Bea nu se simte prea bine, aşa că m-a sunat, i-am explicat eu. Te-am căutat cu maşina prin împrejurimi. De ce n-ai răspuns la telefon?

— Nu l-am auzit, a zis ea.

Apoi a privit-o pe Bea cu vădită frustrare. Mătuşa mea a mai băgat un chips în gură în timp ce Callie s-a întors pe călcâie şi a ieşit din cameră.

— Nu i-ai spus că o trimiţi acasă? am întrebat-o eu după ce am auzit uşa de la dormitor trântindu-se.

— Ba i-am spus, a ripostat Bea.

— Ei bine, mie mi s-a părut că nu prea ştia.

Simţeam în mine un soi de răutate crescând.

— Câţi bani ţi-au mai rămas?

Îi dădusem lui Bea un plic cu bani care ar fi trebuit să acopere ce consuma Callie în săptămâna respectivă, dar dacă o trimitea acasă, putea foarte bine să returneze suma rămasă.

— S-au dus, a zis ea acrită.

Am plecat fără să-mi mai iau rămas-bun. Când a ieşit şi Callie din casă, am luat-o de umeri.

— Eşti bine, Callie?

N-a zis nimic.

— Ştiu că e greu, dar n-ar trebui s-o iei personal.

Am pus cât de multă compasiune am fost în stare:

— Ştii că suferă şi că nu e cea mai fericită persoană.

Afară era soare, Callie a clipit spre mine, după care a dat din cap de parcă nici măcar n-ar fi meritat să vorbim despre asta.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #4
Către Rebecca/De la Callie

Rebecca, mai ţii minte că atunci când aveam cinci ani a fost o vreme când n-am putut să dorm? Stăteam la bunica Susanna şi la bunicul Pat, iar noaptea o aşteptam pe mama să vină. Aşteptam să aud sunetul cheilor, să deschidă uşa dormitorului şi să o văd în întuneric, jacheta ei încă păstrând mirosul de aer proaspăt:

— Ce faci, nu dormi?

Uneori mă lăsa să mă ridic şi eu îi arătam cum m-a-nvăţat bunicul să fluier printre dinţi sau vreo zgaibă pe care mi-o făcusem la mână. Alteori îmi povestea ea, îmi spunea cum stăteau lucrurile. Îmi spunea despre buburuze şi viermi şi despre tunelele subterane, dar eu nu mă speriam. Voiam să ştie că nu mi-e frică. O aşteptam în fiecare noapte şi mă holbam în întuneric până când auzeam cheia în uşă. Atunci puteam să mă liniştesc. Voiam să merg cu ea.

Bunica şi bunicul mă auzeau prin pereţi. Mă auzeau vorbind şi mă întrebau ce s-a întâmplat. Au zis că inventez şi că râd de ei. Eu am ţipat, ei m-au trimis în camera mea. Am crezut că mama n-avea să mai vină după asta. Doar că în noaptea aia am aşteptat şi-am tot aşteptat, şi într-un final a venit. Apoi bunica s-a îmbolnăvit şi ai venit tu.

Mai ţii minte când ai aflat despre vizitele mamei şi ai vrut să vorbeşti cu mine? M-ai privit fix în ochi şi m-ai întrebat ce-mi zisese şi cum arăta. Se vedea de la o poştă că încercai să nu te entuziasmezi prea tare, aşa că am decis să nu-ţi spun că mama purta jacheta ei obişnuită şi ţi-am zis că purta o rochie lungă, sclipitoare, că avea pantofi argintii şi era acoperită cu un voal. La care tu m-ai întrebat dacă nu poţi să rămâi să dormi cu mine în noaptea aia.

Ţin minte cum îmi curăţai dinţii cu aţă dentară şi cum îmi citeai povestea mea preferată despre iepuri, după care te întindeai pe fotoliul extensibil din camera mea. Uneori, când stăteam unde am stat înainte şi mama era la orele de la seral, dacă se-ntâmpla să visez urât, tu erai cea care venea şi stătea cu mine în camera mea. Într-o noapte te-am auzit respirând şi a fost ca atunci, demult, şi m-am zăpăcit, că nici nu mai ştiam unde sunt. Am crezut că dacă mă uit într-o parte am să dau de raftul albastru, plin de abţibilduri, şi, puţin mai încolo, de dulapul de haine pe care era desenat un câine galben. Dar când m-am uitat, de fapt nu erau acolo, şi-abia

atunci mi-am adus aminte că sunt într-o altă cameră, în care chiar şi fereastra era în altă parte. Şi m-am tot foit fără să adorm, până când, la un moment dat, o voce m-a întrebat:

— Eşti bine?

Şi eu m-am ridicat în capul oaselor:

— Mamă?

— Sunt Rebecca.

M-am întins la loc şi salteaua a scârţâit sub mine. M-am uitat la micile crâmpeie de lumină care se vedeau pe sub uşă şi am aşteptat să-i aud paşii, apoi sunetul cheilor. Ştiam că şi tu o aştepţi.

— Uneori întârzie, am zis eu.

— Atunci când o vezi… e fericită?

— Da. Se hlizeşte.

— Câteodată aşa îmi place şi mie să mi-o imaginez, ai zis tu.

După care ai început să-mi spui că, dacă ar fi fost un alt an şi tu şi cu mama aţi fi fost încă în liceu, aţi fi stat fix în camera asta şi aţi fi ascultat muzică. Mama ar fi stat unde stăteam eu şi tu ai fi stat pe fotoliul extensibil, şi când mama ar fi adormit, tu te-ai fi uitat pe fereastră la fix aceeaşi bucăţică de cer.

— Mi-e dor de ea, ai zis.

— Trebuie să aştepţi să auzi sunetul cheilor.

— În regulă.

Ţin minte că mă uitam pe fereastră şi am început să transpir. Am tras de gulerul bluzei de pijama şi păturica mi-a alunecat pe jos. Mama nu venise. Ştiam cât de tare îţi doreai să o vezi şi simţeam cumva şi cât de mult te-ai străduit. Ai fost singura care m-a crezut, iar atunci când m-ai întrebat despre mama, a sunat de parcă mă vedeai mai bătrână şi mai înţeleaptă decât toţi oamenii pe care i-ai cunoscut până în acel moment. Am simţit cât de importante erau pentru tine răspunsurile pe care le dădeam, dar în acel moment mama nu era acolo, iar eu mă simţeam ca de fiecare dată când minţeam sau când încercam să păcălesc pe cineva. O transpiraţie de gheaţă. Îmi venea să te dau afară din camera mea, de parcă din cauza ta nu venise mama. M-am întins după întrerupător şi am auzit abajurul zdrăngănind.

— Ce s-a-ntâmplat? ai clipit tu.

— Nu vine.

— Of, scumpo…

Şi ai continuat să respiri aşa multă vreme, iar când ai

vorbit din nou, vocea ta a sunat tenebros:

— Poate că dacă ne culcăm o să ne apară în vis. Şi după ce ne trezim, ne povestim una alteia tot ce ne-a zis ea.

Cred că atunci am realizat, când aveam doar cinci ani, că nu pot să fac ce-mi cereai tu să fac. Să minţim amândouă şi să ne prefacem. Atunci am înţeles că ce-am simţit înainte a fost o minciună – o minciună pe care mi-o repetam singură. Mama nu avea cum să vină, pentru că nu venise nici până atunci. Era moartă, moartă şi-ngropată. O ştia toată lumea. N-am stins lumina mult şi bine, şi nici tu nu mi-ai zis să o sting. Atunci am hotărât să nu mai mint niciodată, nici pe mine însămi, nici pe altcineva.

Dar apoi m-am răzgândit. Se-ntâmpla Crăciunul trecut, după ce am primit următorul mesaj de la Robyn:

De la: R.Doblak@sparkon.com
Către: C.Mckenzie@chronomail.com
Subiect: RE: RE: Dormi?
Data: Dum 28 decembrie 2008, 23:18:02

Deci stăteam eu în pat de vreo optişpe ore când o apucă pe maică-mea: CE SE-NTÂMPLĂ AICI, E CUMVA UN CONCURS DE HOLBAT ÎNTRE TINE ŞI TAVAN? Şi eu îi zic că MĂ DAU BĂTUTĂ!!!! NU MAI SUPORT SĂ VĂD LUMEA!!! Şi dup-aia îmi aduc aminte de tine şi de faza cu ketchupul şi mă simt un piculeţ mai bine. Chestia e că oamenii ne aruncă o privire şi cred că ne ştiu deja toate secretele, asta chiar înainte să ne cunoască sau ceva, ştiu ei tot, aşa. Bleah! *Vomită* Vaaai, săraca Robyn. Mai bine aş fi Evil (Rea) ca tine sau, cine ştie, ca un Pitbull. Orice, numai să nu mă mai simt atât de patetic.

Îi zic maică-mii că, dacă ne-am fi luat un câine, nu m-aş mai fi simţit atât de naşpa, şi ea:

— Robyn, ce-am vorbit noi? Tatăl tău glumea.

Şi eu ştiu, dar totuşi. A fost ideea lui tata. Când era deja foarte bolnav ne zicea că o să găsească el o soluţie să se întoarcă. Se reîncarnează într-un câine sau intră în corpul unuia, nu contează. Zicea că treaba noastră o să fie să-l luăm dintr-un magazin de animale şi să-l strigăm Tati. Să-l hrănim cu o grămadă de fripturi şi să-i dăm drumul la televizor când joacă Mets. În timp ce el n-o să facă altceva decât să se-ntindă prin casă cât e ziua de lungă, să păzească familia, şi atunci m-am prins că-i o glumă, dar mi-am jurat că aşa o să fac.

xoRobyn

5

12 septembrie 2009

La cea de-a noua aniversare de la moartea lui Joyce, care a picat într-o sâmbătă, am pregătit tufa de trandafiri, bulbii de zambile şi le-am urcat în portbagaj alături de un mic hârleţ, după care m-am întors înăuntru şi am făcut friganele.

Era unul dintre felurile favorite, iar eu am prăjit pâinea în unt, aşa cum mă învăţase Joyce. Mirosea a scorţişoară şi a dimineţi leneşe de duminică, cu Joyce stând lângă aragaz într-un tricou larg, tăind pâinea în bucăţele pe care să le poată lua Callie cu degeţelele ei. Preferam în continuare aroma banală şi dulce a siropului artificial de arţar, aşa că am strâns de recipient şi am văzut acelaşi torent maro şi greoi revărsându-se peste felia mea. Doar că nu prea mi-era foame şi n-am luat decât vreo două îmbucături.

Abia pe la opt am bătut la uşa lui Callie. Încă dormea, ghemuită adânc sub aşternuturi. Am aprins becul şi am ezitat în prag în timp ce ea a clipit de câteva ori cu ochii cârpiţi de somn.

— Bună, scumpo. Am făcut pâine prăjită în ou.

— Nu pot să mă mişc, a gemut ea.

— Eşti obosită?

— Cred că sunt bolnavă.

Am intrat în camera ei şi i-am pus o mână pe frunte. Avea pielea rece şi uşor poroasă, de parcă o frecase cineva cu o mână de nisip pe dedesubt.

— Ce te doare? am întrebat-o eu.

— Tot. Stomacul. Nu pot să mă ridic.

S-a strâmbat şi a închis ochii de parcă ar fi imitat un muribund, pe cineva suferind de o boală îngrozitoare. Ciumă sau, poate, variolă. Când era mica, Callie se prefăcea uneori bolnavă ca să o bage lumea în seamă. Ba o durea degetul de la picior, ba urechea, ba cotul. Odată s-a plâns că o doare părul. Joyce o mângâia mereu pe cap şi făcea din asta o mare chestie, ba chiar îi dădea bucăţele de bomboană prefăcându-se că sunt doctorii.

— Dumnezeule, am zis eu. Te doare tare?

— Îhî.

— Arată-mi unde te doare stomacul.

Callie a arătat vag cu mâna deasupra aşternuturilor.

— Te doare în partea dreaptă jos? Ar putea fi apendicită.

— Nu.

— Mă duc s-aduc termometrul, am zis eu, încercând să mă grăbesc, de parcă fiecare secundă ar fi contat.

Cât a ţinut Callie termometrul sub limbă m-am mai uitat şi eu prin camera ei. Rafturile de deasupra biroului erau pline de conuri de pin, păstăi de seminţe, crenguţe şi scoarţă de copac. Pe raftul de sus era o cutie fără capac plină cu pene, apoi, alte câteva mai mici, în care se puteau vedea tot felul de protuberanţe greu de identificat, pe care le adunase în rezervaţie. Unele chestii aduceau a faguri de miere, altele erau pur şi simplu gri şi ţepoase. Totul era etichetat, iar eu ştiam că fiecare specimen fusese selectat şi poziţionat cu foarte mare atenţie, conform unui înalt şi complex principiu ştiinţific pe care eu oricum nu l-aş putea înţelege niciodată.

Termometrul a bipăit. Callie n-avea temperatură.

— Dă-mi voie să-ţi iau pulsul, am zis eu, încercând să o consolez.

I-am ţinut încheietura flască în mână şi am numărat uitându-mă la ceas. Pulsul era normal.

— Hmmm. Un pic cam mare, am zis eu. Aşa se şi simte?

— Da.

— Încearcă să te relaxezi un minut. Mă duc să-ţi fac o cană de ceai, o să-ţi liniştească stomacul.

Am pus laolaltă pe o tavă o farfurie cu friganele, două Tylenol şi o ceaşcă de ceai de ghimbir. M-am gândit o clipă dacă nu cumva ar binedispune-o câteva bombonele albe şi roz din rădăcină de lemn-dulce, din cele pe care Joyce le folosea pe post de doctorii, dar oricum n-aveam în casă, aşa că tot ce-am putut să fac în plus a fost să-i pun încă o linguriţă de zahăr în ceaşcă. Speram că, dacă îi acord suficientă atenţie, o să putem pleca spre Cansdown înainte să se facă zece.

Când i-am întins tava, Callie s-a ridicat în fund. Purta acelaşi tricou boţit pe care-l purtase şi cu o zi în urmă. Pe faţă era Jimi Hendrix călare pe o placă de snowboard. Dăduse pe el trei dolari, îl luase de la un magazin second-hand şi nu mă lăsa nicidecum să i-l spăl. Era abia de două săptămâni la liceu şi încerca să pară enigmatică. Prea grozavă sau cinică sau obosită ca să se îmbrace în culorile liceului la prima adunare şcolară.

— N-are niciun sens, mi-a zis ea când am adus în discuţie spiritul liceului. Cui îi pasă în ce culoare mă îmbrac?

Acum s-a uitat la pâinea mea prăjită în ou şi s-a încruntat.

— Nu pot să mănânc chestia asta.

— A… Atunci n-o mânca. Crezi că e cazul să sun medicul?

Callie a ridicat din umeri, apoi a dus ceaşca de ceai la gură şi a început să-l soarbă.

— Cum e?

— În regulă.

— Ai mâncat ceva deosebit ieri? Să fie oare o intoxicaţie alimentară?

— Am răcit, cel mai probabil, a zis ea. Nu trebuie decât să dorm.

— Păi atunci, dacă te simţi rău, nu mai merg nicăieri azi. O să stau cu tine dacă eşti bolnavă.

— Pot să stau şi singură. Am paişpe ani. Sunt obişnuită să stau singură.

— Şi dacă ţi se face şi mai rău? Ar fi bine să fiu prin preajmă ca să te pot duce la doctor… sau la spital, am zis eu, plusând un pic.

— Rebecca, nu mi-e chiar *atât* de rău.

— Şi totuşi eu ştiu că nu ai rata ziua de azi decât dacă ai fi bolnavă. Nu-i nimic, reprogramăm şi ducem florile în altă zi.

— Stai să văd cum mă simt după ce beau ceaiul, a zis Callie.

— Bine. Dar să ştii că nu trebuie să mergem nicăieri dacă te simţi îngrozitor. Sunt sigură că n-o fi capătul lumii dacă nu ajungem de data asta. Nu-i aşa?

Douăzeci de minute mai târziu am auzit duşul pornit, semn că vine. Am plecat spre Cansdown puţin înainte de zece, şi chiar dacă îmbrăcase acelaşi tricou murdar, nu i-am mai zis nimic.

*

Mama nu a fost niciodată de acord cu vizitele noastre la cimitir de două ori pe an. Zicea că e ca şi când ne-am fi încăpăţânat să ne uităm la un film despre care ştim că o să ne facă să plângem sau la nişte fotografii cu copii orfani care mor de foame – ceva de un morbid deloc necesar, care n-avea cum să se termine bine. Părea că nu-şi dă seama că noi ne gândeam la Joyce şi fără să mergem la cimitir, şi asta în fiecare zi. Că nu era ca şi când am fi avut de ales, şi că nici măcar nu era mereu atât de trist. Era felul nostru de a merge mai departe, păstrând-o, în acelaşi timp, alături de noi.

Primul psiholog la care a mers Callie a fost şi cel care ne-a sugerat să-i scriem lui Joyce scrisori. Familia McKenzie a preferat să o ţină pe Callie departe de înmormântare, crezând că e prea mică să poată înţelege, însă un an mai târziu, când am devenit eu tutorele ei, mi-a fost foarte clar că ascunzând adevărul nu minimalizezi nicidecum suferinţa. Acelaşi psiholog ne-a explicat şi că, scriindu-i lui Joyce, Callie şi-ar putea consuma în sfârşit doliul şi, în consecinţă, ar putea ajunge la un nou tip de relaţie cu mama ei. Scriindu-i, ea trăia prin cuvintele noastre. Când ne gândeam la ea, când vorbeam despre ea, era cu noi. Era o absenţă, dar totodată şi un nou început: în felul ăsta o ţineam în viaţă.

Pusesem împreună o piatră în formă de inimă pe mormântul lui Joyce şi, dedesubt, primele noastre scrisori. Pe atunci erau mai puţine lucruri îngrămădite pe locul ei de veci, iar eu găseam asta reconfortant.

În primele luni de la înmormântare mă supăram când vedeam ce suvenire lăsa lumea la mormântul ei. Flori ieftine cumpărate din benzinării, lumânări de un galben murdar, am găsit până şi un Moş

Crăciun ornamental, cu un cârlig argintiu ieşindu-i din bonetă. Cineva îi lăsase un Beanie Baby, care acum era spălat de ploi, altcineva, o pungă de alune de pământ portocalii – deşi n-am văzut-o niciodată pe Joyce punând gura pe aşa ceva. N-avea niciun sens şi, în plus, oricine ar fi trecut pe acolo şi ar fi văzut toate astea şi-ar fi făcut o impresie complet greşită. Şi-ar fi închipuit despre Joyce că n-a fost decât o tută sentimentală. Iar eu ştiu prea bine că ea şi-ar fi dat prima ochii peste cap de cum ar fi văzut stiva aia de rahaturi siropoase, murind de râs văzând florile ieftine.

După moartea ei apăruseră câteva articole în ziarele locale, iar singura explicaţie pe care am găsit-o a fost că nişte străini bine intenţionaţi le citiseră şi se hotărâseră să treacă pe la mormântul ei ca să-i lase toate gunoaiele astea fără nicio legătură. Cineva care ar fi cunoscut-o pe Joyce n-ar fi îndrăznit să o insulte în felul ăsta. Într-o zi am strâns toate fleacurile alea murdare şi le-am dus la containerul de la marginea parcării. Au urmat florile de plastic şi fotografiile cu bebeluşi pe care nu-i cunoşteam. După ce i-am curăţat mormântul, am simţit că în felul ăsta i se potriveşte mai bine.

Atunci când, alături de Callie, am pus piatra în formă de inimă pe mormântul ei, panglicile roz şi jucăriile de pluş nu mă mai deranjau atât de tare. Ştiam că pot să le arunc la gunoi ca pe orice altceva. Odată cu trecerea timpului s-au împuţinat şi ele, după care nici n-am mai găsit vreuna. Numai noi veneam aici cu regularitate să-i lăsam lui Joyce scrisorile noastre.

După ce-am ieşit de pe autostradă spre Cansdovvn, am luat-o pe acolo pe unde mergeam întotdeauna atunci când veneam la cimitir. Am trecut pe lângă un motel dărăpănat, în parcarea căruia nu era decât un camion, pe lângă hale industriale şi pe lângă magazine angro şi parcări goale pline cu gunoi. Cansdown nu arăta mai rău decât atunci când eram eu copil, însă anii petrecuţi în Pembury îl făcuseră să pară şi mai urât. Reprezentanţe auto şi parcurile lor nesfârşite, smocuri de iarbă ieşite din asfalt, locuri mohorâte de unde puteai să încasezi un cec. Recesiunea nu ajuta nici ea, însă copertina aia albastră cu care era peticit gardul parcului de maşini second-hand era acolo deja de ani de zile.

Porţile cimitirului erau deschise şi, în timp ce ne îndreptam spre parcare, Callie a început şi ea să se foiască. Moţăise tot drumul, aşa că pe obraz îi rămăsese un semn roşu în locul în care stătuse lipită de uşă. A dat capul pe spate şi şi-a scuturat părul, apoi şi-a strâns umerii şi şi-a întins picioarele ei de lungană. Uneori rămâneam fără aer când o vedeam din anumite unghiuri, când dădea din umeri sau când căsca – era fix maică-sa. Mă bucuram că venise cu mine; am respirat uşurată că nu eram singură.

— În regulă, Cal. Hai să-i dăm mamei tale trandafirii ăştia.

Tufa de trandafiri se ofilise în portbagaj. Pe jos era plin de petale albe. Callie fusese cea care a ales-o cu o zi în urmă. I-am zis că poate să ia orice; după ce a dispărut în magazinul cu articole de grădinărit, eu am umplut o pungă cu bulbi de zambile; apoi m-am plimbat printre culoare până am dat de ea, stând ghemuită lângă un rând cu trandafiri.

— Trandafirii sunt o idee excelentă, i-am zis.

Însă abia atunci am observat culoarea bobocilor pe care-i alesese. Erau maro-închis, cu o tentă violet. Erau aproape negri. Erau hidoşi, de fapt. Urâţi, de rău augur.

— Crezi că mamei tale i-ar plăcea nişte trandafiri negri? am întrebat-o eu timid.

Callie şi-a frământat buzele.

— Nu cred că-i pasă, a zis ea, iar gura i s-a strâmbat de parcă se abţinea să nu rânjească, moment în care m-am prins că îşi bătea joc de mine. Sau de Joyce. În orice caz, asta însemna lipsă de respect. Fapt de care a părut să-şi dea seama la timp totuşi, căci a încercat să se revanşeze şi s-a dus direct la tufa de trandafiri albi, aşteptând o privire aprobatoare din partea mea. Ceea ce s-a şi-ntâmplat, dar abia acum mi-am dat seama că s-ar putea ca oamenii din administraţia cimitirului să nu ne dea voie să plantăm o tufă atât de mare.

Callie a lăsat hârleţul să i se bată de picior tot drumul cât am mers până la mormântul nostru. Era cel mai mare cimitir din Cansdown, găseai în el şi bogaţi, şi săraci, şi oameni din nord, dar şi din sud. Mama lui Joyce a murit în urma unui accident vascular cerebral şi a fost îngropată tot aici, la mai puţin de un an după fiica ei. Autumn Sanger era şi ea aici; o dată chiar am trecut pe la mormântul ei. Acum, trecând pe lângă rândul lui Autumn, mi-am amintit cum am aflat de ea. Lipsea deja de câteva zile, iar Joyce şi cu mine tot încercam să o invocăm. Îi şopteam numele culcate în iarbă şi aşteptam să-i auzim vocea în vâjâitul stropitorilor. Dacă ne-ar spune în *a cui* pivniţă e încuiata, atunci am putea merge după ea să o salvăm. Eram în curte când a venit la noi mătuşa Bea. Şi-a încrucişat braţele şi ne-a zis:

— Au găsit-o. S-a înecat. Azi-dimineaţă au adus-o valurile sub chei.

Callie mi-a luat-o înainte şi am grăbit şi eu pasul ca s-o prind din urmă. Am aşezat tufa pe mormânt. Pietrele funerare păreau să joace în bătaia soarelui, când clare, când şterse. Am clipit când a înfipt Callie hârleţul în pământ, începând să sape groapa în dreapta pietrei funerare a lui Joyce. Nu m-a întrebat dacă e bine acolo – pur şi simplu s-a apucat să sape. Am scos teancul meu de scrisori şi m-am uitat la Callie, care dădea pământul afară. Părul i se lipise de gât în şuviţe transpirate şi nu părea să se simtă confortabil în tricoul ăla mai mare cu câteva numere.

— Dă să mai sap şi eu, am zis, dar nu s-a oprit.

Se mişca repede, aşa că m-am aşezat în genunchi ţinând în mână scrisorile către Joyce. Am ridicat piatra în formă de inimă şi am deschis dosarul de plastic de dedesubt, clipă în care am văzut cerneala roşie.

Ce naiba?

— Ce s-a-ntâmplat?

Pe o foaie dictando cu linii roz, câteva cuvinte scrise împrăştiat cu roşu:

Fiica ta face rău altora. Ea a aruncat cu vopsea şi tot ea a trimis poza. Callie merită să moară ca tine.

Dacă m-aş fi aşteptat la aşa ceva, poate că aş fi reuşit s-o ascund, însă mintea mea încă se obişnuia cu ideea. Trecuseră săptămâni întregi de când nu mă mai gândisem la Robyn Doblak, poate chiar luni. Callie s-a oprit din săpat când m-a auzit oftând. Scrisul de mână şi cerneala roşie păreau malefice şi se vedeau şi pe verso. I-am dat drumul din mână de parcă ar fi fost suflată cu antrax, dar Callie s-a întins imediat după ea şi degeaba am încercat să i-o iau înapoi.

— Cal! am strigat eu, dar ea o citea deja.

În lumina orbitoare a soarelui, Callie a rămas nemişcată ca o statuie. Era palida, de parcă i se aşezase un strat fin de praf peste întregul chip. I-am smuls bucata de hârtie din mâini când a-nceput să se clatine şi să se lase în jos. N-a ţipat, pur şi simplu s-a prăbuşit la pământ. Apoi şi-a tras picioarele în faţă, lovindu-şi încheieturile de genunchi.

— Pune-ţi capul între picioare, i-am zis eu amintindu-mi de vechile mele soluţii împotriva ameţelii.

A lăsat capul între picioare şi eu am frecat-o făcând cu mâna cercuri mici pe spatele ei.

— O să merg la poliţie, i-am zis. N-o las eu să scape cu una, cu două. Încearcă să respiri. Scumpo, respiră încet.

— Ţi-am zis că sunt bolnavă. Nici măcar n-ar fi trebuit să fiu aici, a zis ea cu capul între picioare.

I-am mângâiat părul, era alunecos, şi i-am urmărit spinarea ridicându-se şi coborând odată cu fiecare gură de aer. Evident, era şocant să afli că cineva te urăşte. Că te urăşte suficient de tare încât să te ameninţe, să caute mormântul mamei tale.

— Îmi pare rău, am zis eu. Nu înţeleg ce se petrece.

— Mama n-ar fi vrut să fiu aici dacă sunt bolnavă!

— Callie, am zis eu, ţi-a mai făcut Robyn aşa ceva?

Aşa, cu faţa lipită de genunchi, părea un copil foarte mic care se juca de-a v-aţi ascunselea, numărând în legea lui până la o sută astfel

încât să mă pot eu ascunde.

A dat din cap că nu, ascunzându-şi faţa în continuare.

— Nu te-a mai căutat de-atunci?

— Nu.

— O să te duc acasă, am zis eu. Poţi să te ridici?

— Şi cu trandafirii cum rămâne? a murmurat Callie între picioare.

— Dă-i încolo de trandafiri, am zis eu, uitându-mă la tufă.

— Nu, a zis ea firav. Nu-i corect.

Am băgat foaia în buzunar şi am luat hârleţul de jos. În timp ce săpam, mi-o imaginam pe Robyn aici, la mormânt – plimbându-se înainte şi înapoi, scuipând pe mormântul lui Joyce. Am continuat să scot pământ. Ce fel de copil poate să facă aşa ceva? Dacă ar atinge-o pe Callie, fie şi cu un deget, *aş fi în stare* de orice. Am început să sap mai repede, apoi am încercat să potrivesc tufa, dar groapa nu era încă suficient de adâncă, aşa că am fost nevoită să sap mai departe. Începusem să transpir. Callie îşi ţinea faţa în palme. Dacă ne-ar fi văzut Joyce, ne-ar fi spus doar atât: MERGEŢI ACASĂ. Cred că nici măcar nu i-au plăcut trandafirii. Simţeam cum mă ard mâinile în timp ce scoteam pământul, dar când am încercat din nou, într-un final, tufa a intrat la fix. După ce am pus pământul înapoi în groapă, am văzut că bobocii erau murdari şi că ramurile păreau rare şi firave. *Scoate-l şi gata*, mi-am zis în gând. Dar nu puteam să fac asta de faţă cu Callie. Trebuia să o duc acasă, nu mai era timp şi pentru zambile.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #5
Către Rebecca/De la Callie

IM 29 decembrie 2008 12:45:52

12:36:21
LithoCALpus: Robyn? Mai trăieşti?
12:36:40
robynroarxo: #subpăturăpeviaţă
12:37:10
LithoCALpus: Bine, dar ce faci?!!!!! Îţi laşi plete şi te faci pustnic?
12:38:09
robynroarxo: Îmi vine să bleaaah
12:38:33
LithoCALpus: Bleahh? DE CE?
12:38:54
robynroarxo: tot corpul meu strigă nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!
12:39:16
LithoCALpus: Poţi să te ridici din pat 5 minute? S-ar putea să te simţi mai bine după.
12:40:12
LithoCALpus: Fă-ţi nişte lapte cu cereale uită-te la desene. Găseşte alte moduri de a strica Crăciunul!
12:40:33
robynroarxo: nu Crăciunul e buba
12:41:06
robynroarxo: nu vreau decât să se termine totul
12:41:29
LithoCALpus: Robyn ai făcut vreo prostie?
12:41:35
robynroarxo:?????
12:41:45
LithoCALpus: ((te-ai rănit singură))
12:41:51
robynroarxo: îţi pasă?
12:41:58
LithoCALpus: Evident! Da!!!
12:42:09
robynroarxo: Nu… n-am făcut nimic.
12:42:15
LithoCALpus: Păi să nu te prind!!!
12:42:27
robynroarxo: OK. Las-o baltă.
12:42:40

LithoCALpus: OMG!!! Las-o baltă?!!!!!!
12:42:50
robynroarxo: N-o să fac nimic.
12:43:07
LithoCALpus: De unde ştiu eu că nu mă minţi?
12:43:53
robynroarxo: Jur pe viaţa mea.
12:44:18
LithoCALpus: Jură pe viaţa domnişoarei Baranski.
12:44:32
robynroarxo: Jur pe domnişoara Baranski.
12:44:40
LithoCALpus: Acum trebuie să te ridici din pat.
12:44:45
robynroarxo: O să mă ridic.
12:45:22
LithoCALpus: ACUM ROBYN VORBESC SERIOS.
12:45:36
robynroarxo: Cu ce schimbă asta lucrurile?
12:45:43
LithoCALpus: ÎN CLIPA ASTA
12:45:52
LithoCALpus: Nu mă face să vin acolo!!!!
12:46:13
robynroarxo:
12:46:45
LithoCALpus: Nu mă face că intru într-un câine şi-l pun să te muşte de fund.
12:47:10
robynroarxo: Măi să nu zici la nimeni despre taică-meu – că bântuie un câine.
12:47:24
LithoCALpus: Ştiu. Nu zic.
12:47:35
LithoCALpus: ATÂTA TIMP CÂT TE RIDICI DIN PAT!!!!
12:47:53
robynroarxo: Bine gata m-am ridicat.
12:48:26
LithoCALpus: Pe bune? Dovedeşte-o.
12:48:55
robynroarxo: Îmi trag ciorapii.
12:49:11
LithoCALpus: Vezi nu e greu. Nu te mai gândi atâta.

12:49:19
robynroarxo: Aşa faci tu?
12:49:38
LithoCALpus: Da eu nu mă gândesc la nimic!

6

— Aţi primit cumva mesaje, e-mailuri sau SMS-uri de la ea? a întrebat ofiţerul Serrano ridicând marginea biletului cu vârful pixului.

A oftat când m-a văzut dând din cap că nu şi a început să ia notiţe fără prea mare tragere de inimă în timp ce eu i-am povestit incidentul cu vopseaua care se petrecuse în gimnaziu.

— E o ameninţare directă, am insistat eu. Sigur e de la Robyn.

— Ce e cu poza despre care zice că a trimis-o Callie?

— Ce?

— *Ea a aruncat cu vopsea şi tot ea a trimis poza,* a citit el.

— Bate câmpii – Dumnezeu ştie ce o să mai inventeze. Ştie că nu Callie a făcut-o, dar nu-şi poate accepta propria vinovăţie. E disperată să dea vina pe altcineva.

— Ei bine, să ştiţi că n-o să obţineţi un ordin de restricţie fără nicio dovadă. Ce trebuie să faceţi dumneavoastră de-aici înainte este să fiţi atentă la cele mai mici detalii. Notaţi-vă orice tentativă de a o contacta pe Callie. Nouăzeci şi nouă la sută din timp puştii ăştia nu vor decât să se sperie unii pe alţii.

În timp ce conduceam spre casă de la postul de poliţie, am încercat să mă conving în sinea mea că ofiţerul avea dreptate. Robyn nu făcea decât să se prostească, cu ameninţările ei lipsite de conţinut. Adolescenţii şi ciocnirile lor. Apetitul lor pentru drame, importanţa pe care şi-o dau, ideea lor că nimic din ceea ce fac nu poate să afecteze pe altcineva. Joyce şi cu mine eram la fel în ziua în care Autumn a fost înmormântată.

Nu ni s-a dat voie să participăm, dar l-am urmărit pe Curtis pregătindu-se. Purta un sacou bleumarin şi a plecat destul de devreme, mirosind a săpun. Mi s-a părut că e mai în vârstă – umerii laţi, bărbia pronunţată – şi că pleacă la drum înspre un loc pe care eu nu aveam să-l cunosc vreodată. Îmi imaginam doliul ca fiind o cameră mare şi albă, plină de perdele străvezii, vălurite, în care bărbaţii scrâşneau din dinţi cu ochii în tavan, rezistând unei dureri foarte puternice.

Joyce nu văzuse încă noua poză cu Autumn, aşa că am fugit după ziar. Autumn făcuse ochii mici la cameră şi arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în râs. Buzele îi erau ţuguiate într-o expresie teatrală, şi bretonul cârlionţat fusese prins în mişcare.

— E frumoasă, a zis Joyce. Îmi place cum s-a machiat la ochi.

— Am putea să-ncercăm şi noi, a continuat ea. Să vedem cum e.

În baie, în trusa verde de machiaj a mătuşii Bea, am găsit un dermatograf. Joyce s-a aşezat pe colacul de veceu şi eu m-am apucat să-i desenez genele blonde. I-am pus o mână pe tâmplă. I se vedeau porii de pe frunte şi puful de culoarea pielii de pe obraz. I-am înnegrit

încet-încet pielea, iar când am privit-o în ochi, am observat toată paleta de culori. Firicele de galben şi castaniu în oceanul de gri afumat şi de albastru.

— Ochii tăi zici că sunt nişte iazuri din Africa, am zis eu. Apă, pământ, soare şi pietre.

Joyce a râs.

— Ce vrei să zici?

— Nu ştiu, am chicotit eu şi m-am uitat în altă parte.

Joyce mi-a luat creionul din mână şi a început să mă machieze, la rândul ei. Când a terminat, ne-am aplecat amândouă peste chiuvetă ca să ne studiem în oglindă îndeaproape. Rezultatul era alarmant, însă n-am tresărit şi nici nu am întors capul. Ochii noştri păreau de sticlă. Pe lângă liniile negre, pielea noastră devenise palidă. Ne-am distrat cu feţele noastre noi, strâmbându-ne şi uitându-ne cruciş la noi înşine. Părea că suntem alţi oameni. Am fi putut fi prietenele lui Autumn, plângând într-o încăpere plină cu perdele. Am fi putut dispărea fix ca ea.

De vreme ce nimeni nu era acasă, nu trebuia să ne ferim. Puteam să ieşim în curte şi să culegem margarete pentru Autumn. Joyce şi cu mine ne mişcam cu o lentoare exagerată, plecându-ne capetele cu tristeţe, avide după tragedia ei, însetate de şi mai multe emoţii. Joyce a căzut în genunchi în penumbră, iar eu m-am oprit lângă ea. Mi-a vorbit pe un ton straniu:

— Şi dacă era îndrăgostită?

M-am uitat de-a lungul curţii la gardul din plasă de sârmă, care strălucea în bătaia soarelui. Singurele care tulburau liniştea erau maşinile şi greierii; şi, în depărtare, motorul unei maşini de tuns iarba.

— Dacă era îndrăgostită de Curtis şi ştia că nu poate să fie cu el – în cazul ăsta ar fi putut s-o facă, să se ducă în larg.

M-am uitat la Joyce şi am început să tremur, chiar dacă soarele ne încălzea de sus. Ochii ei arătau altfel.

— Eu o să fiu Autumn şi tu o să fii Lara, a zis Joyce.

Apoi s-a ridicat şi a început să meargă prin iarbă de parcă ar fi înaintat prin apă, după care s-a clătinat şi s-a împiedicat, luptându-se cu curentul, care era puternic. Joyce s-a întors şi mi-a făcut cu mâna, moment în care m-au cuprins remuşcările.

— Aşteaptă, nu te duce! am ţipat eu, şi pot să jur că auzeam valurile mugind, iar cerul nopţii era negru şi gol.

Am dus mâinile la gât de parcă m-aş fi sufocat.

— Te iubesc, a strigat ea peste umăr, apoi şi-a aruncat braţele în aer înainte şi înapoi, lăsându-se lovită de valuri şi lovind cu putere, la rândul ei, apa oceanului.

Am rămas cu florile în braţe şi am privit-o cum începe să se scufunde.

— Nu! am strigat eu, dar ea murea deja.

Am fugit la ea şi am început să o scutur, împrăştiind flori peste tot, trăgându-i capul către pieptul meu şi legănând-o în braţe:

— Autumn! Autumn! Trezeşte-te, te rog!

Totul părea pe bune, aşa că am început să bocesc. Ea era moartă şi eu rămăsesem singură. I-am sărutat faţa, i-am mângâiat părul, apoi am adunat florile şi i le-am pus pe piept. Nu mă gândisem dinainte să încep să mă bâlbâi, dar eram atât de prinsă, încât m-am trezit cu vocea ezitantă a Larei în gât:

— C-c-um a-a-i pu-tut? A-a-am v-vrut s-să te salvez.

N-a deschis ochii, dar a început şi ea să plângă. Era moartă. Se terminase. O fată de cincisprezece ani. Ne-am molipsit una de la cealaltă şi am plâns cu sughiţuri, iar eu aproape că mă înecam în plâns, ca o adevărată fată cu zambile – incapabilă să mai vorbească, fiindcă îşi pierduse vocea pentru totdeauna.

Credeam că nu ne vede nimeni. Credeam că sunt la înmormântare. Însă am auzit un zgomot, iar când am întors capul, i-am văzut pe amândoi în picioare, umăr în umăr.

— Vitelor! a răcnit Lara.

Joyce s-a postat lângă mine, ştergându-şi cu mâinile machiajul scurs, în timp ce Lara ţipa la noi să ne ridicăm.

Am încetat să mai sughit şi am simţit că mi se zbârceşte pielea, de parcă aş fi putut să mă usuc şi să fiu suflată în depărtare ca o păpădie.

— Nu e un joc, ne-a apostrofat Curtis. Ridicaţi-vă chiar acum!

O ţinea pe Lara de parcă ar fi vrut s-o oprească să se mai ia de noi, iar când i-a dat drumul, Lara ne-a scuipat:

— Animalelor!

De data aceea vocea nu i-a jucat nicio festă. A fost repezită şi rea. Apoi ne-a întors spatele şi a luat-o în direcţia opusă. N-am avut timp să venim cu vreo explicaţie, să-i spunem că emoţiile noastre păruseră foarte reale. Să-i spunem că nu ne-am fi bătut niciodată joc de ea – tot ce-am vrut noi a fost să ne punem în locul ei. Am urmărit-o îndepărtându-se de-a lungul peluzei, cu părul deschis la culoare fluturând pe tricou, dar era deja prea târziu. Pierderea pe care o imaginaserăm noi începea să devină acum realitate.

Curtis ne-a aruncat o privire, iar când a văzut-o pe Joyce, ochii lui au părut mai blânzi.

— Ar trebui să vă scoateţi machiajul ăla, a zis el. Pe voi nu vă prinde.

Încă nu mă ridicasem de pe jos. Simţeam că-mi ard încheieturile şi mă mânca pielea. Ca şi când aş fi fost făcută numai din ruşine din cap până-n picioare, o ruşine care cântărea mai mult decât plumbul sau decât aurul. M-am ţinut de Joyce. Ăsta a fost ultimul nostru joc de-a fetele cu zambile. Ultima oară când m-am referit la mine însămi ca la

o persoană în general bună.

*

— Ai avut dreptate astăzi, i-am spus lui Callie. Îmi pare rău că te-am luat cu mine bolnavă fiind.

Callie stătea în pat sprijinită de perete şi bea suc de ghimbir. Avea draperiile trase, să nu intre soarele, însă sunetele după-amiezii de sâmbătă ajungeau înăuntru chiar şi cu fereastra închisă. Un câine lătra. Argintăria zăngănea în bucătăria cuiva, paharele se auzeau ciocnindu-se unul de altul. Eram destul de sigură că nu e bolnavă, dar merita să fie alintată puţin.

— Uneori înţeleg chestiile astea total pe dos, dar tot ce trebuie să faci este să-mi zici, bine?

Callie a lăsat paharul pe noptieră.

— Tu nu asculţi.

— Dacă nu ascult, spune-mi aşa: Trezeşte-te! Pământul către Rebecca! Şi eu o s-ascult. Bine?

— N-o să spun aşa ceva.

— Am putea avea o parolă – banană, de exemplu – şi atunci când nu ascult, nu trebuie să zici decât „banană”.

Şi-a dat ochii peste cap, iar păturica de vară a început să foşnească pe măsură ce se foia în pat. Nu voiam decât să o binedispun – să-i arăt că nu trebuie să ne facem griji –, aşa că am început să-l imit pe ofiţerul Serrano. Mi-am răsfrânt buza de jos şi am început să vorbesc pe un ton morocănos şi autoritar – mai adânc şi, evident, bărbătesc –, prefăcându-mă că-mi lustruiesc insigna imaginară.

— A, şi m-a mai întrebat despre poză. Ştii – cum scria în bilet, că tot tu *ai trimis poza*.

— Eu nu i-am trimis nimic, a zis Callie redevenind serioasă.

— Poate că ai trimis o poză cu ea?

— Nu. În niciun caz. Banană, Rebecca, banană.

— Ştiam că nu i-ai trimis, am asigurat-o din nou. Crezi că sunt şanse să fi scris altcineva biletul ăla?

— Nu ştiu.

Callie şi-a frecat buza cu degetul.

— În cazul ăsta, uite ce cred eu că s-a-ntâmplat. Robyn încă mai încearcă să ne convingă că ea e victima. Poate că şi crede asta, că totul s-a petrecut fix aşa cum a zis ea. Vrea să scape basma curată, aşa că încearcă să dea vina pe tine, dar ce e important în momentul ăsta e ca tu să nu te simţi vinovată.

Callie a încuviinţat cu delicateţe din vârful patului, ca o prinţesă palida.

— Acum o să fiu sinceră, chiar cu riscul de a părea rea. Tu ziceai că o necăjeau colegii la şcoală. Poate că au simţit ei că nu e chiar în regulă. Ca şi când ar fi transmis o energie negativă, un sentiment

ciudat, înspăimântător, şi ei au simţit-o ca fiind genul ăsta de persoană.

— E ca şi când se naşte un om, a intervenit Callie, şi crede că e normal, dar el e normal doar în relaţie cu el însuşi, nu şi dacă-i întrebi pe ceilalţi.

— Pentru unii poate fi dificil, am zis eu, observând că s-a încruntat din nou. Dar asta nu le dă dreptul să te ameninţe.

În noaptea aceea n-am putut să dorm. De fiecare dată când închideam ochii, mi se deschideau la loc automat. Chiar dacă în luna aia învăţam să fac blinii, n-aveam niciun chef să mă duc iar în bucătărie. La trei dimineaţa am luat în considerare o plimbare pe autostradă. Avea să fie pustiu şi răcoare la ora aia, întuneric, şoseaua pierzându-se în depărtare – şi tot aşa până când, înainte de ieşirea de pe autostradă spre Cansdown, am văzut coşul de fum vopsit în roşu şi negru. Am vrut să mă uit în dosarul de plastic din nou. M-am gândit că poate am ratat eu ceva. Îmi făceam griji şi pentru scrisorile vechi pe care le lăsasem pentru Joyce. Robyn ar fi putut oricând să le fure. Să citească lucrurile intime pe care Callie i le scrisese exclusiv mamei sale. Dumnezeu ştie ce ar fi putut face cu informaţiile astfel obţinute, le-ar fi postat pe internet cel mai probabil.

Când am oprit lângă cimitir era şase dimineaţa. Porţile erau încuiate, aşa că a trebuit să las maşina pe marginea drumului şi s-o iau la picior pe lângă zidul scund de piatră care înconjura cimitirul. Am mers aşa până am dat de un loc în care zidul era dărâmat. Am păşit peste moloz şi am luat-o de-a dreptul prin iarbă până la locul lui Joyce. În timp ce mă apropiam am putut vedea tot mai clar tufa schiloadă de trandafiri şi m-am întrebat dacă nu cumva era implicată şi Cerise Doblak în afacerea asta. Altfel cum să fi ajuns Robyn aici?

M-am lăsat pe vine şi mi-am strecurat degetele sub colţul rotunjit al pietrei sub care ţineam scrisorile. Pe câteva dintre plicurile mai vechi se putea citi numele lui Joyce scris de mine, iar pe toate celelalte era scris „Mama”. Mi-am spus în gând că ce făceam eu nu se chema că fur scrisorile lui Joyce. Nu făceam decât să-i protejez fiica. Iar Joyce ar fi înţeles lucrul ăsta, nici nu era nevoie să-i explic.

Am îngenuncheat lângă mormânt, dorindu-mi să fi putut sta de vorbă măcar un minut.

— Hai să plecăm de-aici, i-aş fi spus eu.

— Mai există Delrio?

Mai exista, aşa că am fi mers împreună să mâncăm clătite, ca şi când am fi putut face asta în fiecare zi. Nici măcar n-ar fi fost nevoie să stăm nu ştiu cât. Joyce s-ar fi strecurat pe banchetă şi ar fi bătut cu degetele în meniul de plastic. Am fi început imediat să trăncănim despre ceva prostesc… cele mai bune siropuri pentru clătite, de

exemplu. Migdale prăjite? Căpşune? În niciun caz banane! Frişca? Aş fi ştiut exact ce-ar vrea să comande: clătite cu lapte bătut – o porţie mică – şi suc de portocale. Am fi putut trece peste atacul cerebral al mamei sale, dar şi peste depresia tatălui ei, respectiv peste decizia lui de a-mi ceda mie tutela lui Callie. Când ar fi venit mâncarea, Joyce s-ar fi întins după siropul de arţar – iar eu m-aş fi oprit o secundă să o privesc: Joyce, cu micul ei semn din naştere, ducând o furculiţă plină la gură.

Nici măcar nu mi-am dat seama când s-au deschis porţile. Doar când am văzut camioneta verde oprind la marginea potecii am realizat că nu mai sunt singură. Din ea a coborât un bărbat care a rămas pe loc şi m-a privit cum încerc să-mi curăţ iarba care mi se lipise de genunchi. Când l-am văzut că vine în pas alergător în direcţia mea a fost clar că n-ar fi trebuit să fiu acolo. Şi dacă aş fi luat-o la fugă, tot n-aş fi ajuns prea departe. Am luat cheile şi le-am strâns în pumn, pregătindu-mă de lovitură. Trebuia să lupt, nu puteam să las aşa ceva să se petreacă tocmai aici. Când a fost la câţiva metri distanţă, s-a oprit brusc şi atunci mi-am dat seama că nu era mare. Dacă aş putea ridica genunchiul unde trebuie, aş putea să scap.

— Eşti în regulă? a întrebat el cu o voce răguşită.

I-am făcut portretul-robot foarte repede. Constituţie atletică, şapcă albastră de baseball, spre treizeci de ani. Nu foarte înalt, puţin peste un metru şaptezeci, hanorac cu fermoar, barbă blondă de câteva zile, păr castaniu-deschis.

— Da-a…

L-am văzut uitându-se la pumnul pe care-l ţineam strâns, din care îmi ieşeau vârfurile cheilor, şi făcând imediat un pas în spate, moment în care am aruncat din nou o privire înspre camionetă ca să înţeleg instantaneu un lucru care era, de fapt, evident. Bărbatul lucra aici, iar eu sărisem gardul. Îi profanam mormântul lui Joyce. În mâna stângă ţineam toate scrisorile ei.

— Am venit să las astea prietenei mele, l-am repezit eu. Sunt perfect în regulă.

S-a uitat la scrisori, care arătau antice, evident, după care i-am văzut unul din colţurile gurii ridicându-se. Ridurile care-i brăzdau pielea în jurul ochilor au căpătat adâncime de parcă urma să râdă de mine. M-am aplecat şi am ridicat piatra ce ţinea loc de cutie poştală şi, cu obrajii arzând, am pus scrisorile de unde le-am luat.

— Hei, nicio problemă.

S-a întors şi a luat-o spre camionetă. L-am urmărit trecând pe lângă locul de parcare şi intrând cu maşina în zona împădurită din fundul cimitirului. Atunci m-am aplecat şi am luat din nou scrisorile lui Joyce, pe care de data asta le-am îndesat în geantă. Mai bine îi spuneam adevărul: am fost hărţuite. Poate ar fi putut să ne-ajute, să

arunce un ochi din când în când în caz că apare Robyn. Am pornit în direcţia aleii pe care o luase el, simţind brusc nevoia să îi explic situaţia în care ne găseam. După un mic urcuş printre copaci, am văzut o clădire din piatră. Camioneta era parcată în faţa unui garaj încăpător. Am apăsat butonul soneriei. După o clipă, uşa s-a deschis.

Bărbatul s-a oprit în faţa mea. Avea ochii gri, somnoroşi, şi s-a sprijinit uşor de uşă.

— Hei!

— Bună.

Aştepta să continui, însă când am deschis gura nu mi-a venit nimic. Nu ştiam de unde să încep. Aveam scrisorile furate cu mine în geantă.

— Vreau să – ăăă – să mă explic.

Mi-am muşcat buza şi m-am uitat în jos la picioare. Trebuie doar să găsesc cuvintele potrivite şi se clarifică totul – însă mintea a început să-mi patineze, pentru ca mai apoi să se oprească de tot. Nu ţin minte să mă mai fi blocat vreodată în halul ăsta. Îmi venea să fug înapoi la maşină.

— Vrei o cafea?

Am intrat după el într-un birouaş în care era o masă veche de metal şi un dulap din acelaşi set. M-a invitat să iau loc pe un scaun rotativ care scârţâia – pe care m-am aşezat şi de unde l-am urmărit umblând năuc prin cameră, umplând fierbătorul cu apă, căutând o linguriţă şi punând cafea instant în două căni. Ceva din el îmi amintea de băieţii care jucau Hacky Sack{9} la facultate. Găseam în mişcările sale un tip concentrat de energie, era genul de tip pe care l-ai ruga să-ţi pună cortul în pădure sau să facă un foc de tabără. Nu se simţea incomodat de o femeie mută şi care a furat scrisorile de la un mormânt.

Am încercat să mă relaxez. Dacă reuşeam să mă prefac că nu e decât un fleac şi dacă mai şi flirtam niţel cu el, cine ştie, poate că devenea mai empatic. M-am aşezat picior peste picior şi m-am lăsat pe spate în scaun.

A turnat apa fierbinte în căni şi a început să vorbească de parcă nu se întâmplase nimic.

— Întotdeauna beau două cafele dimineaţa – duminică, trei. Una înainte să plec şi una când ajung aici. Cu zahăr şi puţină frişca. O facem jumi-juma, bine? a întrebat el ridicând singura cutiuţă cu lapte condensat. Fetiţa mea, care are şase ani, adoră să bea chestiile astea. Zice că-s mai bune ca laptele. De fiecare dată când mă vede că fac cafea îmi zice: Pot să-ţi fac eu cremaţiunea{10} la cafea? Of, bine, fă-mi cremaţiunea la cafea. Nu ştie de ce râd când zice asta. O să-i explic eu când mai creşte. Ce pot să fac?

A amestecat în cafea şi m-a privit de peste umăr. Am zâmbit stingher în timp ce mi-a întins cana de cafea. Am strâns în palme ceramica încălzită şi am tras aer în piept.

— Cea mai bună prietenă a mea e îngropată aici, am spus uitându-mă în lichidul maroniu. Poate o să crezi că-i o tâmpenie, dar cineva ne tot face necazuri, mie şi fiicei ei, şi mi-a fost teamă că acea persoană s-ar putea întoarce să ne fure scrisorile.

N-a sorbit din cafea, n-a făcut decât să asculte, cu mâinile împreunate. Nu purta verighetă; m-a privit în ochi.

— Ieri am găsit ceva la mormântul ei. N-am putut să-nchid un ochi toată noaptea.

Am început să-i povestesc despre biletul lui Robyn. Îi simţeam privirea aţintită asupra mea. Avea o privire calmă, nemişcată şi n-a încercat nicio secundă să mă grăbească. Trecuse ceva timp de când nu mă mai descărcasem în adevăratul sens al cuvântului şi am început să-i povestesc despre Joyce, să-i spun cum o vizitam noi mereu şi cât de important era lucrul ăsta pentru noi. Când am menţionat faptul că Callie a clacat, bărbatul a strâns din buze. Apoi a dat din cap ca şi când nu i-ar fi venit să creadă că oamenii sunt în stare să facă asemenea mizerii.

— Şi-a pierdut ambii părinţi, deja a trecut prin multe… Imaginează-ţi acum că primeşti un bilet în care cineva îţi urează să mori cum a murit mama ta.

M-a întrebat cum murise Joyce şi eu i-am spus adevărul, chiar dacă pe Callie o minţisem ani la rând, zicându-i mereu că a fost lovită de o maşină, că a fost un accident. Nu ştiu de ce lui i-am spus adevărul. Încă nu aflasem nici măcar cum îl cheamă. A fost de parcă eram în Tărâmul de Nicăieri, imponderabilă, într-o continuă visare, unde puteam să beau cafele cu străini şi să rostesc cuvinte precum *omorâtă.*

— A, căcat! A zis el. Şi tatăl, la fel?

— Nu, am zis eu, atingându-mi părul. Curtis s-a sinucis.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #6
Către Rebecca/De la Callie

Rebecca, mai ţii minte când ţi-am zis că trebuie să scriu un eseu despre Sojourner Truth, anul trecut prin ianuarie? Şi m-am dus la bibliotecă cu o sacoşă plină cu eşarfe? Îi cumpărasem lui Robyn un mic cadou. N-am spus nimănui că urma să ne vedem. Şi de vreme ce nimeni nu intra niciodată în subsolul bibliotecii, era cu siguranţă cel mai bun loc în care s-o facem. Mirosea a praf de pe calorifere, a cărţi vechi şi a sendvişuri cu cârnaţi. Făcusem latină în subsolul ăla, aşa că ştiam că e un loc sigur. Şi chiar dacă fusese ideea mea să ne întâlnim, tot mă treceau fiorii, de parcă simţeam că avea să se-ntâmple ceva rău. Voiam doar s-o înveselesc.

Am găsit-o pe Robyn la o masă în spate. Nu-şi dăduse jos haina şi căciula. Am încercat să mă furişez în spatele ei, dar mi-a auzit paşii şi respiraţia sacadată.

— Bau! am zis eu, aşezând sacoşa pe masă cu grijă.

Robyn s-a uitat peste mine, de parcă aştepta să mai vină cineva. De parcă aş fi adus şi alţi oameni cu mine şi i-aş fi ascuns în depozit.

— Nu ştiam dacă mai vii până la urmă, a zis ea.

— De ce să nu vin? Eu te-am chemat.

Robyn s-a uitat la masă, sprijinindu-şi capul cu degetul mare, arătătorul şi degetul mijlociu, ca un urs somnoros, gata să se târască înapoi în peştera lui.

— Deci.

— Mda.

— E frig afară.

— Foarte frig.

— Încă tremur din toate încheieturile.

— Şi eu.

M-am aşezat la masă păstrând haina pe mine, la fel ca ea. M-am gândit că în maximum patru secunde am putea dispărea şi că am putea uita că am făcut vreodată asta, fără să mai schimbăm un cuvânt de-aici încolo. Simţeam că e o persoană stranie pe care nu o cunosc, dar era mai rău decât atât, fiindcă împărtăşiserăm o grămadă de lucruri deja. Dar în felul ăsta, faţă în faţă, era atât de ciudat.

Robyn a arătat spre sacoşă.

— Ăla e cadoul meu?

Ştii care-i cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată? Povestea aia, despre tatăl lui Robyn. Nu cum a făcut el leucemie şi a murit, nu, ci cum a plănuit el să se reîncarneze. Închipuie-ţi cum ar fi fost dacă ar fi reuşit. Să se întoarcă pur şi simplu şi să fie din nou alături de Robyn. Doar că nu se duce Robyn să-l ia, pentru că n-are voie să aibă câine, aşa că i-l ia cine ştie ce ciudat. Încă mă mai gândeam la chestia asta când am fost în mall cu Dallas şi Ella. Cum a vrut tatăl lui Robyn să stea cu fiica lui, în timp ce tatăl meu dimpotrivă. Aşa că m-am trezit că merg în magazinul de animale din mall şi că mă uit la toţi căţeluşii, chiar dacă n-aveam suficienţi bani şi ştiam că n-aş putea să i-l cumpăr. Am dat să ies, însă atunci am văzut un borcan plin cu cochilii mişcătoare.

Robyn s-a ridicat şi a stat în picioare lângă mine cât timp am desfăcut carcasa de plastic în care l-am cărat. O înfăşurasem în cât mai multe eşarfe astfel încât să nu-i fie frig. Moment în care am simţit că mi se strânge stomacul – cum aveam să-i spun? Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj înainte, să mă prefac că glumesc. *Uite un crab, lol. Chici ce? E Tati!* Era foarte prostesc să-i spun asta pe viu, aşa că m-am uitat în jos la cutie şi-am zis:

— A, da. Asta e pentru tine.

Genele lui Robyn urcau şi coborau ca nişte păianjeni strălucind pe firele lor. A bătut uşor în cutia de plastic, iar el şi-a strâns picioarele.

— M-am gândit că ai putea să-i zici Tati, am zis eu înghiţind în sec. Ştii, în loc de câine.

Caloriferul a trosnit. Robyn părea să se gândească. După care a zâmbit şi a deschis palma, iar eu l-am ridicat de cochilia lui albă precum creta.

— Tati, a îngânat ea.
— Da, dacă vrei şi tu.

I-am întins degetele astfel încât să ţină palma dreaptă, apoi i l-am dat ei, arătându-i cum să-l ţină. Robyn a chicotit când a văzut că-şi scoate picioruşele – erau cam strâmbe. Apoi a început să-şi mişte cele două antene negre, de parcă lua la cunoştinţă situaţia, în palma cui stătea el. Ne-am aşezat pe jos amândouă, iar Robyn l-a lăsat să meargă pe covoraş.

După ce şi-a scos haina, s-a întors pe burtă şi a început să-i amenajeze o cursă cu obstacole. Am întins cărţi peste tot pe podea. Tati se târa pe lângă ele în timp ce noi două eram comentatorii sportivi care povesteau fiecare mişcare pe care o făcea el.

— Va reuşi? Va reuşi el oare? A urcat, a ajuns în vârf!

— Iu-huu! Medalia de aur merge la Tati!

Ne superdistram, Robyn şi-a scos şi bocancii, iar eu făceam vocea lui Tati, pretinzând că e Moş Crăciun:

— Robyn, ai fost o fetiţă cuminte?

— O, da, Tati.

— N-ai făcut pipi în cadă?

— Nu, niciodată!

Am început să râdem ca retardatele şi, într-un final, a obosit şi Tati, aşa că l-am pus înapoi în cutia lui şi am început să ne fugărim printre rafturi. Deasupra noastră oamenii consultau cărţi, tastau la computere, alegeau romane, iar noi, la subsol, făceam roata, ne urcam pe scaune şi, mai departe, pe mese. Robyn stătea cu mâinile în şold de parcă îşi supraveghea întregul ei regat. Îi simţeam mirosul scalpului, fiindcă tocmai îmi îndesase pe cap căciula ei. Am urcat şi eu lângă ea, însă cineva ne-a strigat să încetăm. Nu l-am băgat în seamă, nu era de-acolo, iar Robyn şi-a lăsat capul pe umărul meu.

Apoi, ca un câine care îşi face culcuşul într-o pernă, şi-a căutat şi ea locul, doar că umărul meu nu era atât de moale.

— Of, slăbănoago…

Ceva fierbea în interiorul nostru şi ne făcea să vrem să nu ne oprim, să rămânem aşa cât de mult putem. Robyn s-a încălţat cu ghetele mele. Eu mi-am legat eşarfa în jurul taliei sale. Râdeam şi spuneam că nu vrem să mai plecăm din subsolul ăla. Aveam să ne facem haine din hârtie, pe care să le tivim cu lipici, iar de mâncat aveam să mâncăm resturile sendvişurilor pe care le arunca lumea pe sub rafturi. Cine avea nevoie de razele soarelui sau de zăpadă atunci când era regina subsolului? Ochii lui Robyn străluceau de emoţie. Curând, s-a lăsat în jos să vadă ce face Tati.

— Eşti bine?

L-a ridicat şi l-a lăsat să se târască spre încheietura mâinii.

— Robyn, am zis eu, imitând din nou vocea lui Tati. De azi înainte nu mai trebuie să-ţi fie dor de mine.

Nu s-a uitat la mine, dar imediat mi-am dorit să nu fi deschis gura. Nu intenţionasem s-o fac să plângă. I-am pus o mână pe umăr.

— Ţie nu ţi-e dor de ai tăi? a întrebat ea, la care eu am fost nevoită să dau din cap că nu.

După care am încercat să-i spun un lucru pe care aproape că-l uitasem şi eu.

— Când eram mică, treceam cu autobuzul în fiecare zi pe lângă un cimitir, şi toţi copiii îşi ţineau respiraţia ca să nu-i poată urmări morţii. Sau, să zicem că strănutai şi nimeni nu zicea sănătate – atunci venea o fantomă şi-ţi fura sufletul. Eu aveam curaj să respir, pentru că voiam să îl văd pe tata. Tot aşa, la început strănutam încet, să nu m-audă nimeni. După care mai tare şi mai tare, dar n-a venit nimeni.

Mi-am dat părul din ochi, apoi am adăugat.

— Am avut noroc că n-a mers. În fond, nici nu-l cunoşteam.

Robyn mă privea cu tristeţe, ochii i se topeau precum ciocolata, iar eu nu-mi doream decât să fi putut alerga ca bezmeticele din nou, să nu mai discutăm atât de serios. Am încercat să mă prostesc, să mă prefac că Tati a tras un pârţ. După care m-am întrebat în gura mare cum o fi fiind să trăieşti într-o cochilie. Nu făceam decât să glumesc, dar Robyn mă luase în serios. N-a scos un cuvânt, nu făcea decât să vină după mine. Şi, la un moment dat, m-a cuprins şi şi-a lăsat bărbia pe umărul meu. Feţele noastre aproape că se atingeau. Nu m-am opus.

— Aşa mă simt, a zis ea, şi atunci m-a strâns în braţe şi mai tare.

7

— Am visat-o pe Autumn, a zis Callie când m-am întors de la cimitir.

Am găsit-o încolăcită în pat, iar vocea ei a sunat copilăroasă, somnoroasă.

— Ce-ai visat?

— Am văzut cum au omorât-o.

I-am pus mâna pe frunte – era caldă, dar nu avea febră. Îi curseseră ochii şi i se încleiaseră genele.

— Au aşteptat-o pe plajă. Au ţinut-o cu capul sub apă şi dup-aia au făcut în aşa fel încât să pară că s-a sinucis. Sau că a fost un accident. În fine. Aşa i-au făcut felul.

Dormi încă? m-am întrebat eu. *Despre cine vorbeşti?* Aveam încă proaspătă în minte amintirea celor petrecute cu o zi în urmă.

— Ţi-e teamă că o să vină Robyn şi c-o să-ţi facă ceva?

A dat din cap că nu, cu gura într-o expresie tensionată: *nu despre asta-i vorba!* Doar că interesul pe care-l arăta ea unei crime petrecute cu mult timp în urmă nu părea stârnit accidental în contextul celor întâmplate.

— Nu vreau să-ţi fie teamă, n-o să vină nimeni să-ţi facă rău. E ceva ce vrei să-mi spui? am adăugat eu.

— Cred că era hărţuită şi mai cred că tot cei care o hărţuiau au şi omorât-o.

Mi-am închipuit o fată plină din cap până-n picioare de vopsea. *Gloanţeee!* Strigau ei. *Gloanţeee!*

— Te referi Ia…

— Autumn, a zis ea, apoi a dat cu pumnul în perete, exasperată: încerc să-mi aduc aminte.

N-a rămas nicio urmă, dar m-am întors instantaneu spre perete, curioasă. Nu mai văzusem ieşiri de genul ăsta la Callie.

— Scumpo, nu vreau să-ţi mai baţi capul cu Autumn, nu-ţi face bine. O tot aduci în discuţie pentru că ţi-e teamă că Robyn ar putea să fie periculoasă?

Callie şi-a dat ochii peste cap executând o rotaţie completă, perfectă.

— Toată lumea e periculoasă. Sau ar putea să devină. Nu poţi să zici că cineva e sau nu periculos doar uitându-te la el. Oamenii sunt ca pitbulii.

Aşa că am început să o iau la bani mărunţi, dar tot fără rezultat. *De ce crezi că a fost la mormântul mamei tale?* Habar n-am. *De unde ştia unde e îngropată mama ta?* Nu ştiu! *Vorbeaţi mult la şcoală?* Aproape deloc.

— Dallas a zis că Robyn era îndrăgostită de tine – crezi că e adevărat?

Lui Callie i-a venit să intre în pământ de ruşine, am văzut-o, aşa se-ntâmplă de fiecare dată când menţionează cineva cuvântul *iubire*.

— Nu voia decât să se dea mare. Aşa cred.

Părea că găseşte obositor să tot ghicească şi să explice motivele lui Robyn, iar eu nu făceam decât să o pisez, ca şi când n-aş fi avut încredere în ea, căzând în felul ăsta în capcana întinsă de Robyn. Atunci mi-am dat seama că Robyn era deşteaptă. Suficient de meschină şi de obraznică încât să păcălească un director de şcoală. Şi, în aceeaşi logică, dacă voia s-o bănuiesc pe Callie, plantarea unui bilet era într-adevăr un punct de pornire. Fie că era periculoasă sau nu, trebuia să fiu atentă. Callie devenea pe zi ce trece mai neliniştită, visând crime şi fete dispărute. I-am spus că mă întâlnisem cu îngrijitorul cimitirului şi că mi-a promis să arunce din când în când un ochi la mormântul lui Joyce. Apoi i-am spus că am luat toate scrisorile noastre de sub piatra de pe mormânt.

— De ce? Dar sunt confidenţiale! s-a ridicat ea din pat.

— Ştiu. De-aia le-am şi luat, ca să nu se-ntoarcă cumva şi să le citească.

Callie a continuat să dea din cap dezaprobator, moment în care am înţeles că greşisem. Nu ar fi trebuit să-i spun. Voia să-şi ştie scrisorile alături de mama ei.

— Ce-ai de gând să faci cu ele? Să le arunci?

— Nu, scumpo, le-am pus în maşină, în torpedou.

— Deci mi-e rău, a zis ea, şi s-a băgat din nou sub pătură.

Luni i-am dat voie să nu se ducă la şcoală, să rămână acasă. Ştiam că nu are nimic, dar m-am gândit că avusese destule de tras. Dacă ea se simţea mai în siguranţă acasă, las-o să stea acasă, să o drăgălesc un pic până îşi revine. Am sunat-o pe mama şi i-am zis şi ei despre biletul de la Robyn.

— Dar asta-i îngrozitor, a zis ea. Pare nebună – şi i-am simţit repulsia în glas.

I-am zis şi cum am făcut de-am reuşit s-o supăr pe Callie, luând scrisorile de la mormântul lui Joyce. Îndată, vocea piţigăiată a mamei s-a cufundat într-o mare de suspiciune:

— Ce are de ascuns? Eu aş citi scrisorile alea dac-aş fi în locul tău.

Nu-mi zicea nimic nou, aşa era mama, paranoică în orice privinţă. De când o ştiu i-a plăcut să caute motivele ascunse din spatele tuturor lucrurilor. Dacă-i aducea flori însemna că a înşelat-o; dacă-şi pierdea portofelul era dependent de jocuri de noroc. Însă Callie avea dreptul la intimitate în ceea ce priveşte scrisorile adresate mamei sale. Îmi închipuiam că erau atât de sincere, că ţi se rupea sufletul; fără

ocolişuri şi triste. Nici mie nu mi-ar fi convenit să citească altcineva ce i-am scris lui Joyce.

— Eu îţi citeam jurnalele, a zis mama, degajată.

— Nu, spune-mi că nu-i adevărat.

— O, ba da, poţi să fii sigură! De unde să fi aflat din altă parte despre micile tale iubiri dacă nu de acolo?

A zis-o cu atâta mândrie, că aproape mi-a venit să-i închid telefonul în nas. Găsea teribil de amuzantă povestea asta, faptul că mă spionase pe vremea când nu eram decât o adolescentă amorezată.

— Era o doamnă, a început mama, care avea o fată de şaişpe ani – zece pe linie fata, n-avea nicio treabă cu ea. Şi într-o zi dă peste un e-mail de-al ei; îşi lăsase computerul deschis. Ce să vezi? Fata se prostitua pe ascuns.

— Mamă, iar vorbeşti din ce auzi pe la televizor, i-am zis dezgustată. Uite de-aia nu-ţi spun eu nimic.

— Păi de-aia a trebuit să-ţi citesc jurnalul. Că nu-mi spui niciodată nimic.

Seara m-am oferit să pregătesc pentru cină mâncarea preferată a lui Callie – macaroane cu brânză. Când a fost gata, a venit în bucătărie şi s-a apucat să rupă florile tufănelelor care dădeau să se usuce şi pe care le pusesem într-un ulcior de ceramică. Ne-am aşezat să mâncăm şi a început să se prostească. Dăduse brânză pe ea şi o molfăia direct de pe mâneca halatului de baie: *Mmm, ce bună e!* Când m-am ridicat să aduc nişte şerveţele, Callie a trecut la vârfurile părului. *Păr de brânză!* A luat şerveţelul, şi-a tamponat mâneca, după care, fără să-şi ia ochii de la mine, a început să-l lingă. *Mmm! Ce brânză bună!* Se uita la mine şi chicotea, şi poate că ar fi trebuit să mă enervez, dar chicotitul ei era molipsitor. Callie a ridicat paharul cu apă şi a dat să ia o gură – a pufnit-o râsul şi a împroşcat aproape toată masa. Am lăsat şi eu furculiţa jos, râdeam cu lacrimi; era prima oară când râdeam de când cu biletul lui Robyn. Se simţea bine dacă îi venea să se prostească, şi de fiecare dată când chicotelile noastre se transformau în oftaturi, ne priveam una pe alta şi Callie pufnea încurajator, dând tonul unei noi reprize.

— Nu ţi-a fost rău pe bune, nu-i aşa? am întrebat-o eu.

O oră mai târziu, Callie era în baie, vomita.

Am făcut o programare ca să mergem la doctor marţi după ce ieşeam eu de la lucru. Ştiam că nu poate fi decât vreun parazit intestinal, însă începusem să-mi fac griji.

— Cred că e de la răceală, a zis ea moleşită. Am nevoie de odihnă.

Şi eu aveam nevoie de odihnă, dar nu mă lăsau gândurile. Despre Cerise şi Robyn Doblak. Apoi, despre Autumn, Lara şi Joyce. Nu eram

sigură că făcusem bine ca-i spusesem bărbatului de la cimitir despre moartea lui Joyce. Îmi strânsese mâna înainte să plec, scurt, dar suficient cât să-i simt bătăturile din palmă în vreme ce el îmi zicea cum îl cheamă. Danny. Eu m-am înroşit şi i-am dat numărul meu de telefon. A zis că o să mă sune să-mi spună când află ceva, iar eu abia aşteptam să-i aud vocea din nou. N-o fi fost el un „bărbat-portal", gata să te ducă în altă lume, asta era clar, iar dacă venea, atunci te lua şi te ducea tot la cimitir. Sau într-o casă şi mai mică decât a noastră, mirosind probabil a sendvişuri cu carne de vită şi ketchup picant. Asta a fost naşpa, de acord. Cine ştie ce mâncăruri preferă Danny? Pun pariu că i-ar plăcea blinii mei – trudeam la ele de la începutul lui septembrie şi nu plănuiam să mă las până nu se termina luna. Începea să-mi iasă şi mie compoziţia cum trebuie, iar cele cu cartofi fuseseră demenţiale: pufoase şi crocante, fără să se dezintegreze vreuna.

Acum ideea chiar îmi intrase în cap. O să-i duc blinii lui Danny la lucru. Puteam să zic că am venit să verific mormântul lui Joyce şi că voiam să-i mulţumesc. În orice caz, nu blinii dulci. Ceva sărat. În niciun caz ananas şi portocală; sigur i-ar plăcea ceva picant. M-am apucat să bat aluatul şi, în timpul ăsta, să-mi imaginez cum o să-l găsesc în cimitir, cum o să merg după el după o clădire de piatră descheindu-mă încet la fermoar. Ştiam că nu-mi permit să am un iubit; trebuia să fiu atentă la Callie. Însă fantezia mea a continuat, aşa că am început să-l hrănesc cu blinii. A deschis gura. Avea ochii somnoroşi, dar mă privea serios. Apoi a mestecat şi a înghiţit, iar eu i-am simţit dinţii frecându-i-se de mâinile mele.

A doua zi, în timp ce aşteptam în biroul medicului, mi-a sunat telefonul. Callie intrase singură în cabinetul doctorului Bishop, iar eu îmi smulgeam fără să-mi dau seama firicele de pe antebraţ. De obicei intram la medic împreună, însă de data asta decretase că e suficient de mare. Are paisprezece ani, se descurcă şi singură. M-am simţit ca un bucătar căruia îi este interzis accesul în propria bucătărie şi care-şi închipuie cum îi dau oalele în foc de partea cealaltă a uşii. A fost nevoie de toată determinarea de care eram capabilă să nu intru peste ei în cabinet. Callie o să fie bine, desigur, dar dacă nu-i spune totul? Dacă el nu pune întrebările care trebuie? Aş fi putut avea şi eu câte ceva de adăugat. A fost un efort de voinţă să rămân aşezată pe scaun, calmă, să mă conving că ajutorul meu nu mai este de folos. Moment în care a început să-mi sune telefonul, iar eu am auzit o voce de bărbat.

— Alo, Rebecca?

Am zâmbit. Inexplicabil, dar am simţit că plutesc. Se auzeau copii jucându-se pe podea, lovind bile pe o jucărie veche.

— Danny sunt, de la cimitir, a zis el, de parcă ar fi fost necesar să mai precizeze. Nu vreau să te panichezi.

— N-o să mă panichez, am zis eu încurajator.

Nu ştiu la ce m-am gândit – că mă invită în oraş? Că vrea să mă salute?

— Am găsit ceva, a zis el. Şi n-o să-ţi placă deloc.

M-am dus la cimitir cu mănuşi din latex şi pungi sigilabile. Dar mai întâi am trecut pe acasă şi-am lăsat-o pe Callie. Terminasem de vorbit cu Danny chiar în secunda în care a ieşit din cabinetul doctorului Bishop. Era veselă, râdea la ceva ce tocmai zisese medicul.

— Sunt bine, mi-a zis ea.

După care doctorul ne-a explicat ce înseamnă gastroenterita virală. Nu vomitase în ziua aceea, aşa că începând cu ziua următoare putea să meargă la şcoală. I-am zis că am ceva de rezolvat rapid şi m-am grăbit spre Cansdown.

Danny m-a întâmpinat la cimitir. Găsise biletul sub piatra de pe mormântul lui Joyce chiar în după-amiaza aceea, când trecuse să arunce un ochi. Robyn folosise din nou cerneala ei roşie, scriind apăsat, pe alocuri vrând parcă să iasă pe cealaltă parte a foii.

Nu e nimeni căruia să-i pese sau să mă înţeleagă pe toată planeta asta futută. Dacă de fapt nici măcar nu mi-a fost dat să fiu aici şi toţi au înţeles că nu sunt decât o greşeală? Zi de zi şi oriunde mă duc îi aud râzând, nu se mai termină. Cu toţi ştim că ar fi trebuit să fiu moartă deja. Am fost o greşeală căcăcioasă şi sunt gata să fiu curăţată. Vreau să ridic capul şi să văd deasupra mea un cer de PĂMÂNT!

Danny a dat capul într-o parte ca să mă poată vedea de sub cozoroc. Avea pete de transpiraţie la subsuori şi întreg corpul părea că degajă căldură. Sângele mi-a urcat în obraji ca la un semn.

— Mi s-a spus că era îndrăgostită de Callie.

— Nici măcar n-am văzut-o când a venit.

— Probabil că începe să devină disperată şi vrea să ne atragă atenţia.

Danny şi-a şters bocancii de iarbă şi s-a aplecat mai aproape peste umărul meu, uitându-se la bilet.

— Pare… real.

— Ştiu. Probabil că asta şi vrea.

— Nu crezi că e mai degrabă un strigăt de ajutor?

— Cred că vrea să o facă pe Callie să se simtă vinovată, ca şi când ar fi vina ei. Fata asta este manipulatoare. Cine să ştie ce-i cu adevărat în sufletul ei?

Danny a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de umărul meu. Bun aşa. A sunat de parcă aş fi fost o nenorocită – cine discreditează un copil cu intenţii suicidale?

— Chestiile de genul ăsta trebuie luate în serios totuşi. Nu se ştie

niciodată. Copiii fac tot felul de prostii, îi ia valul.

Mă întrebam dacă Robyn ştie ceva despre tatăl lui Callie. Dacă da, era cu atât mai crud. Voia să o tulbure lovind în punctul ei slab.

— O sun pe maică-sa, am zis eu, punând o mână pe umărul lui Danny. Îi spun că suntem îngrijoraţi. Deşi am impresia că tot ce face e să se joace cu noi, ca şi când toate astea ar face parte dintr-un soi de schemă.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #7
Către Rebecca/De la Callie

Singurul fel în care pot să explic asta e gândindu-mă la simbioză, cum ne-au învăţat pe noi la şcoală despre microbii care trăiesc pe corpurile noastre. Sunt în jur de 100 de miliarde de microbi – pe gene şi pe piele, în gură şi-n stomac – care îşi trăiesc vieţile lor secrete dezvoltându-se înăuntrul nostru. El au nevoie de noi ca să supravieţuiască, iar noi avem nevoie de ei, dar nu putem nici măcar să-i vedem, şi nimeni nu ştie că ei sunt acolo în afară de ei înşişi. Aşa cred că s-a întâmplat şi cu mine şi Robyn. În ianuarie, chiar dacă a început din nou şcoala, noi nu ne-am întâlnit nici măcar o dată. Nu stăteam împreună la cantină, nu ne aşteptam una pe alta după ore. Robyn era cu grupul ei, eu eram cu al meu, dar câteodată se întâmpla să ne uităm una la alta cu coada ochiului şi să zâmbim o secundă.

Vorbeam în continuare în fiecare seară, spunându-ne una alteia lucruri pe care nu le mai ştia nimeni altcineva. Despre tatăl ei. Mama mea. Vieţile pe care ni le-am fi dorit. Eu aveam să devin ecologistă, iar Robyn blogăriţă celebră. Plănuiam să trăim în acelaşi apartament şi să adoptăm o mulţime de câini. La bătrâneţe aveam să ne mutăm într-un azil şi să ne dăm în scaune-balansoar împreună până când, în aceeaşi zi, aveam să murim amândouă.

IM 22 Ian 2009 15:16:21

15:06:41

robynroarxo: Toată ziua m-am gândit numai la tine ☺
15:06:55
LithoCALpus: De câte ori?
15:07:28
robynroarxo: De mai mult de 1000, cel mai probabil… când am oprit alarma, când am ridicat jaluzelele, când am văzut cerul, când m-am spălat pe dinţi… calliecalliecallie
15:08:31

LithoCALpus: ☺ Şi eu m-am gândit la tine.
15:08:40
robynroarxo:?
15:09:24
LithoCALpus: Te-am visat azi-noapte. Dormeam împreună sub un copac şi tu mă ţineai de mână, şi când m-am trezit ţineam palma deschisă, ca şi când tocmai mi-ai fi dat drumul.

15:13:18

Robynroarxo: ♥ ♥ ♥ Nu ţi-aş da drumul.

15:13:40

LithoCALpus: ((Strâng tare))

15:14:00

robynroarxo: Nu. Îţi. Dau. Drumul.

15:14:25

robynroarxo: Aş vrea să fi fost aici chiar acum.

15:14:30

LithoCALpus: Şi eu

15:14:49

robynroarxo: Dacă mi-ai pune mâna pe piept nu ţi-ar veni să crezi cât de repede îmi bate inima.

15:14:59

LithoCALpus: Ba da. O aud.

15:15:12

robynroarxo: Zice Te iubesc.

robynroarxo: Chiar simt asta, Callie

15:15:58

LithoCALpus: Ştiu. Şi eu.

8

— E o glumă sau cum? Nu sună deloc a ceva ce-ar zice Robyn, a spus Cerise Doblak după ce, în seara aceea, i-am citit biletul la telefon.

— E scris cu *cerneală roşie*. Un scris buclat, pe hârtie dictando cu linii roz.

— Aşa, şi?

— Nu e primul bilet pe care i-l lasă lui Callie, am zis eu, moment în care am fost nevoită să o pun la curent în ceea ce priveşte ameninţarea de peste weekend.

— Ştii ceva? Scuteşte-mă. Ea o ameninţă pe *Callie* mai nou?

— Păi mai e altcineva care să dea vina pe ea pentru faza cu vopseaua roşie din timpul orei?

— În primul rând, cum ar putea să ajungă Robyn acolo? De unde să ştie ea la care cimitir mergeţi voi două?

— Poate că i-a spus cineva, am zis eu. Dar ideea e că are nevoie de ajutor. Nu te-aş fi sunat dacă n-aş fi fost îngrijorată. Ştiu că nu suntem cele mai bune prietene, dar îmi fac griji, îţi spun cu mâna pe inimă.

— Sunt sigură, îţi pasă cum ţi-a păsat şi până acum. Când te-am sunat eu *pe tine* să-ţi spun ce-a făcut Callie, a părut că-ţi pasă *al naibii de tare*.

— Dac-aş fi în locul tău, m-aş bucura dacă s-ar găsi cineva să-mi spună despre Callie dacă ar fi în situaţia lui Robyn. I-aş fi recunoscătoare că-mi dă şansa s-o ajut.

— Aha, îţi sunt recunoscătoare. Într-adevăr, foarte recunoscătoare. Mersi mult.

— Nu toată lumea are şansa să primească un avertisment înainte. Nu toată lumea află în timp util – iar dacă Robyn e deprimată, ăsta ar putea fi un strigăt de ajutor.

— Robyn nu v-ar fi cerut vouă ajutor pentru nimic în lume.

După ce-am pus receptorul în furcă, m-am întrebat dacă nu cumva avea dreptate. Poate că Robyn nu avea nici pe departe intenţii suicidale. Poate că Cerise îşi cunoştea fiica atât de bine încât era îndreptăţită să respingă aşa atenţionarea mea. Chiar şi aşa însă, trebuia să fii neglijent şi greu de cap totodată ca să excluzi şi cea mai mică posibilitate. Dacă se-nşela, Doamne fereşte, dă-ţi seama cum s-ar fi simţit după.

— Rebecca! Unde-ai dispărut? m-a întrebat Callie.

Nu ciocănise la uşă, făcuse duş şi stătea în prag cu părul ud picurându-i pe umeri. S-a uitat la punga de plastic pe care-o ţineam în mână. Liniile roz şi cerneala roşie erau destul de vizibile. Am dus mâna la spate, dar văzuse deja ce era de văzut.

— A fost iar?

— Robyn a încercat să ia legătura cu tine?

— Nu – ăla e cumva…?

A făcut un pas spre mine, însă n-aveam de gând s-o las să-l citească.

— Vestea bună e că de data asta nu te-a mai amenințat, am zis eu deschizând un sertar şi lăsând plicul să cadă înăuntru. Robyn e doar deprimată. Atât a scris.

— Deprimată? În ce sens? s-a holbat Callie la mine plină de interes.

— Nu ştiu dacă e pe bune. S-ar putea doar să cerşească atenţie. Orice-ar fi, am anunţat-o pe mama ei.

Lui Callie i s-au aprins ochii:

— Şi mama ei ce-a zis?

— Cred că a cam derutat-o. Să sperăm că o să vorbească totuşi cu Robyn în seara asta.

Callie şi-a stors părul şi a urmărit picăturile de apă scurgându-i-se pe braţ.

— Şi dacă nu poate fi ajutată nicicum?

— Cred că – am început eu să răspund, dar m-am oprit o secundă. Cred că oricine poate primi ajutor.

— Poate că ştie că e un caz pierdut şi că viaţa ei n-are cum să mai fie ce-a fost.

M-am întrebat dacă nu cumva Callie se gândea la tatăl ei când spunea asta. Nu-i povestisem niciodată până la capăt cum au stat lucrurile. Toţi psihologii ne-au sfătuit să-i spunem despre Curtis doar că era *trist*. Ceea ce nu era deloc fals, doar că, în rest, omitea aproape totul. Şi, privind în urmă, mi se pare cam nesăbuit să-i spui asta unui copil. Ca şi când să fii trist ar fi fost de fapt ceva foarte periculos, premergător morţii.

— O mulţime de oameni *cred* că sunt un caz pierdut, dar nimeni nu e de fapt un caz pierdut. Iar atunci când oamenii îţi lasă un semn, fac asta pentru că vor să fie ajutaţi.

— Poate că o să se înece.

M-am uitat la Callie cum stătea acolo în pantalonii ei scurţi de pijama. Avea genunchii goi. Gura lipsită de expresie.

— Ce te face să zici asta?

— Păi, ca Autumn, m-a privit Callie, făcându-mă să-mi pară rău că i-am spus vreodată povestea în cauză.

Se lăsa absorbită de tragedii care nu aveau nimic de-a face cu ea. Abia dacă o ştia pe Robyn, de Autumn nici nu mai zic, n-o cunoscusem nici măcar eu, însă poveştile ambelor fete o atrăgeau ca un magnet. Am luat-o pe Callie şi ne-am aşezat împreună la mine pe pat, unde i-am spus că viaţa nu era niciodată pe atât de rea pe cât şi-o închipuiau oamenii. Însă, atunci când cineva era deprimat, majoritatea lucrurilor păreau mai grave decât erau în realitate.

— E ca şi când ai purta o pereche de ochelari care ar face totul să

pară naşpa, am zis eu, iar apoi ea mi-a povestit despre un film în care personajul negativ era deprimat.

Nu mi-am dat seama decât mai târziu că îşi schimbase poziţia faţă de moartea lui Autumn. Nu se mai întreba dacă fusese sau nu ucisă, acceptase deja că a fost vorba despre o sinucidere.

Unii ziceau că Autumn Sanger s-a omorât pentru că s-a despărţit de iubitul ei. Alţii, că făcuse un avort şi că n-a mai putut să suporte vinovăţia. În ceea ce mă priveşte însă, m-am întrebat deseori dacă nu cumva fusese doar o joacă de-a tristeţea, aşa cum obişnuiam şi noi să ne prefacem, jucându-ne scenele pline de dramatism despre ce trebuie să-i fi trecut ei prin cap în momentul acela.

În mintea mea, moartea lui Autumn avea să se asocieze întotdeauna cu Lara. Cu un fel de dorinţă nostalgică pe care am simţit-o atunci când am văzut-o cu vărul meu. Eram nostalgică, da, voiam să mă întorc, să caut din nou prietenia noastră pierdută, dar pentru Lara situaţia fusese tranşată de mult; n-avea să mai aibă încredere în mine niciodată. Se ţinea mereu la distanţă şi mi-o tăia scurt, ca şi când aş fi fost cel mai mare străin. Când am încercat să-i cer iertare, pur şi simplu s-a uitat prin mine. Nu eram decât un şobolan pentru ea, un parazit. N-avea timp de mine. Şi, cu toate astea, mi s-a părut imposibil ca legătura noastră să se fi risipit în neant, fără să lase niciun semn, nicio fărâmă din sentimentele împărtăşite odinioară.

— Mă ai pe mine, zicea Joyce. Ce-ţi baţi capul cu Lara?

Ea rămăsese cea mai bună prietenă a mea şi, în acelaşi timp, persoana care exercita asupra mea cea mai mare influenţă. Mai mare decât mama sau mătuşa, mai mare chiar şi decât vărul meu. Ca să mă fac înţeleasă, o să descriu un joc pe care obişnuiam să-l jucăm când eram copii. Aveam doisprezece ani şi stăteam faţă în faţă şi ne străduiam să ne mişcăm în tandem, încercând să anticipăm fiecare mişcarea celeilalte. Când Joyce îşi dădea părul pe spate cu mâna stângă eu făceam acelaşi lucru cu mâna dreaptă, fiind imaginea ei în oglindă. Ne-am întins sprâncenele, am scos limba una la alta, am mişcat din degete în acelaşi timp şi ne-am lipit tălpile una de alta până când am ajuns să simţim şi cea mai mică tresărire a celeilalte, şi asta chiar înainte de a se întâmpla, ca şi când am fi fost una şi-aceeaşi. Chiar şi schimbările din perioada liceului s-au petrecut în sincron, devenind astfel amândouă mai puţin prostuţe şi impulsive. Împreună am luat decizia să învăţăm pentru examene. Ne-am făcut planuri în ceea ce priveşte cariera, am scris eseurile şi am aplicat amândouă la aceleaşi universităţi. Eu urmând-o pe ea, şi ea venind după mine. Uneori, când o vedeam pe Joyce punându-şi braţele în jurul vreunui tip sau lăsându-şi bărbia pe umărul lui, simţeam că mă desprind şi că plutesc în derivă. Nu trecea mult însă şi o vedeam că-mi face semn

dintr-o sprânceană, ca şi când n-ar fi fost decât un alt joc pe care-l jucam împreună, iar eu mă relaxam şi mă-ntorceam la băiatul cu care eram. Puteam să-mi las degetele o clipă pe braţul lui sau să râd la ce povestea el, simţindu-mă în siguranţă că reuşesc să ţin pasul cu ea. Joyce nu avea să mă lase în urmă.

Curtis s-a logodit cu Lara cam când am plecat eu la facultate, iar când m-am întors acasă în prima vacanţă de vară, nu mai rămăseseră decât şase luni până la nunta lor. Îmi ziceam că zilele mele de fată cu zambile apuseseră, la fel ca toate eroismele copilăriei, însă am început să croşetez scenarii în care eu şi Lara redeveneam prietene. Se făcea că ea îşi pierdea inelul de logodnă, iar eu i-l găseam. Sau, tot aşa, cineva mă amenința cu arma şi Lara suna la poliţie, aşteptând după uşă până când echipajul chemat de ea reuşea să intervină. După care, privirile ni se întâlneau, victimă şi salvator, ce-a fost a fost, iar legătura dintre noi prindea din nou viaţă.

Până la urmă nu s-a întâmplat nimic excepţional. Mă dusesem până la ei să-l văd pe Curtis. Vărul meu nu se schimbase încă, era tot în uniforma lui închisă la culoare, care-l făcea să semene cu un poliţist: pantaloni negri de acril, curea de om serios, cămaşă cu mânecă scurtă şi cu insigna cusută deasupra buzunarului. De trei ani, de când terminase liceul, lucra ca gardian într-un tribunal, iar atunci începuse să-mi povestească despre un tip care încercase să intre cu o armă în sala de judecată.

— Trebuia să-nceapă un caz de custodie, şi dă tipul ăsta mare să treacă, la care detectorul începe să bipăie. Era bătrân – peste treizeci de ani, cel mai probabil – şi avea început de chelie.

Când a zis asta, Curtis şi-a trecut zâmbind mâna prin păru-i încă sănătos.

— Deci, stau eu acolo şi dau să-l întreb dacă n-are ceva prin buzunare, dar n-apuc, că face aşa – iar Curtis bagă repede mâna în buzunar – şi scoate un şuriu de vreo doişpe centimetri, să mor dacă te mint.

— Şi rămâne cu el aşa, ca şi când s-ar fi gândit ce să facă mai departe – poate că n-ar fi o idee rea să mi-l împlânte-n piept – şi eu sunt căcat tot, SĂ-MI BAG, pentru că Andre, colegul meu, e fix atunci la baie, deci sunt singur, aşa că duc mâna la pulan, zbang BUF, gata să-i zbor şuriul din mână, dar în acelaşi timp o las moartă, ca şi când nici n-aş fi băgat de seamă că ceva nu-i în ordine, şi-i zic: „Domnule, aţi putea lăsa, vă rog, arma în coş?”

În timp ce povestea, a intrat şi Lara, sorbind dintr-un pahar cu ceai şi gheaţă.

— La care el, fără să mai stea la discuţii, o aruncă. Deci azvârli chestia în coşul ăla de cauciuc de parcă ar fi aruncat un nenorocit de set de chei sau ceva. E un proces de custodie şi tu vii cu un şuriu la

tribunal? Ce-ai de gând să faci, să *mă* înjunghii ca să-ţi iei copiii-napoi?

— N-a primit custodia, nu-i aşa? l-am întrebat eu cu răsuflarea tăiată, iar Curtis m-a asigurat că nu, n-a primit-o.

Poate că am atins într-un final nota care trebuia. Cea a grijii faţă de semeni şi a sincerităţii. Sau poate că trecuse deja suficient timp încât rănile vechi să înceapă să se vindece. Aşa că Lara m-a întrebat dacă nu vreau şi eu un ceai cu gheaţă, după care mi-a adus un cartonaş pe care să-l pun. O săptămână mai târziu pur şi simplu a început să-mi povestească despre nuntă. Am tăbăcit-o cu întrebări, incitată şi bucuroasă, iar ea mi-a povestit cum tema principală avea să fie Crăciunul, drept pentru care urma să poarte pe umeri o blăniţă albă.

— Eşti leşinată ca o şcolăriţă, a zis Joyce când i-am povestit şi ei. Nu-nţeleg de ce te bucuri atâta.

Joyce credea că Lara se foloseşte de mine ca să le intre mai uşor pe sub piele celor din familie, însă mătuşa mea deja o plăcea pe Lara mai mult decât pe mine, aşa că eram sigură că Joyce se înşală. Am încercat să-i explic de ce prietenia Larei însemna atât de mult pentru mine, după care am început să vorbesc despre Autumn şi s-au amestecat toate. Dacă Autumn nu s-ar fi omorât şi ar fi fost într-adevăr răpită, nici noi n-am mai fi făcut ce-am făcut, iar în felul ăsta n-aş fi rănit-o nici pe Lara. N-ar mai fi avut loc nicio înmormântare de la care să se întoarcă şi să mă vadă strâmbând-o, eu n-aş fi aflat că sunt o fiinţă crudă, şi uite-aşa toţi cinci am fi rămas prieteni. Joyce, Lara, Curtis, eu şi poate că şi Autumn.

— Las-o jos că măcăne, a zis Joyce.

— Ţie nu-ţi pare rău c-a ieşit aşa?

— Nu-mi pare rău decât că se mărită cu vărul tău.

Faptul că Joyce era îndrăgostită de Curtis devenise o glumă recurentă. În iulie, când ne-am întâlnit cu el pe dig, Joyce a exagerat că are să se lase arestată, astfel încât să-l poată vizita la tribunal. Apoi a început să-l strige Agent Scăfârlie, Agent Prietenie, iar Curtis râdea şi făcea ochii mici, ca şi când s-ar fi străduit să vadă ceva aproape invizibil, dar la un moment dat a zis că ar cam trebui să plece – Lara îl aştepta acasă.

Eu credeam în continuare că e o glumă. Motiv pentru care nici n-am crezut-o când a venit într-o după-amiază la magazinul la care lucram eu şi, punându-şi coatele pe tejghea, mi-a zis:

— N-o să-ţi vină să crezi. Eu şi Curtis…

Cana filtrului de cafea a început să bolborosească; afară, pe autostradă, se auzeau gonind maşini şi camioane.

— Ne-am tras-o.

M-am holbat la micul ei semn maro din naştere de sub gene.

— Nu, nu pot să cred.

Joyce a ridicat dintr-o sprânceană la mine şi-a început să-mi spună cum l-a sunat şi-au plecat împreună să dea o tură cu maşina lui. La un moment dat, au oprit şi Curtis a întins o pătură pe bancheta din spate.

— Prostii, am zis eu neîncrezătoare şi i-am dat una peste mână.

A sunat clopoţelul de la intrare, iar Joyce şi-a luat un Twinkie şi s-a dat la o parte cât timp i-am scos eu unui client nişte bilete la loterie. Minţea, fără-ndoială. E ca şi cum ar fi intrat în magazin zicându-mi că a fumat *crack* şi, mamă, cât de tare a fost. Persoana pe care o cunoşteam eu drept Joyce n-ar fi făcut aşa ceva. Sigur era o glumă, un test, să vadă cum reacţionez.

Mi-a zis că au făcut-o pe bancheta din spate. De două ori. Lara credea că e-n oraş cu băieţii.

— Hai, nu mă-nnebuni, i-am zis eu.

— Da, după care am fost pe acoperişul barului de pe plajă, unde ne-am cocoţat ca să ne uitam împreună la stele.

Brusc, am simţit că mă lasă genunchii. Apoi am simţit în coapse un val de căldură care m-a săgetat, făcându-mă să vreau să-mi înfig picioarele mai bine în linoleumul de pe podea. Joyce a lăsat batonul pe raftul de plastic, moment în care mi-am dat seama că era adevărat ce-mi spusese adineauri. M-am bâţâit pe picioare înainte şi înapoi, forţându-mă să mă uit la ea. Şi mi-a venit s-o plesnesc.

— Eşti atât de egoistă, i-am zis.

Joyce a părut relativ surprinsă, ca şi când n-ar fi auzit bine ce-am zis. Aveam impresia că n-o mai recunosc, se făcuse roz în obraji. Oare cât de tare i s-ar înroşi pielea dacă aş pocni-o, m-am întrebat în secunda următoare.

— Şi eu care credeam că o să te bucuri pentru mine…

— E greşit, Joyce!

Lăsasem soluţia Windex pe tejghea – am luat-o, am pulverizat de câteva ori şi am început să frec. Cu o seară în urmă o vizitasem pe Lara, care mi-a arătat aranjamentele florale. Trandafiri albi şi vâsc: foarte de sezon şi elegant. Mă strângea în spate când mă gândeam că o să se bâlbâie la un moment dat, neliniştită de felul în care aveam să reacţionăm amândouă, de parcă ce se petrecuse în urmă cu şase ani avea să revină în prim-plan dintr-odată. Lara vorbea despre crenguţe de ienupăr când i s-a încleştat gura. Am recunoscut semnele, dar n-am ezitat şi nici n-am lăsat impresia că m-am jenat. Nu, am intervenit cu tact şi i-am terminat fraza: O *să fie foarte festiv cu toate panglicile astea roşii.* Iar Lara a dat din cap de parcă i-aş fi citit gândurile.

— Şi cu Lara cum rămâne? i-am zis lui Joyce printre dinţi. La ea te-ai gândit măcar un pic?

— Haide, fii serioasă. Nici măcar nu e pe bune prietena ta.

M-au trecut fiori reci şi am început să tremur. Brusc, am simţit răcoarea de gheaţă a aerului condiţionat pe pielea-mi arzândă. Mi-a

trecut prin cap să mă las în fund după tejghea şi să-mi scot tenişii, să-mi dau jos din picioare şosetele fierte şi să aştept ca Joyce să plece din proprie iniţiativă. Petrecând timp cu Lara simţeam că-mi spăl păcatele. Şi mă flata faptul că voia să mi se confeseze. Era atât de matură, şi totuşi încă atât de vulnerabilă, iar eu voiam să-i explic toate astea lui Joyce. Eram sigură că dacă ar fi înţeles cum stau lucrurile, n-ar mai fi făcut ce-a făcut. Aşa că am început să frec furioasă tejgheaua, rupând în bucăţi prosoapele de hârtie. De ce-a trebuit să-mi spună? De ce să mă implice în asta? Ştia că aş alege-o oricând pe ea în detrimentul Larei – aşa că trebuia să mă alătur trădării. Şi dacă Joyce şi Curtis se îndrăgosteau unul de altul, cu mine ce se-ntâmpla? Eu rămâneam pe dinafară, a cincea roată la căruţă. Îi pierdeam pe toţi trei; deja erau la kilometri distanţă.

Dintr-odată mi-a fost frică să mă mai uit la Joyce. Ştiam felul în care părul ei blond se desface din coada de cal datorită umidităţii, şi chiar fără să o privesc i-aş fi putut desena conturul feţei, curbura nasului şi rotunjimea buzelor, acolo, cu degetul pe blatul de ceramică al tejghelei. Dacă am pierdut-o, îmi ziceam eu – dacă o pierdeam atunci, de fapt –, mai rău decât mi-am imaginat. Mai dureros decât înţepăturile de viespe. Singurătatea, mai mare decât dacă aş fi fost îngropata de vie. N-aş mai fi putut trăi. N-aş mai fi putut respira. N-aş mai fi avut nimic fără ea. Dacă ea şi Curtis se iubeau, mie nu-mi rămânea decât să mor. Eu, una, aveam să mor.

— Eşti geloasă sau cum? am auzit atunci vocea lui Joyce.

Am strâns din dinţi astfel încât să nu se audă clănţănitul, iar când am deschis gura i-am zis doar să iasă din magazin.

Nu ne-am vorbit timp de patru săptămâni. I-am simţit lipsa în fiecare secunda, dar nu m-am îndoit nicio clipă de decizia luată. Oricât aş fi ţinut la Lara, Joyce era parte din mine. Aşa că, deşi nu-i puteam spune adevărul Larei, am hotărât că nu pot nici s-o mint. Nu trebuia decât s-o evit, punând punct prieteniei noastre. Fără să-i las vreun bilet sau să-i dau vreo explicaţie. M-am retras, pur şi simplu, dispărând din peisaj, iar când a venit ea să mă caute, eram plecată de mult. A durut mai tare decât mă aşteptasem, ca şi când aş fi aruncat o parte din mine în ocean. O parte pe care abia reuşisem să o recuperez şi pe care voiam să o ştiu în siguranţă. N-am avut de unde să ştiu dacă Lara a fost tristă, furioasă sau mai degrabă indiferentă. Nu mi-am luat niciodată rămas-bun de la ea. Din punctul ăsta de vedere, am fost exact ca Autumn.

*

— Crezi că ar trebui să sun la poliţie?

— Poate că da, a zis Danny. Nu ştiu, de fapt. Sună cam extrem.

După ce-am vorbit cu mama lui Robyn, l-am sunat pe Danny. Voiam

să-i dau de înţeles că iau totul în serios. Avusese dreptate să fie îngrijorat – de unde reieşea că era o persoană empatică, lucru pe care voiam să-l creadă şi el despre mine.

— Pun pariu că Cerise s-ar îngrozi să vadă poliţia la uşa ei.

— Mda. Nu e prea nostim.

— Da' poate că pur şi simplu nu percutează, am zis eu. Nu-şi mai aduce-aminte cum e să fii la vârsta aia, când din orice ţi pare că-i sfârşitul lumii.

Apoi am vorbit o bucată despre responsabilitatea care-mi revenea mie. Ziceam că dacă aş fi văzut c-a luat foc casa vecinului, aş fi sunat la pompieri, chiar dacă vecinul mi-ar fi spus deja că are situaţia sub control. Aş fi vrut să m-asigur că flăcările nu se extind, şi nu m-aş fi simţit în siguranţă până n-aş fi văzut cu ochii mei că incendiul a fost într-adevăr stins. Însă Danny vedea cazul nostru diferit, nicidecum ca pe un incendiu. Zicea că atunci când vezi că un copil se joacă cu chibriturile, te duci şi-i anunţi pe părinţi, nu te-apuci să suni la pompieri. Ideea lui era că ar trebui să-i dau măcar o şansă lui Cerise să rezolve problema singură. Dacă Robyn ar fi fost fiica lui însă, ar fi luat-o la întrebări chiar atunci, moment în care mi-am dat seama că era ora de culcare şi că eu îl ţineam la telefon – uitasem că are copii.

— Copiii stau cu fosta, a zis el, după care s-a apucat să-mi povestească ce s-a întâmplat.

Primăvara trecută, într-o zi, când s-a întors de la lucru, a constatat că toate lucrurile lor dispăruseră. Fără să-i dea vreo explicaţie şi luându-i cu ea şi pe copii, un băiat şi o fată, iubita lui l-a părăsit, mutându-se la mai bine de o sută de mile distanţă. Chestie care l-a terminat. Îi vedea de două ori pe lună, ceea ce era departe de a fi suficient. Mi l-am imaginat stând trist la o masă – de-o parte şi de alta, doar scaune goale.

— Vorbim noi la telefon, dar sunt prea mici, a zis el posac. După două secunde vor să-mi şi închidă.

— Păi, uite, eu nu vreau să-ţi închid, am zis, după care am continuat să vorbim încă vreo oră.

A doua zi dimineaţă, Callie s-a trezit la timp ca să se pregătească pentru şcoală, şi asta fără să fie nevoie să mai bat la uşa ei. Am auzit duşul, apoi uscătorul de păr, iar când a intrat în bucătărie arăta în sfârşit aşa cum o ştiam. Se machiase şi îşi luase pe ea blugii cei roşii elastici; cămaşa era şi ea una din cele noi, cumpărate din mall peste vară. A mâncat un castron cu cereale fără să se plângă că se simte rău, apoi l-a şi clătit înainte să iasă. Totul revenise la normal în cele mai mărunte detalii – şi chiar dacă eu îmi făceam încă griji în legătură cu Robyn, am decis să las totul deoparte.

Însă, în timp ce lucram la programările mele de dimineaţă, am

început să mă gândesc la Cerise Doblak. Anul trecut în aprilie, când m-a sunat, zicea că Robyn venea acasă plângând în fiecare zi. *Ştia,* aşadar, că Robyn era nefericită. O retrăsese chiar şi de la şcoală. Robyn i se confesase în legătură cu toate câte se întâmplaseră – faptul că o chinuiau, că o strigau în toate felurile, îi spusese chiar şi că râdeau de pieptul ei. Aşa că, dacă Robyn era deprimată acum, n-ar fi trebuit să ştie şi mama ei? Ceva îmi scăpa, iar asta mă irita tot mai tare odată cu trecerea timpului. Apoi m-am trezit în cabinet cu o fetiţă cu nişte carii de speriat.

Fetiţa purta un tricou cu Dora Exploratoarea şi avea patru ani. Ridicând capul din telefon, mama ei mi-a spus:

— Vai, nu sunt decât dinţii de lapte!

Şi m-am apucat să-i explic femeii că ar putea avea probleme cu dinţii permanenţi din cauza asta pe viitor: cariile se vor face tot mai mari, apoi vor provoca un abces – femeia se uita la mine de parcă băteam câmpii, moment în care mi-a venit în minte Cerise Doblak şi m-am umplut toată de nervi:

— Trebuie să o supravegheaţi atunci când se spală pe dinţi!

— Păi da, o supraveghez.

— Nimeni altcineva nu poate face asta, e de datoria dumneavoastră!

Mamei i-au apărut pete roşii pe gât. Fetiţa ţinea încă gura deschisă, în formă de *o,* şi mi-am închipuit-o la paisprezece ani, cu dinţii praf şi gingiile inflamate, limba plină de bacterii, în timp ce maică-sa dădea în continuare din umeri. *Vai! Vai!* Nu voiam să o judec atât de aspru, însă unii părinţi pur şi simplu nu ştiau să-şi crească copiii. Joyce, Danny. Ce n-ar fi dat ei să fie acolo în fiecare seară, să-şi poată fugări odraslele până la baie, unde să le aducă aminte că trebuie să se spele pe dinţi. Privind înapoi, aş fi putut să fiu mai calmă şi mai înţelegătoare cu mămica în cauză. Aş fi putut să o întreb amabil dacă îi dă cumva să bea suc după ce o pune la culcare, sugerându-i apoi să o lase mai uşor cu dulciurile. Ideea e că părea atât de nepăsătoare, încât am luat foc. Încă nu-mi puteam da seama că în multe privinţe eram la fel.

Doctorul Rick mă auzise, cel mai probabil, aşa că s-a strecurat înăuntru ca şi când ar fi fost un unchi bătrân şi simpatic.

— Rebecca, e totul în regulă?

Doctorul Rick avea aproape şaizeci de ani şi îşi etala bronzul lui din Bermude indiferent de anotimp. Când termina consultaţia, îşi scotea cu un plesnet mănuşile. Mereu se minuna de cât de frumoase sunt pacientele noastre şi uneori le întindea obrazul pentru un pupic; cu bărbaţii glumea şi se purta ca şi când s-ar cunoaşte de-o viaţă, chiar dacă pacientul se afla la prima consultaţie. Într-o economie care mergea prost, făcea şi el ce putea.

— Rebecca a fost drăguţă cu tine? a întrebat-o doctorul pe fetiţă,

netezindu-i buclele.

Pentru rapel le-a mutat la altcineva. Incidentul avea să-mi fie consemnat în dosar. La plecare mi-am cerut o mie de scuze. Scuzescuzescuze, de parcă eu eram părintele neglijent. Scuzescuzescuze, de parcă înţelegeam, de fapt, cum se ajunge şi în situaţii de genul ăsta. Scuze, scuzescuze, de parcă mi-aş fi cerut scuze pentru ce se întâmplase în după-amiaza aceea, când m-au sunat de la şcoală să-mi spună despre faza cu Callie şi ciocolata.

Callie fusese exmatriculată pentru două zile. M-am încuiat în baia personalului şi l-am ascultat pe director descriindu-mi cum o înjurase Callie pe profesoara ei de ştiinţe sociale înainte să dea buzna afară din clasă.

— A folosit cuvântul cu P, a zis domnul Wattis. I-a zis domnişoarei Laing *sugi P puncte-puncte*.

Callie a ieşit din clădire alergând şi a încercat să părăsească incinta, dar noroc cu profesorul de sport, care a oprit-o. Şi înainte de asta şi-a întins un baton de ciocolată pe bancă.

— Ciocolată?

— Da, a zis domnul Wattis. Era o mizerie de nedescris.

Mi-a comunicat, de asemenea, că ieşirea lui Callie nu a fost una provocată, ca şi când cu asta s-ar fi ocupat ea dintotdeauna, înjurând în stânga şi-n dreapta pe oriunde ar fi mers. Ca şi când ar fi fost unul dintre copiii ăia care aruncă cu ouă când trec vecinii. Dar de data asta nu l-am mai contrazis. Nici n-am întrebat dacă sigur e vorba despre Callie a mea. N-am adus în discuţie premiile luate de ea la ştiinţe, nici anii pe care îi avea la activ pe panoul de onoare. Am ascultat cu atenţie fiecare detaliu. Trebuia să înţeleg ce se întâmplă. Dacă cineva îi înscena toate astea, voiam să am mai întâi dovada acestui fapt.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #8
Către Rebecca/De la Callie

Într-o zi, la ora de desen, Robyn a clipit de câteva ori spre mine şi a ridicat ostentativ mâna. Purta brăţara cu pitbulli, identică cu cea pe care o aveam eu. Altă dată împărţea acuarele în clasă şi, când a ajuns la mine, mi-a spus pe nume. Apoi mi-a luat foaia de desen şi m-a privit în ochi, ca şi când ar fi aşteptat să zic şi eu ceva. Pe net puteam s-o fac, simţeam că plutesc, că sar peste munţi şi de pe-un nor pe altul, dar cu Ella lângă mine ştiam că e imposibil. Simţeam că mor pe loc dacă mişc chiar şi un deget. Aşa că am continuat să mă uit în jos, iar când Robyn a lăsat într-un final foaia să cadă, Ella a concluzionat:

— Ce muistă.

IM 28 ian 2009 19:40:28

19:34:02

robynroarxo: Te-ai purtat aşa din cauză că erai cu prietenele tale, nu? 🤔

19:35:12

LithoCALpus: Nu doar că eram cu ele. Faza e că nu vreau să se schimbe totul.

19:36:16

robynroarxo: Dar s-a schimbat DEJA aşa că e stupid să ne purtăm ca şi când nu ne cunoaştem. Eu vreau să fim pe bune. Vreau să fiu cu tine la şcoală.

19:36:31

LithoCALpus: eu cred că era mai bine înainte

19:37:39

robynroarxo: 😲 Înainte să ne cunoaştem!

19:37:58

LithoCALpus: Nu asta am vrut să zic…

19:38:13

robynroarxo: Da’ ce?

19:38:54

LithoCALpus: ☺ Că vreau şi de-acum încolo să vorbim fix ca până acum.

19:39:19

robynroarxo: Dar la şcoală e ca şi când ai fi altcineva. Nici măcar nu mă saluţi.

19:39:24

LithoCALpus: Nu pot. Înţelegi?

19:39:49

robynroarxo: Dk ele au o problemă cu asta înseamnă că nu-s prietenele tale. Tu oricum nu eşti ca ele. Ar trebui să fii aşa cum eşti tu de fapt.

19:40:28

LithoCALpus: Lasă-mă să mă gândesc. Nu mă presa şi tu.

Apoi nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred că era prin februarie. Era de parcă, pur şi simplu, într-o zi s-a hotărât că totul avea să se schimbe. Robyn stătea la coadă la bufet când am intrat eu cu fetele. Şi cum ne făceam noi rondul de dimineaţă, pasând telefoanele de la una la alta, sprijinindu-ne una pe umărul celeilalte şi mâzgălindu-ne cu ruj, ciupindu-ne de fund şi sărind şi urlând, ultimul lucru la care m-aşteptam era să se-ntoarcă Robyn şi să-mi facă cu mâna.

— Callie, mă striga ea, l-am luat pe Tati cu mine! Purta pe mână în jurul încheieturii o pungă mov din plastic, pe care a fluturat-o de-am ameţit cât mi-a făcut cu mâna şi spre care a arătat apoi cu degetul:

— Tati.

Dallas mi-a dat un brânci şi-a-ntrebat:

— Cu tine vorbeşte? A zis cumva Tati sau mi s-a părut?

Ella a ridicat capul de pe mâna lui Dallas.

— Nu era mort taică-său?

Când şi-a dat seama că nu mă duc la ea, Robyn a lăsat încet mâna jos.

9

În seara aceea, în timp ce mi-a derulat propria versiune a poveştii, Callie a tras încontinuu de capătul unei pernuţe decorative. Stăteam în camera de zi, unde adusesem o farfurie de blinii cu banane de care nu voiam niciuna să ne atingem. Mă minţea. Stătea răsturnată pe canapea în faţa mea, în timp ce eu mă aşezasem în fotoliu şi mă uitam cum se deşiră fibrele din pernă în mâna ei.

— Trebuia să mă duc la baie, aşa că am luat-o la fugă, a zis ea.

Vocea ei sunase cumva uscat, ca şi când s-ar fi coagulat.

— Dar tu ai luat-o la fugă şi-ai ieşit din şcoală. Nu te-ai oprit la baie.

— M-am rătăcit.

— Cum ai putut să confunzi uşa de la baie cu uşa de la ieşire?

Callie a închis ochii şi a-nceput să scormonească în pernă cu degetul. Ceva apăsător, ca o vreme rea, părea să o facă să se încuie pe dinăuntru şi pe mine să mă lase pe dinafară.

— A zis domnişoara Laing ceva care te-a deranjat?

— Nu.

Callie a lăsat capul în jos, evitându-mi astfel privirea. O întrebasem dacă nu cumva o pusese altcineva să facă ce făcuse, apoi m-am întrebat singură, doar că în gura mare, dacă trebuie să-i vină ciclul. Callie a smuls un smoc de fibre albe din umplutura pernuţei.

— Mai spune-mi o dată care-a fost faza cu ciocolata, i-am cerut.

Callie a rămas holbându-se la fibrele albe din mâna ei.

— Banca era deja mâzgălită cu ciocolată când am ajuns eu.

— Ei bine, crezi că ar fi putut s-o facă una dintre prietenele lui Robyn? Fata aia, Lucinda?

Callie a pufnit exasperată.

— Nu, Rebecca.

— Păi, cum poţi să fii atât de sigură dacă nu ştii cine-a făcut-o?

Nu mi-a răspuns şi am simţit dintr-odată că-mi vine s-o scutur să se trezească. Nu reuşeam să gestionez situaţia prea bine. Tot ce mi-a spus m-a băgat şi mai tare în ceaţă. Era de parcă umblam captive într-un labirint în care ea era cea care mergea în faţă şi alegea intenţionat să facă mişcările greşite, prefăcându-se la fel de dezorientată ca mine, în timp ce eu, prin simplul fapt că mă ţineam după ea, mă îndepărtam tot mai mult de ieşire.

— Trebuia să te duci la baie – înţeleg. Poate că nu te simţeai bine. Dar de ce, Doamne iartă-mă, te-ai apucat s-o înjuri pe profesoară?

Callie a început să se scarpine. Unghiile i-au lăsat pe braţele subţiri urme ca de cretă.

— Nu ştiu, a zis ea privindu-şi dungile de pe piele. Mi-a scăpat.

— Chestiile astea nu scapă aşa, pur şi simplu. Ştiu sigur că tu te poţi controla. Callie… nu e vorba că n-ai voie să calci strâmb, doar că nu-ţi stă deloc în fire.

Callie s-a lăsat brusc în faţă. Perna i-a căzut din poală.

— Încetează odată! a strigat.

M-am uitat în jos la mâna mea dreaptă. O ţineam un pic mai jos de claviculă. Tatuajul nu se vedea de sub tricou, dar Callie ştia unde e. O zambilă mov, în cinstea mamei ei.

— Mereu faci asta, a sărit ea cu gura pe mine. De parcă te-aş aduce în pragul infarctului! Să nu crezi că nu ştiu la ce te gândeşti!

Am lăsat mâna jos şi nici c-am mai ridicat-o. Buzele i s-au strâns într-o expresie plină de dezgust, apoi a sărit din pat şi s-a dus în bucătărie.

— Eu nu sunt ca mama! Poate că semăn mai mult cu *el!*

M-am dus după ea în bucătărie şi am urmărit-o dând drumul la apă. A stat aşa, deasupra chiuvetei, ţinându-se cu mâinile de stomac. Nu obişnuiam să vorbim despre Curtis – nici ea nu-l mai adusese în discuţie de ani buni. Când am pus mâna pe umărul ei, a sărit ca arsă.

— Ce-i cu tine?

Callie a întrerupt jetul, deviindu-l cu degetele în peretele chiuvetei.

— Am întins ciocolata pe bancă, pentru că aşa mi-a venit. Nu toată lumea face chestii cu un motiv anume. Uneori pur şi simplu NE LIPSEŞTE conştiinţa.

— Nu-ţi lipseşte conştiinţa, am murmurat eu. Nici tatălui tău nu i-a lipsit conştiinţa.

Callie a închis nervoasă apa. Am văzut că-i tremura mâna.

— Niciodată nu mă laşi să respir. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, a zis ea, după care a fugit în dormitor.

Am urmat-o. Se urcase în pat încălţată şi trăsese peste ea păturile, astfel încât să nu-i pot vedea faţa. Am aşteptat să mă calmez, apoi am întrebat-o:

— Ce te-a făcut să spui că îţi lipseşte conştiinţa?

Nu mi-a răspuns.

— Dacă ai auzit ceva despre tatăl tău, atunci ar fi mai bine să-mi spui, pentru că s-ar putea să nu fie adevărat.

Grămada de pături nu s-a clintit din loc, iar eu am simţit cum mă apucă disperarea. Voiam să intru din nou în contact cu ea. Să-i explic că înţelesese greşit. Callie era tot ce-aveam pe lume, jurasem să fac totul pentru ea, dar cu ce era să-ncep când tot ce-mi cerea ea era s-o las în pace?

A doua zi, directorul liceului ne-a deschis uşa şi ne-a poftit în biroul său cu o mină severă, atent compusă, astfel încât să înăbuşe din rădăcină orice încercare de conversaţie amicală. Avea părul rar şi,

înainte de a ne pofti să luăm loc, mi-a strâns mâna. Ultima oară când îl văzusem pe domnul Wattis a fost în seara în care a ţinut în faţa părinţilor un discurs despre numărul impresionant al elevilor care, după absolvirea liceului condus de el, ajungeau să se înscrie la facultăţi de elită. Atunci, în seara aceea, am strâns-o pe Callie de braţ, gândindu-mă la viitor, la momentul în care avea să citească scrisorile de confirmare, apoi la cel în care aveam să intrăm pentru prima oară pe porţile universităţii, minunându-ne la vederea clădirilor imaculate din piatră, acoperite pe alocuri cu iederă, şi nu-mi închipuisem niciodată că aveam să ajungem aici în urma unui scandal, fiind nevoite să suportăm privirea aspră a domnului Wattis.

I-a cerut lui Callie să-i explice exact ce s-a întâmplat în timpul orei, iar ea a început să vorbească încet, neconvingător, privind tot timpul în jos. Povestea a fost aceeaşi pe care mi-o spusese şi mie, doar că acum a pretins că a scăpat ciocolata şi a întins-o pe bancă din greşeală. Că nu era o glumă intenţionată, ci un simplu accident. Callie a lăsat bărbia să-i cadă în piept, la unison cu umerii. Fără să vreau, i-am preluat şi eu poziţia, iar când mi-am dat seama, mi-am îndreptat gâtul şi mi-am tras umerii înapoi, simţind privirea domnului Wattis aţintită asupra mea. M-am întrebat atunci cât de des îl minţeau copiii în faţă.

Mi-am dat seama că urma să fiu nevoită să vorbesc cu tatăl lui Joyce, care fusese de acord să-mi cedeze poziţia de tutore atunci când se simţea mai rău, cu opt ani în urmă. Îşi pierduse atât soţia, cât şi fiica, era depăşit de situaţie; apoi am apărut eu în ecuaţie, purtându-mă ca şi când aş fi fost vreun expert. La momentul acelea, o ajutasem pe Joyce s-o crească pe Callie timp de doi ani, aşa că m-am băgat să-l ajut şi pe el, de parcă aş fi fost eu vreo autoritate în ceea ce priveşte creşterea copiilor. *Aşa* o îmbraci dimineaţa; *aşa* faci când nu mai vrea să mănânce micul dejun. Iar el nu s-a prins că eu doar repetam ceva ce mă învăţase Joyce să fac. Nu, a avut impresia că toate astea îmi veneau natural, iar eu l-am lăsat să creadă asta, chiar dacă, în sinea mea, ştiam că n-are dreptate.

— M-am rătăcit, a zis Callie. Încercam să ajung la baie, dar am ieşit afară din greşeală.

Domnul Wattis mi-a aruncat o privire aspră.

— Eram pe punctul de a mă întoarce, fiindcă mi-am dat seama unde sunt, a continuat Callie, dar n-am mai apucat, că m-a prins un tip şi m-a adus el înăuntru.

Părea confuză şi total deznădăjduită. În acel moment mi-am amintit cum se comportau ceilalţi părinţi din Pembury când venea vorba să le ia apărarea copiilor, ridicându-se oricând de dragul lor împotriva autorităţilor, şi asta fără să aibă pic de reţinere.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, am intervenit eu. Şi

cred că sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le ştiţi.

Amândoi s-au întors spre mine, îngreunându-mi astfel sarcina deja dificilă.

— Mama ei a murit, am început eu, privindu-l pe domnul Wattis în ochi. Şi tocmai s-au împlinit nouă ani de atunci. Weekendul acesta. Am fost amândouă necăjite, şi n-o zic ca pe o scuză, dar sunt sigură că e un factor de luat în calcul.

Callie s-a aplecat şi am văzut-o că dă să spună ceva:

— L-ai uitat pe tata. Şi tata e mort.

În vocea ei am simţit o umbră de sarcasm, ca şi când ar fi vrut să mă provoace, după care s-a lăsat în scaun, şi-a încrucişat mâinile şi s-a holbat în gol la perete.

Domnul Wattis şi-a dres glasul şi apoi m-am auzit tot pe mine continuând cu explicaţiile.

— Ambii părinţi ai lui Callie au murit. Tatăl ei a fost vărul meu. Eu sunt tutorele ei.

Directorul şi-a modificat expresia feţei astfel încât să denote empatie, moment în care m-am prins că ştia deja, toate lucrurile menţionate de mine fiind incluse în dosarul lui Callie, care se încrunta în continuare la perete. După care domnul Wattis a început să ne zică ceva despre un cod comportamental specificat în contract, iar eu am început să mă simt total aiurea când mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să o aduc în discuţie pe Joyce. Moartea ei nu era un talisman norocos pe care să-l etalăm în vremuri de restrişte. Nu era ceva cu care să te lauzi la toată lumea. N-aveam să-l câştigăm aşa pe director de partea noastră, iar pedeapsa primită avea să rămână aceeaşi: două zile de detenţie „în şcoală” şi o scrisoare prin care Callie îi cere scuze domnişoarei Laing.

Mai târziu, în maşină, n-am scos un cuvânt. Mi-am pus centura de siguranţă şi tot ce mi-am dorit a fost să fi rămas singură. Să uit de toate şi să mă gândesc la bucătăria pe care o s-o am cândva, cu duşumele de stejar şi cuţite japoneze agăţate pe o bară magnetică, cu ghivece pe pervaz, în care să fie tot felul de ierburi aromatice, busuioc, pătrunjel, coriandru, şi pereţii albi, de jur împrejur, îmbrăcaţi în plăci strălucitoare de faianţă. Callie şi-a băgat degetele în grilajul de ventilaţie. Tonul cu care a vorbit mai departe a fost unul ce se voia a fi luat în serios.

— Îţi place la nebunie să spui despre mama la toată lumea, dar despre tata nu spui la nimeni. A fost atât de rău?

Acolo, în bucătăria pe care-o s-o am, o să-mi fac un raft doar pentru miere artizanală şi borcănaşe cu gem.

— Rebecca!

— Fireşte că nu.

— Atunci, pentru că s-a sinucis?

Am dat din cap că nu. Suporturi din sticlă pentru tort.

— El a omorât-o?

Callie şi-a muşcat buza de nervi. Am simţit, la rândul meu, gust de sânge în gură. Bucătăria de vis s-a risipit.

— El a omorât-o pe mama?

După ce-a venit Joyce să-mi zică despre ei doi, l-am evitat şi pe Curtis, nu doar pe Lara. Însă în ultima săptămână din august, Curtis a intrat în magazin fix când îmi terminam eu tura. Mersul lui ţanţoş, adolescentin lăsase locul unuia mai matur, care era stăpân pe sine şi hotărât. Tricoul cu care era îmbrăcat era pătat în dreptul umerilor de la stropii de ploaie. Afară turna cu găleata de câteva ore, şi picături de apă stăteau ca mărgele atârnate pe obrajii lui. Aşa, cum stătea în faţa mea în lumina neonului, pielea lui părea că bate în verde. Când a deschis gura, vocea i s-a frânt:

— Ştii despre Joyce…

Am dat din cap şi m-am uitat la părul lui drept şi negru care îi acoperea fruntea.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

L-am urmat până la maşină în felul în care îmi imaginam că ar face asta un ostatic cu nebunul care l-a răpit. Lămpile cu sodiu din parcare luminau ploaia care cădea în diagonală, iar noi stăteam în maşină cu ştergătoarele pornite, chiar dacă n-aveam de gând să plecăm nicăieri, înăuntru era un aer jilav şi rece şi mirosea a păr ud şi a pantofi de piele. Am întors capul şi m-am uitat la bancheta din spate. Ştergătoarele funcţionau ca nişte baghete magice, fascinându-mă şi împrăştiind ploaia astfel încât să pot urmări linia roşie a stopurilor maşinilor care treceau mai sus pe autostradă.

— Trebuie să ştiu, a zis Curtis. Joyce se culcă şi cu altcineva?

Mi-am trecut degetele prin părul ud, răsucindu-l apoi în jurul lor. Ştergătoarele parcă îmi făceau cu mâna, se opreau, apoi se ridicau uşor. Era ciudat să fim doar noi doi după atâta timp, împărtăşind secrete. Simţeam că el aştepta răspunsul meu şi mi-am dat seama cum trebuia să se fi simţit Lara, cu limba în spatele dinţilor, reglându-şi respiraţia, în timp ce el o urmărea cu atenţie.

— O iubeşti?

— Pe Joyce? m-a întrebat el surprins. Nu, frate, nu. Pur şi simplu am făcut o prostie.

Genunchiul lui a început să salte, iar eu m-am uitat în jos, spre locul în care i se întâlneau oasele.

— A fost o greşeală. N-am mai înşelat-o niciodată pe Lara. M-ar omorî dac-ar afla. E fix ce i-a făcut taică-su maică-sii şi e cea mai naşpa chestie pe care aş putea să i-o fac. O iubesc. Ştii că n-aş face aşa

ceva, a fost o simplă greşeală. O singură dată.

Când am auzit că n-o iubeşte pe Joyce, am simţit o îngrozitoare uşurare.

— Şi ştii ce zice Joyce? a continuat el. Nu ştiu dacă inventează sau nu – ca să aibă cu ce să mă prindă sau aşa –, dar zice că am lăsat-o gravidă.

Am deschis portiera maşinii şi ploaia a început să mă ude. Auzeam zgomotul traficului rutier, umezeala proaspătă şi plăcuta a cauciucurilor în mişcare. Simţeam nevoia să ies de-acolo, dar Curtis s-a întins peste mine şi a închis portiera, apoi m-a prins de mânecă, de parcă s-ar fi aflat pe un vas care se ducea la fund. Eu m-am întors şi m-am uitat din nou la bancheta din spate. Era goală şi înghesuită. Nu mi-o puteam închipui pe Joyce întinsă acolo dezbrăcată, dar ştiam că n-ar inventa aşa ceva, cum că e gravidă.

— Rebecca?

Vocea lui era în continuare tensionată.

Joyce nu se mai culcase cu nimeni altcineva. Nu din februarie, cel puţin.

— Joyce nu s-a mai culcat cu nimeni altcineva, am zis eu. N-ar inventa aşa ceva.

Curtis şi-a lăsat capul pe volan, dându-mi şi mie drumul la mânecă. A suspinat foarte teatral, iar eu m-am gândit că ar fi un moment bun să sar din maşină. Aş putea să vomit, după care să fug la maşina mea şi să încerc să o iau din loc. Curbele moi ale umerilor săi se contractau în timp ce de sub volan se auzeau nişte sunete crude, indistincte. Vărul meu avea aproape douăzeci şi unu de ani – prea bătrân pentru aşa ceva, m-am gândit eu, mai ales că urma să se însoare în decembrie. Cu el gemând şi tresăltând în stânga mea, am hotărât că n-are să-mi pară rău pentru el. Dintr-odată, voiam să fiu crudă.

— Curtis, l-am întrerupt eu. Ai de gând să-i spui Larei?

A ridicat capul încet.

— Trebuie să mă ajuţi să rezolv chestia asta.

La patru luni după nunta lui Curtis m-am întors de la facultate şi am lăsat maşina în garajul de beton al spitalului St. Luke's. Îmi închipuisem că o să fiu pilonul central al acţiunii: lângă patul lui Joyce, căreia aveam să-i aduc ceva de băut şi cuburi de gheaţă şi pe care o s-o ţin strâns de mână. Doar că, după cum s-a dovedit a fi, doamna McKenzie nu m-a sunat decât după ce s-a născut copilul. O mică parte din mine încă se întreba dacă Curtis avea să vină sau nu la spital. I-am lăsat vorbă prin mătuşa Bea şi, înaintând pe coridor, mă aşteptam să văd o masă densă de păr şi curbele line ale umerilor săi. Ultima oară când îl văzusem era îmbrăcat în fracul închiriat pentru nuntă, în care părea atât de înţepat încât, după ce l-am îmbrăţişat, m-

am întins şi m-am prefăcut că îi scutur un fir invizibil de păr de pe haină, şi asta doar ca să prelungesc o secundă momentul. Nu făcusem ceea ce mă rugase. Cu Joyce nici măcar nu adusesem vorba despre posibilitatea unui avort.

Curtis nu a trecut pe la Joyce cât a fost la spital. Nu a văzut-o pe Callie nici nou-născută, nici când i-a ieşit primul dinte sau când a început să meargă în patru labe. Am auzit că rar, foarte rar, îi trimitea lui Joyce o sumă mică de bani – niciodată prea mult, fiindcă se temea să nu afle Lara. Îi mărturisise Larei abia cu o lună înainte de nuntă, astfel încât, atunci când s-a întins să sărute mireasa, rănile de pe faţă i se vindecaseră de tot. Povestea era că Lara dăduse în el mai bine de o jumătate de oră pe podeaua din baie, înjurându-l în tot timpul ăsta, iar el nu făcuse decât să stea întins pe jos şi să încaseze. Curtis i-a promis că n-avea s-o mai vadă pe Joyce niciodată şi că nici cu copilul n-avea să aibă de-a face. Şi nici cu mine; Lara era sigură că eu fusesem la mijloc şi-i ajutasem să o înşele. În timpul ceremoniei am stat lângă mama în strană, de unde i-am putut admira blăniţa albă pe care-o purta pe umeri, precum şi buclele strălucitoare care-i curgeau de sub diadema argintie. Îmi dădusem cuvântul că aveam s-o evit la petrecerea de după. Nu mă voia acolo de nicio culoare.

După nuntă, pe Curtis abia dacă l-am mai văzut. Vizitele noastre de Crăciun nu se suprapuneau niciodată şi nici de Ziua Recunoştinţei nu ajungeam să mâncăm la aceeaşi masă. La aniversări nu ne trimiteam cărţi poştale şi nici de vizitat nu ne vizitam. S-au mutat din Cansdown, iar eu mă gândeam că trebuie să fie foarte mulţumiţi să aibă ocazia să o ia de la-nceput în altă parte. Însă când am ţinut-o pe Callie în braţe pentru prima dată sau când am lăsat-o să-mi sugă degetul ca să se liniştească, abia atunci am înţeles cum stau lucrurile în adevăratul sens al cuvântului. Vărul meu făcuse ceva impardonabil, şi nu faţă de mine şi de Joyce, ci faţă de fiica sa. Îşi luase tălpăşiţa ca şi când un copil nu însemna nimic, în timp ce eu, treptat, începeam să înţeleg că un copil poate însemna totul.

Uitându-mă la Callie, care umbla de colo-colo în patru labe prin camera de zi a familiei McKenzie, am început să mă gândesc la tatăl meu şi la faptul că a fost un monstru – altfel cum să părăseşti un copil de numai doi ani fără să stai măcar o secundă pe gânduri? Nu avusese niciodată resentimente la gândul că am fost abandonată, însă acum, dintr-odată, începusem să am. Tatăl meu îşi pusese palma-n cur şi plecase ca şi când viaţa mea n-ar fi însemnat nimic. Nici nu mă luase în calcul, de parcă aş fi fost o cantitate neglijabilă, iar Curtis îmi arăta acum cam ce fel de persoană fusese şi el.

În faţa lui Joyce, îl condamnam mereu. M-am gândit că o să îmi aprecieze devotamentul, însă atunci când am spus despre Curtis că nu-l mai spală nici şapte ape, Joyce a părut să se simtă prost. Mi-am

imaginat că-l înjur, că-l fac să plângă şi să se explice – însă niciodată nu mi-a venit în minte o explicaţie satisfăcătoare.

Iarna următoare, înainte de a împlini Callie doi ani, Lara a pierdut prima sarcină. Câteva săptămâni mai târziu, m-a sunat mama la facultate, foarte agitată:

— I-ai dat lui Curtis poze cu copilul?

— Nu.

— El aşa i-a spus Larei, că tu i-ai dat. Dacă te sună ea, aşa să-i spui, că tu i le-ai dat.

— Despre ce vorbeşti?

— Lara a găsit nişte poze pe care el le ţinea ascunse – cu Callie. Şi i-a zis că tu i le-ai trimis la el la lucru. Crezi că a început să se-ntâlnească iar cu Joyce?

Joyce a negat totul când am întrebat-o. A zis că nu-l mai văzuse de-atunci şi că nu i-a trimis nicio poză.

După ce-am absolvit facultatea, m-am mutat înapoi în Cansdown, mi-am găsit de lucru într-o clinică şi am strâns bani ca să pot închiria un apartament pentru mine, Joyce şi Callie. Joyce a adus acolo un bambus norocos care creştea într-o sticlă şi l-a pus pe raftul din bucătărie în cinstea junglei, tematica avută de noi în vedere mai demult. După care noua noastră viaţă a curs de la sine, iar eu eram mereu încântată că pot fi de folos, aducând un salariu în casă şi periindu-i părul lui Callie, care devenea din ce în ce mai grea la mine-n poală. O ţineam de mâna ei micuţă când treceam strada, un lanţ uman format din noi trei, şi oricând voiam să vorbesc cu cea mai bună prietenă a mea ea era acolo, stând în faţa mea la masa din bucătărie şi încurajându-şi fiica să mănânce încă puţină fasole verde.

În ceea ce mă priveşte, acest aranjament mi se părea firesc – deloc diferit de ceea ce făcuseră mama şi mătuşa Bea, care ne crescuseră pe mine şi pe Curtis la un loc. Doar că, la un moment dat, chiar mama a fost cea care a început să mă piseze: *Ce-o să faceţi atunci când tu sau Joyce o să vreţi să aveţi un iubit?* I-am spus că suntem prea ocupate amândouă ca să mai avem şi iubiţi în momentul ăla, la care ea a zis: *A, deci e genul ăla de combinaţie.*

Nu era ce credea ea, dar nici nu ţineam morţiş să am un iubit. Acum aveam o familie.

Când Callie avea deja patru ani, Lara a pierdut a treia sarcină. La vremea aia, Joyce începuse să meargă la cursurile serale ale facultăţii din localitate pentru a deveni ajutor de notar. Într-o seară, în timp ce o culcam pe Callie, am auzit telefonul sunând.

Am răspuns, a urmat o tăcere prelungă. Aproape că am lăsat telefonul în furcă, gândindu-mă că e vreun agent de vânzări, însă auzeam în continuare pe cineva respirând în receptor.

— Alo?

— Curtis e acolo?

Era Lara. Abia dacă schimbaserăm două vorbe în ultimii ani. Când a venit la înmormântarea bunicii, a mormăit condoleanţele, dar fără să ridice privirea şi să se uite la mine. Nu uitase ce-am făcut.

— Lara? am întrebat eu. Eşti bine?

— Daa – şi a tăcut.

A urmat o nouă pauză lunga.

— Nu l-am văzut, i-am zis. Dar îmi pare rău pentru voi, am aflat ce s-a întâmplat.

Lara a gemut ca şi când ar fi pocnit-o cineva în stomac. Mi-a adus aminte de ăăă-urile şi mmm-urile ei pierdute, speriate, pe care le scotea atunci când nu mai putea să vorbească. Încercam să găsesc o formulă, ceva ce i-aş putea spune pentru a-mi arăta empatia în cazul dat, însă Lara s-a dezlănţuit:

— *Ea* mi-a făcut-o.

Telefonul parcă m-a curentat.

— TÂRFA!

Apelurile Larei au devenit încet-încet o constantă a vieţii noastre. Ne suna noaptea, de obicei cel puţin o dată pe săptămână. De fiecare dată când ieşea Curtis fără ea, Lara pe noi ne suna. Dacă răspundea Joyce, Lara o înjura până când Joyce îi închidea în nas. Dacă răspundeam eu, Lara voia neapărat să ştie unde era Joyce. Bănuiam că Curtis s-ar putea să o înşele, dar voiam s-o fac să înţeleagă că asta n-are nimic de-a face cu noi. Uneori încercam chiar s-o conving că Joyce n-are nicio legătură. Îi spuneam: *E chiar aici, lângă mine,* sau *e la cursuri.* Dacă Joyce se nimerea pe acolo, îşi dădea ochii peste cap şi o auzeam zicând în şoaptă „ţăcănită”, însă mie începuse să-mi pară rău de Lara. Mama mi-a spus că ultima oară când a pierdut sarcina era la lucru, iar după episodul ăla n-a mai putut să se întoarcă acolo. În plus, mi-am amintit cum o abandonasem după ce ea-mi dăduse o a doua şansă, iar asta m-a făcut să iau o decizie; din acel moment, nu aveam să-i mai închid, ci dimpotrivă, aveam s-o ascult de fiecare dată şi să încerc s-o liniştesc.

Poate că şi eu mă simţeam singură. Lucrurile începuseră să se schimbe între mine şi Joyce. Discuţiile noastre nu mai erau deloc aceleaşi: vorbeam aproape numai despre Callie. Trecuseră vremurile când ne prosteam noapte de noapte, glumind şi făcându-ne confidenţe, iar acum, dacă i se părea că devin prea curioasă, Joyce mi-o tăia scurt. Nu reuşeam să înţeleg care era cauza, însă începuse să ridice între noi bariere care nu existaseră până atunci. După care am început să observ mici detalii – cum ar fi că Joyce mirosea diferit. Se întorcea acasă târziu, mirosind a parfum bărbătesc, iar când o întrebam unde-a fost, îmi zicea că a ţinut mai mult cursul. Sau că traficul a fost infernal. Că trebuia să meargă la bibliotecă şi a uitat să mă sune. Într-

o noapte, Joyce s-a trântit pe canapea şi mi-a zis că a fost la pizza, însă ochii îi străluceau într-un anume fel – care îmi provoca mâncărimi. Dacă voia să iasă cu cineva, înţelegeam, dar de ce nu voia să-mi spună şi mie? Cum de, în general, putea să se bazeze pe mine, dar când o întrebam unde fusese să mă mintă în faţă?

— Nu e nimic, a zis Joyce. Nu fii paranoică.

M-am întrebat dacă şi Curtis folosea aceeaşi replică după ce dispărea cu orele. În seara aia, nu cu mult înainte să ajungă acasă, mă sunase şi Lara. Oare trebuia să-i spun? Aş fi putut să-i rostesc numele şi să văd ce reacţie are. Doar că Joyce nu avea chef de întrebări, voia să se culce. Trecând pe lângă mine, am simţit un iz de mosc. Era acelaşi parfum pe care-l simţisem şi data trecută. Dulce ca lăptuca, răcoros, oceanic. Bărbătesc şi protector. Am adulmecat în urma lui Joyce şi l-am simţit în nări pe Curtis.

*

Acolo, în parcarea din spatele liceului Pembury, am minţit-o pe Callie. Am minţit-o în acelaşi fel în care mă minţisem şi pe mine. Mi-am spus că o protejam astfel şi că oricum n-ar fi putut să înţeleagă. Atunci când m-a minţit, probabil şi ea îşi zisese acelaşi lucru.

— Deci, de ce-a făcut-o? a întrebat ea. De ce s-a sinucis?

Mi-am amintit telefonul sunând. Respiraţia Larei în timpanul meu.

— Chiar dac-aş fi putut să-i citesc gândurile, tot n-aş fi ştiu de ce, i-am zis eu. Atunci când oamenii fac astfel de gesturi, uneori nici măcar *ei* nu ştiu de ce le fac. Iar dacă cineva vine şi-ţi spune că icsulescu a făcut *asta* din cauza *celeilalte,* nu e decât vaga lui bănuială. Oamenii pun cap la cap o mulţime de detalii, dar, chiar şi aşa, nu reuşesc să ajungă la adevăr.

— Deci, şi-a tăiat venele, a zis Callie încetişor.

Am pus o mână pe umărul ei. Nu ştiam de unde îi venise asta cu tăiatul venelor.

— Nu, puiule. A luat pastile. Supradoză de pastile.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #9
Către Rebecca/De la Callie

Cred că viaţa mea ar fi arătat acum complet diferit dacă i-aş fi făcut şi eu cu mâna lui Robyn atunci, la cantină. Aş fi putut să mă duc la ea şi să mă joc cu Tati fără să dau doi bani pe ce credea lumea despre asta. Dar Robyn a lăsat mâna jos când şi-a dat seama că n-am de gând să mă duc la ea. După care Ella a început să se hlizească:

— Acolo îl ţine pe tati al ei, în punga aia?

— E cenuşa lui. Ba nu, sunt osemintele, a croncănit Dallas.

— O pungă plină cu oasele lui tati! Callie, unde te duci?

Am dat să ies pe hol, pentru că voiam să plec de-acolo, dar prietenele mele s-au ţinut coadă după mine. Dallas râdea:

— E cea mai bună prietenă a ta, mai nou? Aţi făcut un club?

— Nici n-o cunosc. Vorbea cu altcineva.

— Of, faţă tristă! Te-ai înscris în Clubul Taţilor Morţi? Clubul Tăticilor Morţi. Clubul Taţilor Morţi.

Dallas a cântărit fiecare cuvânt, încercându-l, după care a-nceput şi Ella. Au strigat împreună:

— Clubul Tăticilor Morţi!

Era distractiv, foarte distractiv – Dumnezeule mare, muream de râs! Dar nu mă lăsam eu cu una, cu două, başca o glumă despre tata, care era mort. Am zâmbit, mai mult sau mai puţin, iar pe gât îmi curgeau şiroaie de transpiraţie. Nu era decât vina lui Robyn.

— Tipa asta crede că taică-său trăieşte într-un câine imaginar, am zis eu. E atât de ciudată.

Nu m-am gândit că o să spun chestia asta până nu mi-a ieşit pe gură. După care a fost prea târziu. Ella şi Dallas râdeau deja.

— Ai văzut ce bluză avea pe ea? a şoptit Ella. Supervarză.

— Probabil că şi-a uitat sutienul, a zis Dallas. I se vedeau sfârcurile alea ascuţite.

— Sunt ca nişte gloanţe, am fost eu de acord. Ce scârbos!

10

— Ştii ce ţi-ar prinde bine? m-a întrebat Danny. Ţie ţi-ar prinde bine să ieşi şi să mănânci o prăjitură.

Stăteam ghemuită în pat, cu telefonul mobil într-o mână. Îl sunasem din nou, dar nu părea să fie deranjat.

— Asta fac eu de fiecare dată când mă simt ca naiba, a zis el. Ştii localul ăla, Elaine's? Dacă le zici că e ziua ta, toţi chelnerii şi chelneriţele vin la masa ta şi-ţi cântă *mulţi ani trăiască.* Şi îţi zâmbesc, şi bat din palme şi îţi dau şi desert moca. Gen: *Cine să trăiască, Rebecca să trăiască, la mulţi ani.*

— Nu cred că m-ar ajuta prea mult, am zis eu.

— N-ai de unde să ştii până nu-ncerci.

Mi-am închipuit că urc în maşină şi merg până în Cansdown, unde, într-un local, mă întâlnesc cu el. Mi-am amintit salutul lui ferm şi mâinile lui tăbăcite şi am văzut în faţa ochilor cutiuţele cu frişcă şi pliculeţele roz de zahăr. Începusem deja să cântăresc toate astea în gând. Poate că am putea fi doar prieteni buni. Când Callie avea să împlinească optsprezece ani, eu urma să am treizeci şi opt, iar el poate că avea să fie singur în continuare. Am putea să o luăm încetişor. Să începem prin a ne întâlni în restaurante şi cafenele unde să bem cafea proastă.

— Mi-ar plăcea, dar nu pot s-o las singură pe Callie,

— Deseori aveam probleme la şcoală, a zis el după un moment de tăcere. Am fost exmatriculat de nu ştiu câte ori pentru că m-am bătut sau pentru prostiile pe care le-am făcut. Eram ca un vulcan, era suficient să m-atingă cineva şi eu explodam. Începeam direct. *Ai vreo problemă cu mine? Îţi arăt eu problemă!* Şi jumătate din timp mă luam de cei de care n-ar fi trebuit. Mă enerva vreun puşti şi-n secunda următoare eu aruncam chestii în profesor.

Mi l-am imaginat pe Danny bondoc şi cârlionţat, bătând cu pumnii în aer. Spre deosebire de cele ale lui Callie, motivele lui erau absolut hilare.

— Nu ştiu dacă se aplici şi-n cazul de faţă, am zis eu. Ea nu se bate. Pentru mine, ieşirea asta a ei e ceva nou. În plus, m-a tot întrebat despre tatăl ei. Cred că are de-a face şi cu asta, e un mod de a se exterioriza.

— Cât a trecut de-atunci? Nouă ani?

— Pentru majoritatea oamenilor e greu de-nţeles, am zis eu. Nouă ani nu e chiar atât de mult.

— Nu ţi-a spus ce i-a zis profesoara înainte să înceapă ea s-o înjure?

— Zice că nu voia s-o lase la baie.

— Unele chestii care se întâmplă în licee ar putea să facă pe oricine

s-o ia razna. Unele sunt… nu ţi-ar veni să crezi – îmi vine să fierb numai când mă gândesc. Şi dacă te nimereşti de partea proastă a baricadei, poţi s-o laşi baltă, eşti terminat, a zis el.

— Adică, da, am crescut în Cansdown, ştiu cum stau lucrurile acolo, dar aici, unde suntem noi…

— Şi copiii sunt secretoşi – nu întotdeauna vor să ştii şi tu – şi mai ales dacă se înhamă la rele cu prietenii.

Nu aveam ce să fac. Simţeam că sunt judecată. Vedea cât de rău mă descurc – nici urmă de instinct matern –, aşa că încerca să-mi transfere câte ceva din înţelepciunea lui de părinte, doar că mie mi se părea că nu face decât să-mi citească dintr-o broşură de profil. Citisem şi eu broşurile de rigoare: cum să-ţi protejezi copilul de atacurile celorlalţi, de droguri, de o stimă scăzută de sine. Conţineau informaţii perfect valabile, însă în cazul de faţă n-aveau nicio legătură cu Callie.

— Prietenele ei sunt cele care i-au sărit primele în ajutor, i-am zis eu. Ele au apărat-o de Robyn.

Danny tăcea, aşteptând să vin eu cu o explicaţie mai bună, dar în acel moment mi-am amintit cum m-am simţit la el în birou, aşa că am hotărât să-i spun:

— Vezi tu, Callie era acolo atunci când mama ei a fost omorâtă. Avea cinci ani. Toată lumea ne-a spus că n-ar fi avut cum să vadă ce s-a-ntâmplat pentru că era în maşina lui Joyce şi dormea întinsă pe bancheta din spate. Dar acum încep să mă gândesc, nu cumva i s-ar fi putut imprima câteva frânturi, care, de-a lungul timpului, să i se deruleze retrospectiv? Pentru că ar fi putut să se trezească de la zgomote – lumini şi sirene urlând în noapte. Şi poate că biletul de la Robyn i-a accesat o amintire, atunci când i-a spus să moară cum a murit mama ei.

Danny a respirat uşor.

— De ce n-o întrebi?

Se pare că n-a înţeles că aşa ceva e imposibil.

*

— Unde-i mămica?

Asta mă întreba Callie atunci când n-o găsea pe Joyce, care seara era plecată la cursuri.

— E la facultate, învaţă.

— Cu bărbatul ăla?

— Care bărbat? am întrebat-o eu, lăsându-mă în jos, până la nivelul ei.

Callie a chicotit într-un mod adorabil, ridicând din umeri, dar nu mi-a putut spune nimic concret, iar când am insistat, a început să-mi înşire personajele ei preferate din desene animate. Când i-am pomenit despre asta lui Joyce, am observat-o cum se eschivează, prefăcându-se ocupată cu firimiturile de pe masă.

— Are o imaginaţie bogată, a zis ea.

— De asemenea, Lara a sunat din nou.

— Nu-nţeleg de ce nu-i blochezi pur şi simplu numărul? Nu-i mai da şi tu apă la moară.

M-am uitat la Joyce cum aruncă firimiturile în coşul de gunoi, apoi cum îşi şterge broboanele de sudoare de deasupra buzei. Nu era machiată deloc, dar era roşie-n obraji.

— Dacă ar fi ceva, mi-ai spune şi mie, nu-i aşa?

— Doamne, Rebecca, a zis ea. Nu e nimic.

Apoi, într-o zi, l-am văzut pe Curtis în Cansdown. Oprise să alimenteze. Umerii laţi. Mişcări energice. Curea de om serios. Am început să traversez peluza, fără să ştiu exact ce vreau să fac. Aveam să-l îmbrăţişez sau să-l pocnesc? Aveam să-l admonestez în legătură cu felul în care s-a purtat cu Callie? Nu-l mai văzusem de foarte mult timp. Nu ştiam dacă trebuia să ne urâm unul pe celălalt.

— Hei, străinule, am zis eu.

Curtis a părut surprins, dar nu m-a privit de sus. Tonul vocii sale n-a fost nici el unul rece; ba chiar mi-a zâmbit din colţul gurii. Era mai rotund la faţă decât înainte şi îşi dăduse jos şi perciunii. Am început să povestim despre mama lui; mătuşa Bea avea probleme cu plămânii.

— I-au zis să se lase. Dar ştii cum e mama, a zis Curtis, după care a început să imite felul ei în care fuma ţigară după ţigară, ducând două degete la gură rapid – şi semăna atât de mult cu bărbatul pe care mi-l aminteam, cu băiatul alături de care crescusem, încât m-am uitat adânc în ochii lui întunecaţi şi m-am întrebat cum de-a fost în stare să facă una ca asta.

M-am jucat cu cheile în buzunar.

— Ştii că ne sună Lara?

— Da, am auzit, a zis el, pompând carburant în rezervor pentru ultima oară.

N-a părut deloc îngrijorat, aşa că m-am văzut nevoită să apăs pedala mai tare.

— Ştie că se petrece ceva. Ar trebui să ai grijă.

— Sigur, a zis el uitându-se la afişaj. Dar nu e decât o dată la nu ştiu cât timp.

— Nu e nimic, a jurat Joyce. Vine să o vadă pe Callie, atât.

Curtis crezuse că ştiu. De ce nu mi-ar fi spus prietena mea cea mai bună.

— Nu ştiam cum o să reacţionezi, a pretins ea. Te porţi de parcă l-ai urî. În plus, tu vorbeşti cu Lara la telefon, nu voiam să fii nevoită să minţi.

N-a zis că se gândea că aş putea fi geloasă. Nici nu era nevoie.

Cât de des? Unde se întâlneau? Cum puneau la punct detaliile?

O dată la patru săptămâni îşi luau o îngheţată şi se plimbau pe plajă. Joyce avea numărul lui de telefon de la tribunal; se sunau unul pe celălalt de la lucru.

— Rebecca, îmi pare rău, a zis ea. Nu m-am gândit că *voiai* să ştii.

Şi cum rămânea cu serile în care se întorcea mult după ce termina cursurile? I-am adus aminte că venea acasă şi se trântea pe canapea în extaz.

Joyce s-a burzuluit dintr-odată:

— Nu sunt proprietatea ta. Pot să ies cu cine vreau.

*

Vineri, după ce-am ieşit de la lucru, mi-am luat un ştrudel. Era cu zmeură, preferatul lui Callie, şi mi-am imaginat cum, aplecate peste cănile noastre de ceai, am strânge firimiturile din faţa noastră şi am pălăvrăgi. Callie terminase a doua zi de detenţie şi mă hotărâsem să duc lucrurile mai departe. N-aveam s-o întreb despre trecut, aveam să mă concentrez pe întâmplarea de la şcoală. Mi-am imaginat capetele noastre apropiindu-se unul de celălalt, pete de lumină pe masa din bucătărie, o fată cu părul de aur îmbrăţişându-şi din inimă tutorele. Avea, într-un final, să mă lămurească în ceea ce priveşte faza cu ciocolata, iar eu aveam să iau în calcul o ajustare a pedepsei de două săptămâni. Iar dacă avea să aducă în discuţie frânturi şi imagini din trecut, urma să-i spun că n-a fost vina ei nici măcar un pic.

Când am intrat în casă, Callie stătea picior peste picior pe canapea şi mânca morcovi cruzi direct din pungă. Se uita la un reality-show despre manechine şi, aparent, era fascinată, în special în lipsa unui monitor sau a unui telefon care să-i distragă atenţia.

— Robyn a lăsat ceva pentru noi, a zis Callie, fără ca măcar să ridice privirea din televizor.

Foaia de hârtie, cu aceleaşi linii roz, dar îndoită la mijloc de data asta, era deasupra corespondenţei, pe dulăpiorul de la intrare.

DUMINICĂ NOAPTEA, 1 AM.,
PODUL PESTE FLINT STREET,
M-ARUNC.

— Unde ai găsit asta? Ai văzut-o pe Robyn?

— Nu. Era în cutia poştală când am ajuns acasă.

A zis că nu venise în plic. Aşadar, Robyn fusese aici. Picioarele au început să-mi tremure. Ştia unde stăm.

— E sigură că ne-a prins în plasă, am zis eu oprind televizorul şi lăsând ştrudelul pe masă. Ştie că am sunat-o pe mama ei. Dar de ce ar veni chiar aici? De unde ştie unde stăm?

— Poate că i-a spus cineva. Cine ştie? a zis Callie, despachetând

ştrudelul.

— Ei bine, asta se cheamă hărţuire. Chiar dacă e o farsă. Vrea să te sperie, să te facă să crezi că o să sară de pe podul ăla. Altfel, de ce-ar face-o? De ce-ar fi venit tocmai acum?

Trăgând de ea, Callie a deschis într-un final cutia şi s-a uitat la ştrudel.

— Să se răzbune, a zis Callie pe un ton neutru. Să mă înveţe o lecţie.

Să o înveţe o lecţie, i-auzi, mi-am zis eu. Ce lecţii minunate! Robyn se unge cu vopsea şi dă vina pe Callie. Se duce la mormântul lui Joyce şi lasă un bilet în care scrie că ea, Callie, ar trebui să moară cum a murit mama ei. Acum ameninţă că o să se sinucidă aruncându-se de pe un pod. Ce fel de lecţii erau astea? Lecţii de psihopatie? Lecţii despre ce păţeşti dacă un maniac te iubeşte şi tu nu-l iubeşti?

— N-ai ce să-nveţi de la ea, am izbucnit eu. Absolut nimic.

Callie şi-a băgat un deget în ştrudel, după care m-a privit vinovată, ca şi când ar fi aşteptat să-i spun să-şi ia un cuţit şi o farfurie.

— Dacă are de gând să sară, ar trebui să se ducă totuşi cineva acolo, a zis ea într-o doară. La pod, duminică, vreau să zic. O s-o opreşti, nu-i aşa?

— Nu, am zis eu. O s-o sun pe mama ei şi-o să încheiem circul ăsta chiar acum.

Callie s-a uitat la mine cum scot telefonul mobil şi-o caut pe Cerise în agendă. A intrat direct căsuţa vocală, aşa că i-am lăsat un mesaj rugând-o să mă sune înapoi. După care am mai sunat-o o dată şi i-am spus ce planuri are Robyn.

— Duminică noapte, am spus eu, n-o scăpa din ochi.

Callie se lupta cu ştrudelul ei. A rupt o bucată cu degetele. M-am uitat la mâna ei roşie, încleiată, cu care a băgat bucata în gură.

— *N-o scăpa din ochii* a repetat Callie îndată ce-am închis telefonul.

— Ce-i greşit în asta?

— A sunat ca şi când ai fi o nebună. Pun pariu că n-o să te bage în seamă mama ei.

— Şi ce-ai vrea să-i zic? O sun din nou şi-i las alt mesaj.

— A, super, a bombănit Callie. De ce nu-ţi foloseşti puterile supranaturale?

Am simţit că roşesc. Am urât dintotdeauna atacurile la persoană. Dar am numărat în gând până la zece; era absolut clar că biletul o montase.

— Uite ce e, nu vreau ca Robyn să păţească ceva. Doar că, în clipa asta, tu eşti mai importantă decât ea. Nu vreau ca *tu* să fii supărată din cauza asta. N-am de gând s-o las să facă ce-i trece prin cap.

— Dar nici n-ai s-o opreşti.

— Tocmai ce-am sunat-o pe mama ei.

— Nimănui nu-i pasă cu adevărat de viaţa ei, a zis Callie pe un ton sumbru. Mama ei n-o s-o ajute. *Nouă* ne-a trimis biletul şi acum noi ştim ce are de gând.

— Tocmai ai spus că o face ca să se răzbune pe tine. Nu ştim dacă e aşa – nu ştim nici măcar dacă Robyn a fost cea care l-a scris.

— Cine altcineva? a zis Callie acoperindu-şi ochii cu o şuviţă de păr.

Am simţit mirosul şamponului ei – lămâi în bătaia soarelui.

— Nu poţi fi sigură. N-ai văzut-o.

— Ştiu, pentru că – a zis ea şi s-a oprit să-şi acopere toată faţa cu părul. Pentru că ştiu ce-am făcut.

Am rămas aşa, holbându-mă la ea o bucată de timp. Poate că am fost eu proastă, credulă şi nu i-am bănuit niciodată pe cei pe care i-am iubit cel mai mult. Callie era aceeaşi, pete de lumină o mângâiau ici şi colo; semăna foarte tare cu Joyce. Era leit maică-sa.

— Ce-ai făcut, scumpo?

— Nu sunt o scumpă, a zis ea.

Am deschis torpedoul şi am început să scot scrisorile ei. Am deschis fiecare plic, fiecare scrisoare al cărei destinatar era Mama. Callie n-a venit într-un suflet să mă oprească, urlând ca o apucată. Nici nu s-a rupt în două ca Rumpelstiltskin. Poate că nici nu a bănuit ce făceam eu în maşină. Sau poate că nici nu-i mai păsa ce credeam eu despre ea.

> *Bună, mamă, ce mai e nou? A, da, nimic. Presupun că ar trebui să mi te imaginez petrecându-ţi timpul cu toate vedetele care-au murit. Că vă adunaţi sub un ecran imens, ca şi când ar fi Super Bowl Sunday, şi vă uitaţi, tu şi prietenele tale vedete, la tot ce fac eu. Şi ei încep să ţipe: „Nuuuuu! Haaaaaai, fraaateee! Ce-i cu tipa asta?" La care tu vii şi zici: „Aia nu-i fiica mea! Să schimbe cineva canalul!" După care începe să-ţi pară rău că o fiinţă ca mine a putut să iasă din corpul tău perfect.*

Am coborât geamul de la maşină. Callie scrisese asta în luna mai – folosise un corp de literă colorat şi îl listase la imprimanta ei ink-jet. Fusesem la mormântul lui Joyce de Ziua Mamei, la vreo lună după ce a fost retrasă Robyn de la şcoală; la vreo lună după ce Callie a fost acuzată că e bătăuşă. Am lăsat foaia pe locul din dreapta – aveam nevoie de o pauză, preţ de o secundă. După care m-am uitat prin scrisorile ei vechi, al căror destinatar era Mămica. Am citit despre o bufniţă de hârtie pe care o făcuse în clasa a treia, despre cum şi-a făcut unghiile împreună cu Dallas – astea erau mai bune, mai inocente, dar cât mai puteam să ne prefacem?

> *Ştiu că tu ai fost perfectă – Rebecca vorbeşte despre tine TOT*

timpul. Ştie că eu nu mai ţin minte nimic şi vrea să mi te îndese în creier.

Am căutat impulsiv o altă scrisoare veche şi am examinat un brad de Crăciun pe care îl desenase ea, împodobind totodată fiecare creangă cu abţibilduri cu steluţe aurii. Am citit despre faptul că fusese la grădina zoologică, unde văzuse pinguinii, şi mi-am amintit cum stătuserăm lângă gard uitându-ne la ei cum merg legănat în jurul ţarcului. La plecare insistase să le trimită în zbor sărutări de rămas-bun, iar eu îi promisesem că aveam să ne-ntoarcem curând la ei. De ce nu ne-am mai întors? Unde zburase timpul? Am luat din nou scrisoarea ei de acum patru luni.

Iar dacă eşti aşa cum zice ea că eşti, nici măcar nu te-aş fi plăcut, şi nici tu nu m-ai fi plăcut, aşa că bănuiesc că suntem amândouă norocoase că eşti moartă.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, #10
Către Rebecca/De la Callie

După ce a împrăştiat Dallas vorba, toată lumea a început să o strige pe Robyn *Gloanţe,* iar noaptea, când am încercat să-i scriu pe net, nu mi-a mai răspuns. N-am putut să-mi cer scuze pentru că nu reuşeam să ajung la ea, şi nici măcar să mă uit în ochii ei la ore n-am reuşit, pentru că Robyn nu se mai uita la nimeni.

Rebecca, ai spus mereu că eşti mândră de mine şi că tu crezi că sunt un om bun, şi ştiu că nici măcar n-o meritam, dar m-am gândit că într-o zi o să mă schimb – o să mă opresc la timp şi n-o să mai iau cele mai proaste decizii, că o să fac ceva incredibil pentru ca, într-un final, să pot fi şi eu mândră de mine, să fiu la fel de bună pe cât a sperat toată lumea.

Ştiam ce ar face un om bun atunci când au început să sară pe Robyn. Când şi-au băgat creioanele pe sub cămăşi şi s-au apucat să le frece vârfurile pe deasupra, urlând în gura mare: G*loanţe! Gloanţe!* Un om bun n-ar fi stat acolo degeaba, cu un zâmbet bolnav pe faţă – nu, s-ar fi ridicat şi ar fi început să strige la ei. Ar fi dat cuiva cu ceva în cap. Ştiam că dacă mi-ar fi păsat cu adevărat, m-aş fi dus acolo şi aş fi intervenit. Aş fi ajutat-o şi protejat-o pe Robyn, aş fi fost scutul ei. Dar n-am făcut nimic, n-am făcut decât să stau acolo confuză în legătură cu ceea ce simţeam în acel moment. Nu voiam să am de-a face cu ea, dar, în acelaşi timp, îmi lipsea foarte mult. I-am lăsat bilete în dulap. Am încercat să-i trimit SMS-uri. M-am uitat în urma ei, care aproape că alerga pe coridoare, învelită în haina ei pufoasă. Pe dinafară mă ţineam tare, eram mega-naşpa, dar pe dinăuntru inima îmi bătea pentru ea, şi m-am întrebat cum ar fi dacă dintr-odată le-aş inversa.

Ceea ce s-a şi întâmplat în aprilie. Robyn nu avea haina pe ea.

— Gloanţe! a strigat Ella. Uuu, gloanţele tale sunt atât de tari!

Domnişoara Dimmock era pe hol, ieşise să ţipe la Adam Liebowitz, şi trăsese uşa după ea, lăsând-o pe Robyn în gura lupului. Trebuia să pictăm măşti în ziua aia. Fiecare dintre noi primise câte o faţă din carton pe care să lucreze, iar domnişoara Dimmock deschisese toate ferestrele pentru că mirosul de vopsea era foarte puternic. Când a strigat-o Ella, Robyn s-a făcut că n-aude. Avea părul dat peste faţă şi stătea aşa, aplecată peste masca ei.

— Gloanţe! am auzit-o pe Ella strigând-o din nou şi am

văzut că începe să-mi tremure pensula. Gloanţe! a insistat ea, moment în care mi-am muşcat buzele şi am întrebat-o:

— De ce te porţi ca o jigodie?

Ella a pufnit.

— Poftim?

Mi-am dat scaunul în spate şi am simţit că îmi tremură picioarele. Puteam într-adevăr să-i întorc Ellei spatele? Fusese cea mai bună prietenă a mea o grămadă de ani, dar inima îmi bătea cu furie în piept, dictându-mi să mă ridic.

— Dă-te dracului, a zis Ella, în timp ce am făcut primul pas.

Cu ochii la Robyn, dar şovăind, am început să străbat sala de curs fără să ştiu prea bine încotro mă-ndrept. Pulsul mi-o luase razna fiindcă ştiam că nu mai există cale de întoarcere. Dacă mă aşezam lângă Robyn, toată lumea se prindea cum stau lucrurile, iar eu aveam să le pierd pe Dallas şi pe Ella, alături de toţi ceilalţi prieteni şi, odată cu asta, de toate secretele. Aveam să fiu un peşte atârnând într-un cârlig pe care-l muşcasem singură. Dar nu mi-a păsat. Şi-am făcut încă un pas.

Robyn picta în continuare, cu capul în jos. Purta un tricou alb şi îşi ţinea mâna peste piept ca un zid. La hărmălaia care era în sală nici nu băgase de seamă că m-am apropiat. M-am oprit în faţa băncii ei; toată lumea era cu ochii pe mine.

— Robyn, am zis eu încet.

Dar nu a ridicat privirea. Picta nişte mustăţi negre şi îşi ţinea pensula dreaptă.

Doi băieţi au strigat ceva din spate. M-am întors la ei, dar n-am făcut decât să le arunc o privire. Trebuia să-mi fac rost de un scaun. Să am pe ce să stau. Dar Robyn tot nu ridicase capul la mine. Poate că n-a ştiut.

— Robyn, am zis eu ridicând vocea, şi mi s-a ridicat părul pe mâini.

Avea ochii reci şi umezi, iar gura şi-o ţinea cumva deschisă. Câtă vreme i s-au mişcat buzele, am putut să-i văd de sus câţiva dinţi. Îmi ardea faţa şi simţeam pe dinăuntru că explodez. Am simţit glonţul primit, care încet-încet mă sfâşia. Dezgust total. I se citea pe faţă. N-avea să mă mai iubească niciodată. Mai rău de-atât nu se putea. Îmi abandonasem prietenii pentru nimic. Cum m-aş fi putut întoarce la ei după asta? Eram la un milion de mile depărtare de pământ, rece, moartă şi goală pe dinăuntru. Căderam dintr-un avion şi n-aveam unde să mă duc în altă parte decât în jos. Atunci mi-am văzut mâna, care părea să plutească în aer. Ţinea strâns o

sticlă de vopsea, pe care o folosisem la mască.

— Gloanţe! am zis.

Era un sângeriu-deschis.

11

N-aveam prea mult timp la dispoziţie. De fapt, începuse deja. În doar patruzeci şi opt de ore o fată avea să încerce să-şi ia viaţa. Fusese ridiculizată de către colegii ei de clasă, chinuită de durere şi de pierderea unui părinte, iar în timp ce eu urcam scările către apartamentul nostru, ea luase deja decizia finală. Însă povestea ei n-avea să se încheie precum cea a lui Autumn Sanger, cu o înmormântare la care aveau să participe o mulţime de oameni cu ochii în lacrimi. Iar ceea ce îşi propusese să demonstreze avea să fie curând banalizat cu ajutorul limbajului de lemn folosit de media. Încă nu-mi puteam închipui planurile de răzbunare ale acestei adolescente cu inima sfâşiată, căci dacă aş fi putut, aş fi urcat scările câte trei odată.

Callie stătea întinsă în pat. Îşi acoperise faţa cu o mână. Şi, mai mult decât furie sau vinovăţie, ce-am simţit atunci a fost mai aproape de compasiune, un soi de compasiune care venea în valuri. Îţi zici că tu chiar cunoşti pe cineva. Şi iei asta de bună. Nu-ţi trece prin cap că lucrurile pe care i le-ai tot repetat îi provoacă suferinţă şi-i dărâmă siguranţa de sine. Îi spusesem poveşti despre Joyce: cum m-a salvat ea pe mine, care erau despre curaj şi bunătate. Poveşti adevărate, care aveau, e drept, şi o altă faţă. Cum ar fi reuşit Callie să se ridice vreodată la statutul de eroină, purtat cu glorie de mama sa, care mai era şi moartă pe deasupra? N-ar fi putut – motiv pentru care suferise enorm, în vreme ce imaginea pe care o proiectasem eu nici măcar nu era cea adevărată.

Callie a ridicat mâna cu care îşi ferise ochii până atunci, iar eu i-am arătat propria scrisoare. După care i-am spus ce făcusem în maşină, că citisem ce-i scrisese ea de-a lungul timpului lui Joyce. N-a început să ţipe şi să răstoarne prin cameră, şi nici să înjure, invocând violarea intimităţii. A rămas tăcută, nemişcată, ca un prizonier care tocmai evadase şi nimerise într-un lan de porumb.

— Aşa te vezi tu? Chiar îţi închipui că ne pare rău că te-ai născut?

Faţa i s-a strâns. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mie n-o să-mi pară niciodată rău; nici în o mie de ani. Iar mama ta n-a fost perfectă, şi nici de la tine nu m-aştept să fii.

l-am întins un pachet de şerveţele, iar Callie a început să-şi sufle nasul şi să se frece la ochi şi pe toată faţa cu mâinile, legănându-se uşor.

— Vreau s-o aud din gura ta. Ai stropit-o cu vopsea pe Robyn?

A dat din cap că da, şi eu mi-am amintit ce îmi zisese Cerise: *Callie o umileşte în fiecare zi.* Problema nu era doar incidentul cu vopseaua. Aici problema era că o fată care fusese agresată, etichetată ca mincinoasă, stigmatizată, de fapt, ca fiind ciudată şi acuzată apoi că se

mânjise singură cu vopsea a fost forţată să se retragă de la cursuri în urma acestor lucruri. Callie o făcuse să se simtă inutilă, iar eu i-am înlesnit procesul. *Agresiune,* în accepţia doamnei Jameson, dar ce anume o declanşase? Cum ai putea indica un motiv anume, pe care să te bazezi în totalitate? Să fi fost oraşul nostru, educaţia pe care i-am oferit-o, cercul ei de apropiaţi sau pierderea părinţilor? Societatea? Sau altceva, care a existat dintotdeauna în adâncul ei? O compulsivitate care ne stă tuturor în fire, fiindcă niciunul dintre noi nu este inocent, nu; fiecare e capabil să rănească, ba chiar să-l distrugă pe celălalt.

— Dacă ai fi fost în locul ei, cum crezi că te-ai fi simţit?

— M-aş fi simţit fără scăpare, a zis Callie rar. Ca şi când toată viaţa mea a fost distrusă.

După care a continuat, de data asta fără să fie împinsă de la spate şi dând dovadă de o capacitate nebănuită de empatie.

— M-aş fi simţit ca şi când toată lumea m-ar fi urât şi nimic n-ar fi fost niciodată cum trebuie.

Clipea foarte des şi rupea şerveţele, ceea ce am şi lăsat-o să facă o vreme. Am considerat că e necesar să înţeleagă angoasa pe care o experimentase Robyn.

— M-aş fi simţit umilită. Mi-aş fi dorit să mor, a pufnit ea.

— Ai fi meritat toate astea?

— Nu.

Callie şi-a supt lacrimile care îi curgeau pe buze şi regretul ei mi s-a părut sincer. Mă mai minţise şi păcălise şi înainte, da, dar ce-mi zisese mai devreme părea foarte sincer. Matern sau nu, instinctul meu s-a dovedit a fi corect. Supărarea ei era sinceră şi mă bucur că nu m-am îndoit de ea. În clipa aceea mi-am dorit chiar să o îmbrăţişez, să o conving că nu era o bătăuşă. Să-i explic că făcuse o greşeală, dar că aveam să o reparăm împreună. Însă aveam dreptate sau vorbeam prostii? Putea fi rezolvat totul atât de simplu? Şi, revenind, care fusese treaba cu martorii? Îi obligase Callie pe toţi să mintă?

— Aici n-am fost eu cu ideea, a zis ea. Prietenele mele le-au cerut asta.

Ambele eram responsabile acum. Mi-a venit în minte chipul înlăcrimat al lui Callie din ziua în care m-a sunat doamna Jameson. Spunându-mi despre Callie că nu ea era cea agresivă îmi luase, de fapt, o piatră de pe inimă. Şi aveam să spun povestea cusută de prietenii ei oricui dispus să mă asculte. M-am certat cu doamna Jameson. M-am concentrat pe diferenţa dintre cerneală şi vopsea. Mi se strângea stomacul când mă gândeam la celelalte persoane implicate. Eleva care fusese martoră: Lucinda Berry. Îşi schimbase povestea în ziua următoare. Aveam de gând să o fac pe Callie să meargă mai departe, să mărturisească orice răutate comisă, până la

ultima. Dar Callie, aşa, roşie-n obraji, a ridicat capul şi mi-a spus că ele fuseseră prietene.

— Eu şi cu Robyn.

Am rămas gură-cască.

— Nu ştia nimeni, a şoptit ea. Vorbeam pe net, dar după asta m-a blocat.

— Tu îţi scriai mesaje cu Robyn?

A zis că da. Am aşteptat să văd dacă avea să roşească sau să ezite, împiedicându-se în propria poveste – dându-se de gol. Dar dacă era adevărat? Robyn ştiuse unde se află mormântul lui Joyce. Venise la noi acasă ca să lase biletul ăsta pentru Callie. Dacă cumva Robyn lăsase biletele astea tocmai pentru că fusese într-adevăr ceva între ele? O prietenie sfâşiată în bucăţi. O motivaţie reală.

— O să vreau să văd şi eu mesajele alea, am zis eu. Tot ce v-aţi scris. Şi vreau să aud povestea cap-coadă, bună, rea, cum o fi.

— Totul e vraişte la mine în cap, a zis Callie. Nu cred că sunt în stare să o zic cu voce tare.

— Atunci scrie-mi-o. Şi începe cu începutul.

Tot weekendul ăla am încercat să dau de Cerise. Cred că păream din ce în ce mai disperată după mesajele pe care i le lăsam. *Nu vreau decât să te ajut. Îmi pare rău că şi Callie a contribuit la situaţia de faţă, Amândouă vrem să ne asigurăm că Robyn e în regulă.* Ar fi o tragedie dacă Robyn ar păţi ceva, îmi spuneam eu. Viitorul unei fete curmat fără drept de apel – ştiam că ar fi absolut devastator. O familie distrusă, o viaţă sfârşită. Şi totul din cauza unei trădări între două prietene. Nu era ca şi cum n-aş putea înţelege. Doare de o mie de ori mai tare atunci când te răneşte un prieten, atunci când persoana pe care pretinzi că o iubeşti te minte în faţă şi se poartă cu tine ca şi când n-ai fi fost altceva pentru ea decât un gunoi. Fără ea, nu mai găseşti rostul lucrurilor. Îţi pierzi încrederea în toate câte sunt şi care devin umbre; un monolog despre plecări, ultimele clipe, ultimele guri de aer. Îmi doream să pot să o prind pe Robyn şi să-i explic că starea ei n-o să ţină la nesfârşit. I-am lăsat o mulţime de mesaje lui Cerise, dar nu m-a sunat înapoi.

Siguranţa lui Robyn era importantă, însă, în acelaşi timp, începusem să-mi fac griji şi în legătură cu Callie. Dacă Robyn reuşea să se arunce de pe pod, Callie avea să fie zdrobită de o vină uriaşă. Prostiile pe care le-ai făcut în copilărie nu trebuie să te afecteze, începând cu acel moment, pe tot parcursul vieţii. Nu era normal ca acele câteva clipe de cruzime fără minte de care ai dat dovadă să te marcheze până la sfârşitul zilelor. Robyn fusese prietena lui Callie, iar Callie o rănise, dar fără să-i treacă prin minte că lucrurile aveau să se termine în felul ăsta, în care viaţa lui Robyn rămânea să atârne de-un fir de aţă, iar a

ei, în voia sorţii.

Sâmbătă, Callie s-a învârtit prin casă, învăluită într-o ceaţă mirosind a nucă de cocos, a mâncat cereale direct din cutie şi a listat mesajele pe care le primise de la Robyn. Părea spăşită şi pe deplin conştientă de miza prezentă în joc. Când mi-a întins primele două pagini, a lăsat încet capul în jos. M-am uitat la titlu, *Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak*. După care am citit despre cum o întâlnise Callie pe Robyn în timp ce aştepta să intre la psihologul şcolii. Robyn începuse să plângă, iar Callie îi ştersese lacrimile. Pentru o secundă, detectorul meu de minciuni s-a declanşat. Ar face Callie asta, să şteargă lacrimile unui străin? A sunat mai degrabă ca una dintre poveştile pe care i le spusesem despre Joyce. Însă, după ce-am parcurs primul lor set de mesaje, îndoielile mi-au fost risipite. Era vorba despre doi copii aflaţi în aceeaşi barcă. Amândouă ştiau cum e să pierzi un părinte. Iar Callie n-ar fi putut măslui mesaje de la Crăciunul trecut.

Am auzit şlapii cei portocalii ai lui Callie, care a ieşit din camera ei şi s-a dus la bucătărie. Când a deschis uşa, nu s-a auzit nicio muzică. Nu mi-a cerut nici măcar să aprind televizorul.

— Încă sortez la ele, a zis ea. A răspuns mama lui Robyn?

Am dat din cap că nu. Nu puteam decât să sper că Cerise lua avertismentele mele în serios. Fie că o ducea pe Robyn la spital în clipa aia, fie că îmi ştergea mesajele rând pe rând.

— Poate că ar fi mai bine să mergem până acolo, a zis Callie.

— Nu e o idee prea bună, cel mai probabil.

— Dar eu trebuie să-mi cer iertare. Şi vreau să o văd înainte să fie prea târziu.

Am trecut cu maşina prin cartierul istoric din Pembury, pe lângă vechile clădiri victoriene în care se organizau tururi la lumina lumânării în fiecare decembrie, în preajma Crăciunului. Pe măsură ce-am ieşit din oraş şi-am trecut de conacele vopsite în roşu, a căror renovare, fiecare în parte, costase peste un milion de dolari, străzile s-au îngustat şi au început să şerpuiască în faţa noastră din ce în ce mai tare. La un moment dat am trecut chiar pe lângă o cireadă de vaci care păştea în voie pe marginea drumului. Pe micul pod de peste Flint Street am condus mai încet.

Robyn stătea într-un conac alb la marginea oraşului. În curte, frunze galbene căzuseră din copaci. Am mers până la treptele din faţa casei şi am apăsat pe butonul soneriei. Callie, lipită de mine, îşi muşca degetul cel mare şi se fâţâia neliniştită de pe un picior pe altul. Am aşteptat să vină cineva să deschidă uşa, dar uşa a rămas închisă. La ferestrele familiei Doblak erau trase perdelele, iar înăuntru nu se auzea nici cel mai mic sunet.

— Nu-i nimeni acasă, a zis Callie încruntându-se şi trăgând un smoc

zdravăn de păr cât să-i acopere toată gura.

Am bătut cu pumnul în uşă.

— Cerise? Robyn?

De acolo, de pe trepte, am format din nou numărul ei.

— Cerise, am zis eu în clipa în care a intrat mesageria vocală, Callie vrea să-i ceară iertare lui Robyn. A recunoscut ce-a făcut. Vrem să ne asigurăm că Robyn e în regulă.

Callie şi-a pus braţele în jurul ei cât timp am vorbit, după care am văzut-o că tremură, ca şi când i-ar fi fost frig.

— Ai sunat la poliţie? a-ntrebat Danny.

Se auzeau maşini pe fundal. Danny lucra ceva prin cimitir când a răspuns la telefon.

— Mi-au zis că o să trimită o maşină la ea acasă, dar n-o să găsească pe nimeni, că de-acolo venim. Nu cred că m-au luat în serios.

— Am verificat mormântul prietenei tale, pentru orice eventualitate. Pe-aici n-a mai trecut.

M-am apucat să-i povestesc lui Danny despre relaţia de prietenie dintre Callie şi Robyn. Citisem primele lor cinci dialoguri, urmărind tot mai iritată cum se sudează legătura lor. Dar Callie o minţise pe Robyn. A inventat o poveste care nu s-a întâmplat niciodată, pretinzând că porecla lui Joyce ar fi fost a ei, de fapt: Evil McFrenzy. Callie zicea că era sătulă să fie compătimită, aşa că s-a mânjit toată cu ketchup şi a început să se învârtă în jurul bradului de Crăciun, slăvindu-l pe diavol. Povestea iniţială era cu totul altfel. Callie nu mai salva pe nimeni. Schimbase totul doar ca să pară că era şi ea rebelă. Sau poate că n-am înţeles eu. De fapt, se salva pe sine însăşi şi pe Robyn, de asemenea, căci empatizase cu ea. Robyn a crezut-o, bineînţeles. De ce să n-o creadă? Şi-a dorit să fie şi ea Evil, iar din punctul acesta legătura lor a avut la dispoziţie o bază pe care s-a putut construi. Ştiam şi eu cum e când fetele îşi doresc să fie la fel, să poată relaţiona în cadrul aceloraşi emoţii trăite. Să se plângă că nimeni nu le înţelege. Fusese ăsta un lucru bun oare, că avuseseră posibilitatea să se întâlnească pe un tărâm online imaginar, unde să vină fiecare cu o versiune diferită a propriei persoane, să fie cine şi-ar fi dorit să fie, de fapt? Pentru Robyn a părut să funcţioneze – la început, cel puţin. Fusese deprimată în vacanţa de Crăciun, iar povestea lui Callie o înveselise niţel. După care, când a început să vorbească despre sinucidere, Callie a devenit psihologul ei şi a consiliat-o. Îi zisese lui Robyn să se uite la desene animate şi să se scoale din pat. M-am simţit mândră să văd că încurajările ei au funcţionat, după care mi-am amintit ce urma să se-ntâmple după asta. Callie o ajutase mai întâi, apoi o rănise. Îşi atacase prietena. Trebuia să facem ceva. Dar eu, ce puteam să fac eu?

Danny şi-a dres vocea, apoi m-a întrebat:

— Vrei să vin pe pod cu tine?

Mă gândisem că n-o să-mi propună niciodată.

Ce trebuia să faci ca să opreşti o fată de paisprezece ani să se arunce de pe un pod? Duminică noapte, Danny m-a aşteptat în parcarea unui restaurant nu departe de podul peste Flint Street. Adusese cu el lanterne şi un termos cu cafea. Purta o scurtă cu mânecile zdrenţuite. Mă întrebase şi Callie dacă poate veni, dar am decis că nu. N-am vrut să vadă cine ştie ce şi să rămână cu traume.

Danny a venit cu camioneta în spatele meu până la pod, unde am lăsat maşinile la marginea drumului. Era trecut de miezul nopţii, iar aerul era rece în timp ce mergeam pe pod. Pe una din părţi era un trotuar pavat. M-am ţinut după Danny. N-a trecut decât o maşină pe lângă noi, lăsând în urmă pietriş şi o pală rece de vânt. N-a oprit. Lui Danny îi zburase şapca de baseball de pe cap, iar buclele sale încâlcite miroseau a fum. S-a apropiat şi mai tare de mine şi mi-a pasat termosul. Ajunsesem în mijlocul podului, aşa că ne-am oprit şi ne-am uitat în jos. Eram la cel puţin nouă metri deasupra solului. Nu exista nimic ce-ar putea împiedica un copil să sară de pe pod. Sub noi vedeam maşini trecând cu viteză într-o direcţie sau alta. Deşi farurile lor spărgeau din când în când întunericul, noi tot n-apucam să vedem mare lucru, şi, pentru o clipă, mi-am făcut griji ca nu cumva Robyn să fi sărit şi să fi fost deja jos. Ar fi putut oricând să-şi schimbe planurile sau să ne fi minţit în bilet. Intenţia ei ar fi putut să fie alta, să sară în faţa unei maşini sub privirile noastre de sus.

— Cum facem s-o oprim?

— Tu stai la un capăt şi eu la celălalt, a zis Danny.

— Şi dac-o vedem, ţipăm unul la altul sau cum?

— Cam aşa ceva. Şi încercăm să o calmăm.

— Nu ştiu cât de mare e. Nu sunt sigură că aş fi în stare s-o ţin locului.

— Tu strigă-mă şi eu vin în fugă.

Am tras o duşcă de cafea; era fierbinte şi amară. Danny a făcut acelaşi lucru, ştergându-se la gură apoi cu cealaltă mână. Probabil că îşi dăduse seama că mă holbez la el pentru că, brusc, s-a tras mai aproape. Cerul era negru, fără urmă de stea, iar respiraţia lui Danny a ieşit ca un nor alb de abur.

— Simţi că eşti responsabilă de toate astea? m-a întrebat el.

— Da. Callie a rănit-o.

— Orice s-ar întâmpla, n-ar trebui să te învinuieşti.

S-a lăsat în jos dintr-odată şi i-am simţit buzele atingându-le pe-ale mele. N-a durat decât o secundă. Atât. Nu mai fusesem sărutată de ani de zile – gurile erau pentru mine ceva foarte clinic. Dinţi, gingii, strat

de bacterii, însă gura lui Danny era fierbinte – un pic acidă. Nasurile ni s-au atins, buzele lui m-au gâdilat. După care s-a tras înapoi şi a luat-o spre partea îndepărtată a podului.

Danny a aprins lanterna şi mi-a făcut semn că totul era în regulă la capătul lui, ceea ce-am făcut şi eu, atingându-mi buzele în continuare cu cealaltă mână. Am simţit că mă cuprinde o stare bizară de linişte în timp ce fluturam lanterna spre el, luminând o umbră în mişcare, o creangă vâjâind în vânt. Mi s-a părut că timpul curge în gol sau că, în orice caz, s-a oprit o clipă. Limba de argint a ceasului a stat, apoi a început să ticăie din nou. *Ştii unde sunt copiii tăi? Oare îi cunoşti? Ştii de ce sunt în stare? Mai ai timp să-i salvezi?* Mi-am frecat braţele şi am rămas în alertă, aşteptând-o pe Robyn. Şi mi-am dat seama că nici măcar nu mă gândisem la ce-aveam să-i spun. N-o mai văzusem niciodată, iar ea n-avea de unde să ştie cine sunt. Aveam să-i explic repede. Eram tutorele lui Callie. Şi-am venit să îmi cer iertare. Pentru Callie îmi ceream iertare. Pentru faza cu vopseaua. După care aveam să-i spun că o înţeleg. Că ştiu şi eu cum e să fii singur şi disperat – să te vezi trădat de propriul prieten. Şi că, da, un lucru de genul ăsta putea să te facă s-o iei niţel razna.

În seara aceea, la cină, discutasem cu Callie posibilele motive pentru care Robyn ar face asta. Callie îmi promisese că avea să termine de scris toate explicaţiile înainte să mă-ntorc eu. Încă nu ştiam cu exactitate care fusese faza cu vopseaua – nu apucasem să citesc decât până la Crăciun.

— Eu cred că vrea să se răzbune, a zis Callie. Să dea vina pe noi, iar noi să fim criminalii. Şi să nu putem uita asta toată viaţa, să ne rămână în cap pentru totdeauna. Ca Autumn Sanger, a adăugat Callie, replică la care m-au trecut fiorii.

Mi-am amintit cum o adusese în discuţie pe Autumn după ce dădusem peste primul bilet de la Robyn. Zisese că Autumn fusese chinuită şi că agresorii ei fuseseră cei care o omorâseră.

— Ei bine, eu n-o s-o las să se-arunce, i-am zis lui Callie. Şi nimeni n-o să mai fie niciun criminal.

Aşteptând-o pe Robyn, n-am făcut decât să-mi muşc degetele şi să mă uit jos, îngrozită la gândul că i-aş putea vedea corpul. Totul s-ar fi putut întâmpla într-o clipită. Şi să te prindă pe picior greşit. Uneori se-ntâmplă să pierzi totul înainte ca măcar să-ţi dai seama ce era-n joc. Fără să mă pot împotrivi, gândurile mi-au zburat către Joyce. Şi eu pierdusem un prieten. Pe care, tot la fel, mai întâi îl trădasem.

În noaptea în care a murit Joyce, m-a sunat Lara.

— Rebecca? a întrebat Lara confuză. Te-a sunat cumva Curtis?

— A, Lara, tu eşti.

Nu-mi planificasem ce să-i spun în caz că mă suna. Joyce şi Callie

plecaseră în urmă cu douăzeci de minute să-l vadă pe Curtis. Era prima oară când o făceau pe faţă, cu ştiinţa mea. Joyce o grăbise pe Callie să se încalţe mai repede, dându-i comenzile printr-o staţie de emisie-recepţie imaginară.

— Agent Callie, mă auzi? a zis Joyce, făcând din buze sunetul specific electricităţii statice, în timp ce eu încercam să nu mă simt îngrozitor fiindcă rămâneam de căruţă.

— Te-a sunat soţul meu? a insistat Lara.

— Nu. De ce?

— Pentru că am apăsat tasta de reapelare şi acum vorbesc cu tine.

— Bine, dar eu n-am mai vorbit cu Curtis de nu ştiu când. Probabil că e o greşeală.

— Joyce e pe-acolo?

— Sigur, am zis eu, după care mi-a părut rău instantaneu – ar fi trebuit să zic că s-a dus să cumpere lapte.

— Poţi să mi-o dai la telefon?

— E ocupată.

— E ocupată? Da' ce face?

Am intrat în panică. Am îngheţat. După care am închis telefonul.

Nu-i mai închisesem niciodată în nas. Telefonul a început să sune din nou. A sunat, după care s-a oprit. După care a sunat din nou şi din nou. Şi am înţeles că asta o să reprezinte o dovadă în plus pentru ea. Încă o trădare. M-am blestemat pentru cât de proastă eram şi m-am întins pe canapea. Într-un final, s-a oprit şi telefonul din sunat. Am crezut că s-a terminat. Dar cincisprezece minute mai târziu am auzit bătăi în uşă.

Lara stătea de partea cealaltă a uşii ţinându-se de stomac. Când m-a văzut, gura i s-a strâmbat într-o grimasă tristă. Avea ochii roşii de la atâta plâns, însă vocea îi rămăsese puternică, amară ca o cafea.

— M-ai minţit, nu-i aşa? E cu el, îşi fac de cap împreună.

Lara s-a aplecat dintr-odată, de parcă ar fi fost pe punctul să-mi vomite în prag. Însă în loc de vomă, din ea a ieşit un urlet de durere. M-am uitat roată în jurul holului, care era bine luminat, aşteptându-mă să-mi văd vecinii ieşind pe la uşi şi începând să se plângă din cauza gălăgiei, însă n-a ieşit nimeni.

Urletul ei s-a transformat încet într-un suspin, iar eu am dat s-o ating. Avea părul nespălat şi arăta de parcă nu prea dormise.

— Nu, Lara. Ascultă-mă un pic.

A ridicat ochii şi m-a întrebat:

— Cu ce ţi-am greşit eu vreodată?

Iat-o pe acea fată grozavă şi frumoasă, pe care o admirasem la un moment dat, lăsându-se jos de parcă fusese împuşcată; cu ultimele puteri, venise până la mine ca s-o ajut.

— Nu e ceea ce crezi, am zis eu, încercând să mă pun în uşă ca să

nu poată trece.

— Nu m-ai înghiţit niciodată, a zis ea. Te-ai dat prietena mea ca să mă poată ei înşela pe la spate. Exact ca data trecută.

Lara a dus ambele mâini la buzunare, gest pe care l-am recunoscut imediat. A scos un pachet de ţigări şi a încercat să-şi aprindă una cu degetele ei neîndemânatice. Tricoul îi era găurit fix pe cusătură. A încercat bricheta de câteva ori, apoi a tras lung în piept.

— Te înşeli, am zis eu şi mai convinsă. A ieşit să cumpere lapte.

— De la ce magazin? a întrebat Lara.

— Nu ştiu. Şi nu prea e voie să fumezi aici.

— Bănuiesc că o s-o aştept până se-ntoarce.

Lara m-a privit încruntată şi a continuat să fumeze în faţa mea. M-am întrebat ce-avea de gând să facă atunci când se-ntorcea Joyce. Cum avea să reacţioneze când avea s-o vadă pe Callie în carne şi oase? Pe de-o parte, puteam să o înţeleg şi pe ea. Şi eu o suspectasem pe Joyce până nu demult. Aveam capul pătrat de atâta înşelat, iar scenariile mele fuseseră mult mai îngrozitoare decât ce se întâmplase de fapt şi de drept. Ştiam cum se simţea Lara, şi aş fi putut s-o ajut atât de uşor. Însă îi promisesem lui Joyce că n-o să spun nimănui.

— Cred că e o neînţelegere la mijloc, am zis eu după ce mi-am dres glasul. Nu vrei să intri un pic?

Lara a intrat după mine în apartament, stingându-şi ţigara pe jos şi împiedicându-se pe covor, mişcându-se ca un animal prins în cuşcă. S-a oprit să se uite la canapeaua noastră maro, care era pătată, apoi la cizmele de ploaie ale lui Callie, care erau după uşă. Am auzit-o sughiţând înainte să-şi pună altă ţigară între buze.

— Nu te înşală nimeni, i-am spus eu. Callie e cu ea. Dacă şi-ar fi făcut de cap cu Curtis, de ce-ar fi luat-o şi pe fată cu ea?

Stăteam amândouă în faţa canapelei. Lara n-a vrut să se aşeze. A făcut ochii mici la mine, de parcă s-ar fi temut să n-o trag pe sfoară.

— Callie nu e aici?

Am dat din cap că nu, poftind-o să verifice dormitorul.

— Încă mă mai înşală, a zis ea cufundându-se pe canapeaua noastră, după care a zis cel mai urât lucru cu putinţă.

Mai târziu, m-am întrebat dacă fusese pe bune ce-mi zisese. Mă cunoştea suficient de bine încât să poată avea certitudinea că a ales cuvintele care aveau să obţină în ceea ce mă priveşte efectul scontat. Îşi amintea de epoca fetei cu zambile, drept pentru care mă avea la mână.

— O să mă sinucid, a zis ea.

După care a început să-mi descrie funia de care a făcut rost.

— Vreau să vină şi să mă găsească atârnând lângă patul nostru.

Chiar dacă ameninţarea ei era una melodramatică, eu am crezut-o pe cuvânt. Am crezut că o să plece de la noi din apartament şi că o să

se ducă la ea acasă şi o s-o facă. Că o să-şi pună o funie de gât şi o să se urce pe scaun. Preţ de o secundă, mintea mi-a zburat la Autumn, amintindu-mi cât de disperată fusesem să o ajut – atunci când propria ei disperare se scursese totuşi ca un gaz în viaţa mea. Inima bătea să-mi sară din piept, şi poate că Lara a ştiut foarte bine ce face, prinzându-mă în cârligul nefericirii ei şi dându-mi o ultimă şansă ca să repar ce era de reparat. Crezuse oare că o pot salva? Că pot salva pe cineva? Că pot dezlega frânghia cu care tocmai ne înfăşurase pe amândouă?

Robyn fie întârzia, fie fusese oprită la timp de mama ei. Era deja unu şi un sfert şi nu ajunsese. Minutele zburau în timp ce eu controlam tufele cu lanterna, întrebându-mă dacă nu cumva ne urmăreşte şi aşteaptă să plecăm. Nu puteam sta acolo toată noaptea, însă mi-am zis că trebuie să am răbdare de dragul lui Callie – cum s-ar fi simţit în cazul în care Robyn ar fi reuşit să sară? Eu încă nu mă iertasem pentru ce i se-ntâmplase lui Joyce.

— Soţul tău nu te înşală, i-am spus Larei. O vizitează pe Callie. Merge cu ea pe faleză şi îi cumpără îngheţată, asta e tot.

În seara aceea, după ce-a plecat Lara, am deschis toate ferestrele, de parcă în felul ăsta aş fi putut alunga angoasa care plutea în aer. Mă crezuse pe cuvânt. Începuse să plângă. Nu mai amintise despre sinucidere. Am fost de acord că ar fi fost mai corect să-i spună şi ei, nu să se-ascundă. Lara a băut ceaiul pe care i l-am oferit. A zis că avea să meargă acasă să se odihnească. Era sinceră când a zis-o, iar eu am urmărit-o întorcându-se şi plecând.

Era o noapte liniştită de septembrie şi parcarea de lângă plajă era ocupată. Din maşini se auzea muzică, oamenii opriseră acolo să respire aerul sărat. Curtis şi Joyce nici măcar nu băgaseră de seamă Chevroletul albastru care se strecurase în apropiere. Erau absorbiţi de o manevră delicată: să o pună pe Callie în maşină. Adormise după o oră furtunoasă pe terenul de joacă. Pe faţă avea urme uscate de îngheţată. Curtis şi-a sărutat copilul adormit, aplecându-se ca s-o aşeze mai bine, în timp ce Lara privea întreaga scenă cu inima mai să-i explodeze. În faţa ei stătea soţul ei, cu copilul pe care ea nu i-l putuse niciodată dărui, alături de femeia care i-l născuse. Curtis a legănat-o pe cea care era sânge din sângele lui cu o tandreţe după care tânjea şi ea. Lara n-avea să aibă parte niciodată de aşa ceva. N-avea să ştie cum e. Şi era mai rău decât dacă ar fi înşelat-o. S-a strâns singură de gât cu ambele mâini. Avea să o facă până la urmă, iar el avea s-o găsească atârnând acolo. Aşa avea să îi pună punct. Însă, în loc să o ia spre casă, Lara a călcat pedala până la fund.

Am scos telefonul mobil. Era unu jumate. Am simţit din senin o nevoie urgentă, dar profundă să-i aud glasul lui Callie. Aveam să-i spun să se culce. Robyn nu mai venea, iar Callie probabil stătea ca pe jar aşteptând veşti de la mine, sperând că prietena ei era în regulă. Am sunat acasă, dar n-a răspuns nimeni, aşa că am mai sunat o dată. După care am încercat să dau de ea pe mobil, ţinând totuşi un ochi şi la drumul care ducea la pod. N-a răspuns. I-am trimis un mesaj, dar nu mi-a scris înapoi. Când a intrat robotul a patra oară, am simţit cum a început să-mi bată inima din ce în ce mai tare, aproape să-mi spargă pieptul. Dacă Robyn nu făcuse decât să mă momească aici, ştiind că pe Callie am lăsat-o singură? Am început să-i fac din lanternă lui Danny. S-O-S. S-O-S.

— Trebuie să merg acasă, am strigat la el. Callie nu răspunde.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Tu rămâi aici.

A fost suficientă o clipă ca totul să se-ntoarcă pe dos. Am luat-o la fugă spre maşină, sunând-o în continuare pe Callie. Atunci când a dat Lara peste ei, Callie era deja în siguranţă – în maşină, adormită. Şi n-am vrut să-i spunem – s-o lăsam să-şi imagineze vreodată cum se petrecuse. Tatăl ei, zburând prin aer. Mama ei, într-o baltă de sânge pe asfalt. Iar ea, în siguranţă – în maşină, visând la îngheţată şi poveşti cu zâne. Nu am fi putut permite ca ea să se simtă vinovată, să adăugăm şi asta întregului coşmar. Curtis, la terapie intensivă, iar Joyce – cum aş putea să formulez?

Am încercat să-mi amintesc cum arăta Joyce atunci când îşi luase ultima oară rămas-bun de la mine. Fusese ceva special? Îmi făcuse cu ochiul? Zâmbise? Ridicase mâna în timp ce mi se adresase şi-şi dăduse părul ei auriu după umeri? Nu mi-am putut aminti cu exactitate cuvintele, şi nici chipul ei. Mi-am amintit doar felul în care repetasem acest moment în curtea din spate cu ani în urmă, şi m-am simţit captivă într-o gaură de furnică, dând ocoluri unui destin prăfuit.

Am fost să-mi vizitez vărul o singură dată. Mi-a fost frică să dau ochii cu el. Era de parcă mă rupeam în bucăţi de la cusături; eu fusesem cea care îi trădase pe toţi. Când m-am uitat la el, cel care mă ocrotise odinioară şi care acum era un morman de bandaje şi de vânătăi, n-am putut să recunosc în faţa lui ce-am făcut. Crezusem că o cunosc pe Lara, dar nu înţelesesem, de fapt, cât era de periculoasă. S-a dovedit că ea fusese cea care mă cunoştea mai bine, reuşind să mă păcălească. Curtis era firav, deznădăjduit, aşa că nu i-am mai spus. Dacă aş fi făcut-o, poate că ar fi putut să mă învinuiască pe mine pentru tot şi să nu poarte singur povara. Am stat la marginea patului şi i-am descris în detaliu înmormântarea lui Joyce. L-am întrebat dacă are dureri. I-am spus că pe Callie au luat-o soţii McKenzie. I-am spus

că aveam să revin, dar n-am mai avut ocazia. După ce-a ieşit din spital, Curtis s-a întors acasă la Bea pentru perioada de recuperare. Însă a luat-o rapid la vale, fiind nevoit să se confrunte cu realitatea. Soţia lui încercase să-l omoare. Urma să primească sentinţa şi să intre la puşcărie. Pusese în pericol viaţa propriei sale fiice. Iar Joyce era moartă. Într-o zi, Curtis s-a dus în baie şi a deschis o sticluţă cu calmante, pe care le-a înghiţit şi dus a fost.

Am urcat scările în fugă şi-am deschis uşa de la intrare. Era linişte. Trecând dintr-o încăpere în alta şi strigând-o pe Callie, am simţit mirosul de crizanteme din bucătărie. Uşa de la camera ei era deschisă. Am tras jos păturile, conştientă în acelaşi timp că patul era gol. Aşternuturile erau pe podea, dar ea nu era acolo, moment în care am trecut în fugă dintr-o cameră în alta; în creier, un bocet dogit începuse să-mi sfâşie nervii.

— Callie! Callie! O, Dumnezeule, Doamne!

Nu era acolo. Nu era acasă. Dispăruse. Fusese răpită. Iar eu căzusem din nou într-o capcană, în care, cu fiecare secundă, mă afundam tot mai tare.

Aproape că n-am băgat de seamă că telefonul ei era pe podea. Jos, în hol, pur şi simplu, în faţa dormitorului meu. M-am aplecat după el, iar sunetul care s-a auzit a fost destul de brutal, de parcă mi s-ar fi fărâmat oasele-n gât.

Sub telefon era o foaie de hârtie.

Cerneală roşie, pe linii dictando roz.

Iartă-mă, Rebecca. Eu am fost C

Callie

Dacă mi-ai striga numele sub apă, ar putea suna ca orice altceva.

Orăcăitul unei broaşte. Cântecul unui peşte. Frunze verzi fâlfâind într-un copac.

Ar putea suna şi relativ familiar, ca o poreclă din copilărie pe care o uitasem de mult. Sau doar cu o secundă în urmă, fiindcă numele dispar sub apă.

Te-aş putea auzi, dar m-aş duce la fund mai departe. Nu ştiu să înot.

În spatele casei Ellei, nămolul din lac înghite orice – frunze şi gândaci şi ciuperci şi oase de peşte şi oase de păsări şi mucegai şi ţărână. Anul trecut în iulie am stat în apele mâloase şi le-am lăsat să-mi înghită picioarele, timp în care le-am urmărit pe Dallas şi Ella luându-se la întrecere. Am suflat într-un fluier argintiu şi le-am urmărit tăind apa cu braţele. Ella avea să câştige, ca de obicei. Fusese căpitanul echipei de înot a şcolii noastre gimnaziale şi adunase un raft de trofee care sunau înfundat când le loveai încet cu degetul. Când a lovit-o, din maronie, apa s-a făcut albă; odată ajunsă la mingea Styrofoam, care servea drept punct de sosire, Ella a bătut apa pe loc şi a aşteptat-o pe Dallas.

N-au înotat niciodată înapoi spre mine. Amândouă purtau ochelari de înot, iar eu le vedeam cum dau din mâini pe sub apa de parcă ar fi dansat hula{11}, suflând din adâncuri enorme baloane argintii către cer. Aşteptând să mă transform în piatră, degetele de la picioare mi se afundau în creiere moi şi buretoase de animale; pielea de pe picioare avea să se facă gelatină, iar oasele urmau să devină fosile, afundându-se tot mai tare în deşeurile de pe fundul lacului.

— Trebuie să-nveţi măcar pluta, a zis Ella, întorcându-se într-un final unde rămăsesem eu.

A strâmbat din năsucul ei de vulpe la mine şi, fiindcă o cunoşteam de când lumea, am intrat după ea în apa până la brâu. La şcoală, Ella obişnuia să meargă de parcă ar fi vrut să transmită un singur lucru, care avea să devină semnătura ei, *mă doare fix în cur* – umerii ridicaţi, picioarele succedându-se cu repeziciune, într-un ritm numai de ea ştiut – însă în lac mişcările ei căpătaseră fluiditate sub privirile mele.

M-am lăsat pe spate la comanda ei. Apa rece mă apăsa la fund; degete întinse mă ţineau la suprafaţa. Cerul se întindea până la marginile universului; am simţit şuvoaie de apă intrându-mi în ambele urechi.

Credeam că aud râsete, apoi cuvinte.

— Cele mai bune pământufuri ruseşti.

M-am întors o secundă şi am simţit apa alunecând de sub mine.

— Ce?

— Nu mai sta încordată.

Am lăsat capul pe spate. Ella m-a ţinut pe dedesubt în timp ce m-a condus mai departe de mal. Eram imensă şi uşoară ca o pană în acelaşi timp: un aisberg, o arcă, eram o algă care pluteşte în razele soarelui. Simţeam că mă dizolv, tăind cu degetele suprafaţa apei în timp ce o mie de fiinţe vii treceau prin ea. Cerul reflecta lacul, iar lacul reflecta cerul. Ella mi-a zâmbit. Eram una cu valurile şi pe jumătate adormită când mi-a dat drumul.

Am dat din mâini, am bătut cât am putut de tare, dar mă duceam la fund. Am luat o gură de apă murdară, mă duceam la fund. Ella era deja la un kilometru de mine.

— Trebuie să înoţi până la noi, a zis Dallas.

Am ridicat capul, mă înecasem cu apă. Am simţit că mi se scurtcircuitează creierul. Cu mâinile băteam încă în sus şi-n jos. Cuvintele mi se întorceau în gât pline de nămol, iar picioarele pierduseră meciul cu panica şi mă trăgeau după ele în adâncuri – tot mai adânc, până la fund.

Încă râdeau când am început să dau din picioare. Am dat eu în stânga şi-n dreapta şi la un moment dat am lovit ceva. Era fundul lacului. Am scuipat apa mizerabilă pe care-o aveam în gură, m-am ridicat în picioare şi-am mers până la banc.

Fetele nu păreau să aibă remuşcări.

— Ella, am strigat eu.

Când s-a întors spre mine, a încercat să se abţină, dar încă se zguduia de râs. Am sughiţat şi-am râgâit apă murdară. Dallas s-a uitat la mine şi, cu ochii mici, ca de şarpe, mi-a zis:

— Înoţi ca un caca de bebeluş.

— Caca de bebeluş, a îngânat-o şi Ella, tăvălindu-se de râs.

Dallas s-a scremut şi a închis ochii de parcă ar fi lovit-o chiar atunci diareea.

Nu mi-am închipuit că aşa avea să-mi rămână numele. Caca de bebeluş. Aşa mi-au spus de atunci. Şi asta am devenit.

În după-amiaza aceea nu m-am dus acasă. M-am întins pe jos, printre păpădii şi furnici, pe pământul cu pustule, în timp ce ele s-au dus în pivniţă să aducă trei Bacardi Breezer din frigider. Lichidul dulceag a fermentat în stomacurile noastre, iar când totul a început să se învârtă, ne-am ţinut strâns de iarbă ca să nu zburăm în cer, peste nori şi mai departe, în galaxiile negre şi îngheţate. Am început să lovesc aerul cu picioarele. Ella m-a prins de unul şi mi-a studiat degeţelele albe.

— Ai picioare ca de fetus, a zis zâmbind.

M-am simţit bine cam un minut, după care Dallas a arătat înspre sticla mea, care era doar pe jumătate băută.

— Ai fi vrut lăptic, Caca de bebeluş?

Am dus sticla la gură. Dallas se pricepea la dat porecle. Monstrul Pubian, Pulă Dublă cu Brânză, Sfârcul Repezit. Gloanţe. Zâmbea la tine şi-ţi spunea aşa până când începea să se ia toată lumea după ea. Tatăl ei avea o emisiune la radio şi, când era ea mică, a înregistrat-o vorbind despre cireşele de la care te pişai roşu, cu care aruncam în Alex Penders pe-atunci, care era vecinul ei şi căruia îi zicea Porcuşorul Troacă, fiindcă mânca hrană pentru câini; după ce a difuzat înregistrarea, tatăl ei a fost asaltat de ascultători care voiau să-i spună cât de amuzantă li s-a părut fiica lui, fapt care l-a motivat să vorbească despre ea în fiecare săptămână. Chiar dacă noi nu ştiam pe nimeni care să asculte radioul, Dallas zicea că tatăl ei are peste un milion de ascultători, cărora li se adaugă şi cei care descarcă înregistrarea, aşa că, atunci când îi zice ea ceva, acel ceva poate ajunge la urechile a milioane de fani.

Cum s-a întâmplat în clasa a şaptea, când cu Josie Dixon, care avea nişte fire negre de păr ca nişte capete de sârma, care-i răsăreau din bărbie.

— E vorba de umbra de la ora cinci, a zis Ella. Dar nu e nici măcar zece.

— Domnişoarei bărboase i-ar prinde bine o lamă.

— Joe Vagabondul, a zis Dallas, iar porecla a fost atât de bună, încât s-a lipit instantaneu şi a aflat de ea toată lumea.

De fiecare dată când Joe Vagabondul intra într-o sală de clasă, găsea pe scaunul ei un pahar de carton, pe care i-l umpleam cu mărunţiş – punea fiecare ce-avea prin buzunare. Dallas i-a lăsat la un moment dat un dolar în pahar, pe care a scris aşa: Smulge-o. Epileaz-o cu ceară. Scapă de barba aia ODATĂ! Joe Vagabondul s-a epilat într-un târziu, dar era prea târziu deja. Am început să-i lăsăm lame pe bancă, şi la un moment dat i-am lăsat acolo chiar şi o cutie de Nair{12}.

Josie i-a spus unuia dintre profesori că Dallas începuse, însă Dallas a ştiut exact cum să iasă din încurcătura. Şi-a umezit ochii ei albaştri şi inocenţi, apoi a început să respire zgomotos şi să-şi umfle buza de jos, făcând-o să-i tremure. N-a primit nici măcar o zi de detenţie. După asta, s-a dus direct la Josie.

— Ar trebui să asculţi emisiunea lui tata, aşa i-a zis. S-ar putea să prinzi un loc în curând.

Când am aflat că Joe Vagabondul urmează să se transfere la altă şcoală, Dallas a ridicat mâna să bată palma cu mine.

— Respect, am zis eu, bătând palma cu ea.

— Respect total, a zis Ella, dând din fund.

Am ştiut că nu trebuia să ne simţim deloc prost din cauza asta.

Ne ziceam CD, care venea de la Crose Duble. Adică, ce dracu', numele fiecăreia dintre noi avea în mijloc o pereche de crose: dallas, ella, callie. Nu voiai să te pui cu noi. Când Ella era la ciclu şi s-a pătat

pe pantaloni, n-a îndrăznit nimeni să-i spună Pată. Când eu am servit la volei şi, în loc să dau mingea peste fileu în terenul advers, am dat-o în spate, n-a îndrăznit nimeni să râdă, ci mi-au dat mingea înapoi să mai încerc o dată. Noi eram CD, şi când mergeam toate trei pe coridor, toate mucoasele se făceau şi mai mici, dârdâind de frică şi dorindu-şi să fi fost şi ele ca noi. Pentru că noi puteam să facem ce ne tăia capul. Toată lumea ştia asta, iar dacă se găsea cineva care să nu ştie, afla cu prima ocazie pe propria piele. Şi dacă nu mă crezi, întreabă-i pe colegii noştri, întreabă-i pe profesori. Întreab-o pe secretară – căci ea a aflat.

În ultima zi din clasa a opta, Ella şi-a pierdut albumul de sfârşit de an. La fel ca mine şi ca Dallas, petrecuse toată dimineaţa dându-l prin şcoală de la vreun personaj important la altul şi chiar şi câtorva dintre colegii noştri plicticoşi, spunându-le *Scrie-mi şi tu ceva,* pentru ca mai apoi să verifice dacă avuseseră ceva interesant de zis. Profesorii ne puneau DVD-uri cu filme la care nu se sinchisea nimeni să se uite, aşa că ce făceam noi era să ne vânturăm pe uşă înăuntru şi afară din clasă, să ne exersăm semnăturile, să ne facem poze şi să mâncăm bomboane. După care, la un moment dat, după-amiază, Ella a băgat de seamă că-i lipseşte albumul. Când şi-a dat seama că nu e acolo unde trebuia să fie, ne-am prins că-l furase cineva.

Dallas a pus la cale o blocadă pe coridor, după care i-am luat pe toţi la puricat, spunându-le să deschidă albumele. Căutam pe prima pagină numele Ellei; iar dacă nu-l găseam, trânteam copertele şi le dădeam înapoi. Câţiva copii şi-au deschis albumele lor fără ca măcar să le cerem asta, însă unul dintre şoricei a dosit albumul în ghiozdan şi nu m-a lăsat nici în ruptul capului să-l verific. Dallas s-a năpustit asupra lui, plină de ură:

— Ce-i cu tine? Eşti hoţ?

A făcut ochii mari la ea, apoi mi l-a întins. Când l-am deschis, am văzut că nu i-l semnase absolut nimeni. Nu era scris decât numele lui. L-am închis cu zgomot în faţa lui şi i l-am dat înapoi.

— Poate că e la obiecte pierdute şi găsite, a zis Ella.

Aşa că ne-am dus la birou, unde doamna Lutz, secretara şcolii, vorbea la telefon.

— A venit cineva astăzi cu un album? a întrebat-o Dallas.

Doamna Lutz a ridicat un deget, să aşteptăm, iar Dallas a făcut ochii mici la ea. Habar n-avea cu cine avea de-a face; vorbea în continuare la telefon.

— Ea şi-a pierdut albumul, aşa că e destul de urgent.

Doamna Lutz a acoperit receptorul cu o mână. Era triplu naşpetă: avea pielea pătată, iar ochelarii pe care-i purta o făceau să arate ca o broască.

— Va trebui să aşteptaţi, a zis ea.

— Trebuie să căutaţi în coşul cu obiecte pierdute şi găsite.

Doamna Lutz ne-a întors spatele şi-a continuat să vorbească la telefon.

— Ce mă enervează, a zis Dallas cu voce tare.

Ella s-a uitat la tavan şi a început să-şi mişte umerii înainte şi înapoi, ca şi când nu ar fi deranjat-o să aştepte; dansa.

După un milion de ani, a lăsat şi doamna Lutz receptorul în furcă şi a venit la geam.

— Ce voiaţi mai devreme, fetelor?

— Şi-a pierdut albumul, aşa că am venit să vedem dacă nu e la obiecte pierdute şi găsite.

Doamna Lutz ne-a privit în ochi. Mi-am adus aminte că a cumpărat prăjiturele când am copt şi-am vândut prăjituri toată clasa, zâmbindu-ne stângaci, dar cu gura până la urechi. Ei bine, acum nu mai zâmbea.

— N-a lăsat nimeni niciun album aici. De ce nu-l cauţi la tine-n vestiar?

— Păi, am căutat. De aia şi suntem aici. Iar dumneavoastră nu vreţi nici măcar să vă uitaţi în cutie, a zis Dallas. Poate l-a lăsat cineva cât vorbeaţi la telefon.

— Nu-mi place tonul tău.

— Vă rog, doamnă Lutz, nu vreţi să vă uitaţi un pic? a implorat-o Ella.

Dacă doamna Lutz ar fi avut laser în loc de ochi, ar fi carbonizat-o pe Dallas pe loc. Habar n-avea cine suntem. De unde să aibă? Stătea închisă în biroul ei cât era ziua de lungă, complet ruptă de realitate. Într-un final, s-a întors şi a început să cotrobăie prin cutia de carton pe care scria *Obiecte pierdute şi găsite*.

Când s-a întors din nou către noi, era roşie ca focul la faţă, drept pentru care Ella a început să chicotească.

— V-am spus că nu-i aici, s-a răţoit ea la noi. Acum, de ce nu vă duceţi voi unde ştiţi că vă e locul?

Am fi putut să plecăm – să o ardem pe-acolo, verificând albumele celorlalţi copii –, însă în acel moment Dallas şi-a ţinut respiraţia şi a arătat cu degetul spre colţul biroului, unde, pe un scaun, era o stivă de albume noi-nouţe.

— Ale cui sunt alea?

— Alea sunt ale altcuiva, a zis doamna Lutz. Încă n-au fost ridicate.

— Pot să mă uit un pic?

— O să vă rog să vă-ntoarceţi în sălile voastre de clasă chiar acum.

— De unde ştiţi că nu sunt ale noastre? Nu vreau decât să verific.

Se vedea de la o poştă că doamna Lutz era pe punctul de a exploda.

— NU vreau să mă văd nevoită să-l chem pe DIRECTORUL ADJUNCT în ultima zi de şcoală.

Dallas a izbucnit în râs. Ella, şi ea. Eu, la fel. Doamna Lutz a venit la

geam.

— Hai că sunteţi nesimţite deja. Ia ziceţi-mi voi cum vă cheamă!

Ella s-a întors cu spatele, aşa de tare se scutura de râs. Dallas a pufnit şi a plecat în direcţia opusă zicând doar:

— Va trebui să ghiceşti cum ne cheamă, Irene Lutz.

Ella şi cu mine ne-am luat după Dallas, băgându-ne una în alta, scârbite de faţă. Când am ajuns pe la jumătatea holului, Dallas a ţipat îngânând-o pe Lutz:

— Nu vreau să fiu nevoită să-l chem pe DIRECTORUL ADJUNCT în ultima zi-iii!

— Ia ziceţi-mi voi cum vă cheeeeeaaaaaaaaaamă! a urlat şi Ella.

Am luat-o la fugă, ţipând toate trei. Noi eram CD. Opusele lui Lutz. Noi eram ultratari, tăioase precum crosele, în timp ce naşpeta Lutz-Butz plângea deja cel mai probabil şi tremura şi abia aştepta să plece acasă ca să-şi smulgă cu ambele mâini pielea de pe faţă.

În ziua în care m-au poreclit Caca de bebeluş, mi-am adus aminte de doamna Lutz. De Alex, de Josie şi de toţi ceilalţi. Au fost ca nişte balegi de nămol pe care le înghiţisem. Şi care începuseră să fermenteze pe dinăuntru, ieşindu-mi prin pori. Nu-mi rămăsese decât să mă întreb ce făcusem ca să ajung şi eu ca ei.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com
Către: R.Doblak@sparkon.com
Subiect: (fără subiect)
Dată: joi 16 iulie 2009, 21:56:14

Robyn,

Trebuie să-ţi spun ceva, chiar dacă o să mă urăşti după aia. Chiar dacă o să te facă să vrei să-mi tai capul şi să mi-l înfigi într-o ţepuşă ruginită.

De la mine ţi se trage porecla. Eu ţi-am zis Gloanţe prima. În schimb, dacă te consolează în vreun fel, acum am şi eu o poreclă. Au început să-mi zică Caca de bebeluş, dar sunt sigură că asta nu te-ajută cu nimic. O să zici că aşa se-nvârte roata şi o să te bucuri să afli că era să mă înec.

Uneori îmi doresc să fi putut fi amândouă Evil McFrenzy, să ne luăm revanşa în faţa tuturor mincinoşilor ălora, după care îmi dau seama că trebuie să îmi iau revanşa şi în faţa mea, pentru că şi eu te-am minţit. Povestea despre Crăciun, aia pe care ţi-am spus-o – nici măcar n-a fost adevărată. Nu mi-am turnat niciodată ketchup pe mine ca să fug în jurul bradului urlând. Ţi-am spus că am făcut asta doar pentru că mi-aş fi dorit s-o fac. C

*

Poate că se plictiseau în vara aia, dar după ce-au încercat să mă facă să mă înec, CD mi-au scris să ne vedem la mall. Îmi editaseră numele în telefoane, aşa că atunci când le scriam, lor le apărea pe ecran CACA DE BEBELUŞ. Lucru pe care au vrut să mi-l arate şi mie, drept pentru care şi-au scos telefoanele şi s-au spart de râs.

— Epic, am zis eu fără să schiţez măcar un zâmbet.

— Caca de bebeluş, dar ce tricou frumos ai, a gângurit Ella.

Purtam un tricou verde de la Abercrombie pe care-l mai purtasem oricum de o mie de ori până atunci.

— Şi-i mai stă şi bine! Normal, că doar e culoarea diareii!

— Respect!

Ella s-a lăsat în braţele lui Dallas, înecându-se de râs, după care s-a ridicat şi m-au privit amândouă cu ochii flămânzi, să vadă cum o să reacţionez mai departe. Am băgat mâna în buzunar şi am strâns tare crenguţa pe care începusem s-o port după mine.

— Mă doare în cur ce culoare e, am zis eu.

Dallas m-a îngânat, gângăvind cu limba scoasă pe jumătate:

— Mă doare în cur ce culoare e.

Am apăsat capătul ascuţit al crenguţei cu degetul mare şi am aşteptat să termine de hăhăit.

Când am ajuns acasă, m-am dus direct în curtea din spate, după baracă, unde creşteau câţiva copaci. Acolo era locul meu. Am pus mâna pe trunchiul celui mai mare copac şi am aşteptat să simt ceva. Nu bătaia unei inimi, cât mai degrabă un freamăt. Acea linişte indiferentă care îl străbătea de la rădăcină până la vârf. M-am lăsat cât am putut eu de tare pe scoarţă, iar când mi-am tras mâna, pe piele am putut vedea imprimate aceleaşi încreţituri. Insectele ţăcăneau în aer, iar eu aşteptam ca aerul să se facă una cu plămânii mei, în timp ce pământul să-mi devină trup. Copacii sorbeau mocirla şi ploaia şi aerul – transformându-le în scoarţă, crengi şi frunze. După care se făceau din nou mocirlă. Mi-aş fi dorit să nu mă poată vedea nimeni. M-am dus la cel mai mic copac şi i-am prins în palmă trunchiul rece – care era cât încheietura lui Dallas de gros. L-am strâns. Am cules din iarbă o frunză galben-maronie şi am îndesat-o în buzunar.

De fiecare dată când CD m-au chemat să vin cu ele undeva, am luat cu mine în buzunarul pantalonilor o crenguţă şi o frunză. Atunci când căscau gurile şi începeau să râdă, îmi strecuram un deget în buzunar şi atingeam frunzuliţa, care era moale, sau crenguţa, care era ascuţită. În felul ăsta reuşeam să fiu tăcută şi oarbă ca un copac. Fără ochi cu care să văd, nu-mi rămânea decât soarele, care îmi mângâia crăcile, frunzele, fluturând în bătaia vântului, şi rădăcinile, adânc înfipte în pământ, în permanenţă umede. Dacă se găseau două fete care să vină şi să scrijelească o poreclă în scoarţa mea, abia dacă simţeam lama cuţitului. Apoi, la răstimpuri, puteam chiar să uit că făcuseră asta.

Eram pe palierul cu fast-fooduri din mall când Dallas şi-a îndesat degetele în partea cea mai grasă a bărbiei. În timp ce trăncănea, eu mă întrebam dacă acel copăcel din ghiveciul de lângă lifturi avea să fie plantat afară când se făcea prea mare. Dallas zicea că vrea să-şi facă liposucţie.

— Tu oricum arăţi incredibil, dar dacă te operezi, o să arăţi şi mai bine, a zis Ella.

Ella a început să apese pe vârful nasului ei de vulpe ca să ne facem o idee despre cum avea ea să arate după ce împlinea şaisprezece ani şi îşi făcea marea operaţie estetică. După care s-au întors amândouă spre mine, să vadă ce aş schimba eu.

Totul, doar că nu ştiam cum să o pun în cuvinte. Să zicem că acolo ar fi o sală de operaţie şi în ea un medic chirurg cu un cărucior metalic plin de nimicuri. Mai întâi avea să-mi coasă scoarţă de copac pe mâini şi pe faţă, după care, să-mi planteze răsaduri în scalp, care avea să fie complet ras; iar când operaţia avea să fie gata, mie nu-mi rămânea decât să mă ridic şi s-o iau spre pădure, de unde să nu mă mai întorc niciodată.

— Eu cred că are obrajii ciudaţi, a zis Ella.

Dallas m-a privit făcând ochii mici, apoi a dat verdictul:

— Sunt strâmbi. Şi puţin cam plaţi.

— Implanturi în obraji pentru Caca de bebeluş!

M-am ridicat şi m-am dus până la lift, lângă copacul în ghiveci. Dallas a venit după mine.

— Ştii care-i problema ta, Caca de bebeluş? Te crezi prea perfectă, futu-i!

În ziua aia, când m-am întors, am găsit frunzele jilave după ploaie. M-am întins în spatele barăcii după una, iar la atingere semăna cu obrazul lui Robyn. Alta, cu mâna ei, aşa că am reţinut-o o clipă. M-am gândit la felul în care perdeaua duşului se înfoia uneori, atingându-mi spatele cu delicateţe, de parcă ar fi fost degetele calde ale cuiva. Însă nimeni nu avea să mă mai atingă de-acum. Eram Caca de bebeluş.

Când am intrat în casă, Rebecca ajunsese şi ea. Freca blaturile din bucătărie cu înălbitor. Pe masă ne aştepta o salată. Mi-a zâmbit. Rebecca era tutorele meu întotdeauna binedispus, purtător de helancă, iubitor de prăjiturele, băutor de ceai de zmeură, obsedat de microbi şi posibil lesbi. Chiar dacă avea numai treizeci şi patru de ani, fiind mai tânără decât părinţii tuturor, nu se comporta deloc ca atare. Nu ieşea niciodată în oraş, dar se dădea în vânt să mă tortureze cu reguli aterizate de nicăieri şi cu muzică proastă, cum ar fi muzica jazz a anilor ’30. Când a sunat-o directorul în legătură cu Robyn, aproape c-a făcut infarct. Nu-i putea veni să creadă că sunt în stare să fac o prostie. Credea că prietenele mele sunt minunate – odată îmi zisese că Dallas îi aminteşte de mama. Fireşte că nu în sens rău, numai că ea era

complet ruptă de realitate în privinţa lor. Dacă i-aş fi spus, probabil că nici nu m-ar fi crezut la început, după care s-ar fi topit, fiindcă prietenii apropiaţi însemnau totul pentru ea.

A luat un grepfrut din frigider şi l-a tăiat în două, întrebându-mă în timpul ăsta ce mai făceau fetele. În ultima lună o ţinusem la distanţă de ele, spunându-i că merg singură cu bicicleta ca să ocrotesc mediul înconjurător. Însă jumătate din timp n-am făcut decât să mă plimb aiurea în loc să mă duc la ele acasă.

— Ştii, scumpo, m-am mai gândit. Dacă preferi să-ţi petreci ultima săptămână din vacanţa de vară cu prietenii, sunt sigură că am putea reduce la jumătate şederea ta la Bea.

— Nu. E-n regulă.

— Faza e că ştiu şi eu cum e când ai paişpe ani. Vrei să-ţi petreci tot timpul în compania prietenilor.

Când a zis asta, şi-a apăsat pieptul cu două degete, suficient să mă prind că se gândeşte la mama. Sub claviculă avea un tatuaj cu o floare ţepoasă şi mov despre care nu spunea nimănui. O atingea de fiecare dată când se gândea la mama, care fusese cea mai bună prietenă a ei.

— I-am zis deja bunicii că o s-o ajut. Şi, clar, vreau să mă duc.

— Mă-ntreb doar ce-o să faci tu acolo toată ziulica.

Rebecca o ura de moarte pe bunica, chiar dacă era şi mătuşa ei. De fiecare dată când o vizitam abia se lăsa convinsă să intre, iar când venea să mă ia, se apuca să-mi miroasă părul şi zicea că e-n regulă dacă Bea voia să se ducă la groapă mai repede fumând un milion de ţigări, dar că nu avea niciun drept să mă tragă şi pe mine după ea. Nici bunica nu o înghiţea pe Rebecca. Se strâmba mereu în spatele ei şi îi zicea Gardianul.

— Am auzit că Gardianul te-a pus să lucrezi gratis vara asta, mi-a zis ea când am vorbit ultima oară la telefon.

Începând cu luna iulie mă oferisem să fac voluntariat la rezervaţia naturala, şi adevărul este că mi-a plăcut să disec resturi de la bufniţe şi să număr amfibieni, însă n-am recunoscut asta nici în ruptul capului în faţa bunicii, care mă voia în echipa ei – drept dovadă, pentru vizita mea, pusese deoparte un întreg sezon dintr-o emisiune cu vampiri, despre care Rebecca spusese că e prea macabră pentru mine. În plus, eu şi bunica aveam o slăbiciune pentru dulciuri, ceea ce însemna automat că aveam să mâncăm toată săptămâna tarte cu căpşune şi cireşe în ciocolată, poate chiar avea să mă lase să mai trag câte-o duşcă din berile ei în timp ce aveam să ne uităm la televizor în camera de zi şi, în general, să uit de viaţa mea. Abia aşteptam.

— O s-o ajut pe bunica să ajungă la medici când are programările, i-am zis Rebeccăi, şi o să-i fac şi câte ceva de mâncare.

— Ei bine, e excelent că vrei să ajuţi, a zis ea. Însă, în caz că te răzgândeşti, să ştii că nu e prea târziu.

A lăsat din mână cuţitul cu care tăiase grepfrutul şi s-a întors spre mine de parcă ar fi vrut să-mi mângâie parul, însă m-am lăsat pe spate în ultimul moment, aşa că nu i-a mai ajuns mâna decât până la umăr, pe care l-a mângâiat de trei ori, de parcă ar fi fost un talisman norocos purpuriu.

*

Uite la ce m-am gândit eu o grămadă. Dacă m-aş putea întoarce în timp, în ziua de dinaintea celei în care am plecat la bunica, ce-aş face?

A. Nu m-aş mai duce la mall la invitaţia lui Dallas.

B. M-aş duce la mall, dar nu m-aş atinge de telefonul ei mobil.

C. Aş face acelaşi lucru, ba chiar mai mult – servindu-i în sfârşit porţia de căcat pe care o merita.

N-aş permite existenţa unei a patra variante (D. Niciuna din cele de mai sus, la naiba cu viaţa), pentru că în realitate fix asta am ales.

Dar să revenim la CD – care stăteau pe palierul cu fast-fooduri şi scoteau poante cu Caca de bebeluş, în timp ce eu mă holbam la copacul din ghiveci, lângă lift, întrebându-mă dacă nu cumva aruncase la un moment dat cineva un castron de orez prăjit în ghiveci, pentru că arăta cam uleios.

Dallas s-a aplecat şi-a zis că sperma iubitului ei avea gust de saramură caldă. Am aşteptat poanta, însă în loc de asta, a început să-i arate Ellei cum s-a înecat cu ea, la care eu probabil că am părut pe punctul de a-mi vărsa maţele, pentru că Dallas a arătat cu degetul înspre mine.

— Uită-te la Caca de bebeluş. Îi e frică de pule.

Nu-mi era frică de puie. Am băgat mâna în buzunar şi am atins vârful zimţat al unei frunze. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore aveam să fiu la bunica, uitându-mă la vampiri. Până atunci însă, trebuia să înghit mocirla aia uscată, s-o las să-mi lunece pe gât.

— Ella, trebuie să vezi asta, a zis Dallas, luându-şi telefonul şi acoperindu-i ecranul pe o parte cu o şuviţă de păr.

Capetele li s-au atins şi au izbucnit împreună în râs. Am luat o gură de cola şi m-am întins să văd şi eu.

Dallas a acoperit ecranul cu mâna.

— Tu nu, Caca de bebeluş. Asta-i doar pentru adulţi.

Eram sigură că are legătură cu mine ce vedeau ele acolo.

— Ce-i aia? Pula lui Kevin?

— Ai vrea tu să ştii, a zis ea dându-şi victorioasă şuviţa de păr pe spate, la care eu m-am lăsat în scaun ca şi când aş fi fost un copac foarte bătrân, care stătuse singur pe un câmp, înfruntând zăpezi şi ploi timp de sute de ani, iar acum abia dacă-şi mai putea susţine ultimele lui crengi.

Ella a zis că ele se duc la baie, să am grijă de poşetele lor. După ce-au plecat, m-am uitat la telefonul lui Dallas de pe masă. Stătuse mii de ore în mâinile ei, lipit de faţă, lăsat în geantă, ascuns sub bancă sau dosit între coperte. Era primul şi ultimul lucru pe care-l atingea în fiecare zi, când îşi verifica bateria şi scotea limba la jumătate de glob. Doar că telefonul ei era doar plastic cu silicon şi chimicale, puse laolaltă pe o linie de asamblare dintr-o ţară îndepărtată de către cineva care nu şi-ar fi închipuit niciodată că acest obiect avea să sfârşească aici, pe masa unui mall dintr-o ţară pe care n-o văzuse decât la televizor. Am închis ochii. Atârnam pe o creangă, iar aerul era răcoros, căci mă legăna o briză uşoară. Ori parte din Crose Duble, ori moartă. Una din două. Am luat telefonul şi am început să cotrobăi prin fotografiile ei.

Pisicile lui Dallas. Kevin. Piciorul cuiva. Kevin, la ea acasă. Ella. Degetul meu rula fotografiile mai rapid, tot mai rapid.

Dallas, goală şi stupidă, albă ca un cartof curăţat. Îşi făcuse singură poza în faţa unei oglinzi; era superepilată, bombă sexy. Îşi arcuise spatele şi îşi ridicase sânii ca să-i facă să para mai mari decât erau în realitate, ţinea gâtul îndoit şi îşi ţuguiase buzele, reuşind să obţină în felul asta cel mai umflat botic pe care-l văzusem vreodată.

Ăsta e momentul în care am ales varianta D., niciuna din variantele de mai sus, şi m-am futut în ea de viaţă. N-am pus telefonul pe masă. N-am selectat toate persoanele din agendă, ca să trimit poza tuturor celor din lista ei de contacte. Nu mi-a trecut prin cap nici măcar cum aş fi putut arăta pe pagina ei de Facebook. Multiplele alegeri prezentate mai sus au intrat în hibernare, şi când mi-a apărut pe ecran Tata, am selectat căsuţa şi am apăsat pe *Trimite*. Moment în care mi-am luat adio de la viaţă.

N-aveam să mai fiu niciodată una din Crosele Duble. O secundă mai târziu, când telefonul lui Dallas a început să sune, mi-am dat seama ce aveau să zică: că eram o obsedată şi un monstru. O naşpetă varză rău. M-am ridicat şi m-am dus către lift ca un zombie. Exista oare un calificativ pentru cineva atât de cretin ca mine? Da. Caca de bebeluş. O grămadă de căcaţi galben-verzui pe punctul de a fi striviţi. Când am ajuns acasă, aveam deja şaptesprezece mesaje de la ele.

Cine o să pişe ochii? Caca de bebeluş! Mori târfă
MOOOORIIIII!!!!

Labă Tristă a şters-o. Dar Labă Tristă o s-o beleaască!

De fiecare dată când îmi bâzâia telefonul, mi se-ntorcea stomacul pe dos, de parcă aş fi mâncat prea mult muştar. L-am pus pe silenţios, însă bâzâitul n-a încetat. În timp ce mă plimbam de colo-colo, lovind

cu mâinile în trunchiurile copacilor din spatele barăcii, bâzâitul a continuat să se-audă la mine în cap. Dallas, cel mai probabil, avea să aibă necazuri vreo cinci minute. Tatăl ei avea să o ia deoparte la o discuţie serioasă, ea avea să-i vândă o poveste siropoasă, pentru ca în final să reiasă că eu fusesem cea care îi rupsese hainele şi îi făcuse fotografia. Şi în următorii patru ani tot eu aveam să-mi duc zilele umilită în fel şi chip, cu practici care mai de care mai malefice. CD era ca un virus care avea să devină din ce în ce mai puternic în timp ce forţele mele aveau să slăbească pe zi ce trecea. M-am aşezat pe iarbă cu genunchii la gură. Eram Caca de bebeluş. Acesta era numele meu. Am încercat să o spun încet şi timid. După care am scuipat-o în aer. Am tuşit-o şi am înghiţit-o pe toată până când am reuşit să o simt în gură. Am găsit o crenguţă pe jos şi-am băgat-o în gură; am mestecat-o şi i-am supt capătul plin de pământ. Mestecam. Scuipam. Mestecam. Scuipam. Presiunea pe care-o simţeam în urechi a crescut continuu până am terminat de ros crenguţa.

În seara aia am primit un mesaj de la cineva care-şi spunea Phoenix Drake. Fotografia cu care îşi ilustrase profilul era o moarte cu coasa zâmbind de sub gluga ei neagră.

Caca de bebeluş,

Nu mai ai niciun prieten, căcăcioasă mică, aşa că am fost însărcinată să-ţi dau foc la curul ăla puturos. Ai face bine să te păzeşti, pentru că o să vin să te răpesc şi să te omor. O SĂ MORI.

Mai întâi o să-ţi tai degetele şi o să ţi le îndes în fund, aşa cum îţi place ţie. Asta cât încă eşti vie. O să-ţi astup ochiul maro ca să nu mai murdăreşti totul în jurul tău. Să nu zici că nu ţi-am zis.

Phoenixxx

Profilul lui Phoenix Drake era gol, normal, pentru că CD abia-l născociseră. Aveau să fie atente, să nu conducă la ele. Ăsta era primul pas, dar ştiam că avea să fie mult mai rău. O clipă mi-am dorit ca Phoenix să fi fost un personaj real. În felul asta ar fi putut veni să mă taie în bucăţi şi să termine cu mine, iar eu nu mai trebuia să îmi fac griji în legătură cu ce urmează. Muşcăturile şi bucăţile întregi, înghiţite pe nemestecate; oasele zdrobite – totul avea să fie mai dureros pe zi ce trecea.

Nu i-am răspuns lui Phoenix. În schimb, am căutat pe Google să văd ce-nseamnă *emfizem*. Dacă reuşeam să învăţ care-i treaba cu boala de care suferă bunica, aş fi putut s-o ajut, iar ea poate că m-ar fi lăsat să mă mut cu ea – şi să schimb şcoala cu ocazia asta. Însă ce-am citit mi-a dat fiori. Pacienţii nu se însănătoşeau decât după un transplant de plămâni. Imaginea plămânilor pe care mi-a arătat-o Google era un fel

de copac întors cu susul în jos în pieptul unui om. Fiecare plămân avea propriile lui ramuri roz. Plămânul bolnav însă arăta altfel. Era gri, cu frunze negre mâncate, pătate şi murdare, adunate în vârful fiecărei crengi. Uitându-mă la frunzele negre am simţit că respir şi eu tot mai greu, de parcă m-aş fi scufundat din nou, din ce în ce mai adânc, până aş fi atins fundul lacului.

*

— Eşti cam tăcută, a zis Rebecca în maşină, în drum spre bunica. Eşti sigură că vrei să mergi?

I-am zis că *mor de nerăbdare* să ajungem mai repede, la care Rebecca a scos pentru a zecea mia oară în dimineaţa aia balsamul ei de buze cu aromă de căpşune şi s-a dat cu el.

— Învaţă-mă şi pe mine un pic de latină, a zis ea.

Rebecca m-a înscris la nişte ore private cu domnişoara Jarvis, pentru că îi spusese ei cineva că asta avea să mă ajute să obţin un punctaj mai mare la SAT. Rebecca se gândea că aveam să ajung într-un loc cum ar fi Yale; odată chiar m-a dus până în New Haven ca să dăm o tură prin campus.

— Imaginează-ţi că eşti deja studentă aici, a zis ea, uitându-se la clădirile din cărămidă galbenă. Şi că te pregăteşti să mergi la curs. Cum te simţi?

Muream când făcea faza asta. Se uita la mine de parcă m-aş fi putut transforma pe loc într-o alta persoană, iar eu ştiam pe cine avea ea în vedere şi mai ştiam şi că n-o să fie deloc aşa. Ce nu ştiam, în schimb, era cum să-i spun toate astea, aşa că am răspuns scurt:

— Mă simt bine.

Şi m-am dus mai departe la bibliotecă, unde repetam rădăcinile în limba latină alături de domnişoara Jarvis în fiecare săptămână.

Rebecca a început să bată încet în volan, aşteptând de la mine să vorbesc în latină.

— Haide, zi, vreau să învăţ, s-a milogit ea.

— *Corpus,* am zis eu. Corp.

Rebecca a dat din cap şi a repetat după mine.

— *Oculus:* ochi.

— Ca *octopus*[13].

— *Manus:* mână, am zis eu. *Donum:* dar. *Laguna*: lac mic.

— Pe ăsta-l ştiam, a zis Rebecca. Şi *caveat emptor*[14]*:* păzeşte-te, cumpărătorule!

A aşteptat să-i mai spun câteva, iar când a văzut că n-am de gând să fac asta, a început să vorbească despre paşapoarte.

— Iar am uitat, a zis ea. Trebuia să te duc să-ţi facă poze şi să depunem şi noi actele peste vară – aş muri de ciudă să pierzi totul doar pentru că nu am depus actele la timp. Liceul organizează o grămadă de excursii. În Anglia, Spania şi Franţa, parcă astea erau.

Poate că merg şi în alte locuri. Cred că aş face bine să-mi fac şi eu – ştii, n-am ieşit niciodată din ţară. Nu-i aşa că ar fi drăguţ dacă m-ar invita şi pe mine ca însoţitor?

N-am mai zis nimic. Şi-a desfăcut din nou balsamul şi s-a mai dat o dată.

Când am ajuns la bunica, primul lucru pe care l-am observat a fost că la ea în grădină iarba crescuse foarte înaltă. Dacă ar vedea-o CD, ar zice că am ajuns într-un ghetou. Rebecca a bătut la uşă şi a deschis-o fără să mai aştepte vreun răspuns. A trecut pe lângă un tub de oxigen întins pe podea, apoi a intrat în camera de zi, unde a găsit-o pe bunica stând cu un tub în nas în fotoliul ei şi uitându-se la televizor. Bunica nu era o persoană prea iubăreaţă, dar când m-am dus lângă ea, mi-a pus totuşi o mână în jurul taliei. Nici n-am ajuns bine, că Rebecca a şi început:

— Bea, tot mai fumezi?

— Nu. M-am lăsat.

— Am simţit miros în casă.

— E de demult, a zis bunica. După ce-ai fumat douăzeci de ani, nu mai scapi de miros.

Înainte să plece, Rebecca m-a luat deoparte.

— E foarte periculos să fumeze, mai ales acum, cu tuburile astea de oxigen aici. Nici nu ştii cum ia foc ceva şi ajunge la tuburile astea, gata să explodeze.

Rebecca a pus o mână pe braţul meu şi a continuat:

— Dacă vezi că scoate o ţigară, vreau să-mi promiţi că ieşi fuguţa din casă şi mă suni în secunda următoare.

Am zis că aşa o să fac. Rebecca m-a îmbrăţişat şi mi-a zis:

— Dacă te răzgândeşti în legătură cu şederea, sună-mă. O să fiu prin preajmă o vreme.

Nu mi-a zis explicit că se duce la mormântul mamei, dar ştiam că acolo avea să fie. Nu se mai sătura – deşi de data asta puteam să zic mersi că nu avea să mă mai târâie şi pe mine după ea.

Îndată ce-a plecat Rebecca, bunica a şi scos o ţigară din pachet. Îl ascunsese sub perna pe care o ţinuse în braţe.

— Mă omoară cu zile, a zis bunica, aprinzându-şi bricheta. Aşa a fost din naştere. O mucoasă obraznică.

Cât a tras din ţigară nu mi-am putut desprinde ochii de vârful ei incandescent. Nu voiam să ies fuguţa afară. Voiam să văd totul aruncat în aer – o sferă roşie care să mă înghită şi pe mine. Căldură dogoritoare şi fum ca pe planetele roşii şi, ca prin ceaţă, lumina stelelor. Moartă în incendiu. Sfârşitul tuturor problemelor mele. Am stat pe loc.

— Nu-ţi bate capul, a vânturat ţigara la mine. Fac asta dintotdeauna.

— Nu-mi bat capul, am zis eu.

În buzunar îmi vibra telefonul, pe ecran scria numele lui Dallas. Am tras în piept fumul bunicii şi am întins mâna înspre pachet.

— Pot să iau şi eu una? am întrebat-o.

Am rânjit în timp ce bunica a început să râdă, după care râsul s-a transformat în tuse, iar tusea în respiraţie convulsivă. M-am ridicat şi m-am uitat la telefon, ca şi când asta ar putea fi de folos.

— Vrei s-o sun pe Rebecca? Sau după salvare?

Bunica a dat din cap că nu. Avea încă ţigara între degete şi nu ştiam dacă să i-o iau sau nu. Se scutura din tot corpul şi m-am simţit la fel de malefică precum CD atunci când eu mă înecam şi ele se uitau la mine, aşa că am îngenuncheat în faţa ei şi am pus o mână pe genunchiul ei osos. Nu m-a privit; avea ochii închişi. Am crezut că moare. Pieptul i se mişca în sus şi în jos, iar din gâtlej îi ieşea un hârâit uscat, şi dacă m-aş fi priceput, aş fi făcut orice ca s-o scot înapoi la suprafaţă. Doar că bunica nu era sub apă, aşa că am continuat să o mângâi pe genunchi şi să mă uit la ea; iar apoi, într-un târziu, după vreun milion de ani, şi-a revenit şi a dus din nou ţigara la gură să mai tragă un fum.

— Fii drăguţă, a zis ea cu ochii uzi de atâta tuşit, du-te şi ia-ţi un suc din frigider şi adu-mi şi mie o bere.

Ştiam că voia să mă ridic pentru că i se făcuse ruşine, aşa că am luat mâna de pe genunchiul ei şi m-am dus în bucătărie. Nu mi-era sete; mi-am clătit mâinile în chiuvetă, i-am desfăcut o bere şi i-am turnat-o într-un pahar.

În săptămâna aia aveam să fac totul aşa cum trebuie – voiam să-i las impresia că va fi imposibil să trăiască mai departe fără mine. Aşa că am început să învăţ tot ce stătea în puterea mea: să-i leg şireturile, să-i citesc prospectele medicamentelor, să-i găsesc cele trei inhalatoare. Dimineaţă, când s-a trezit şi a bodogănit *Iisuse Hristoase! Lua-i-ar naiba de saci,* mi-am dat seama că nu se simte prea bine, aşa că m-am dus în bucătărie şi i-am pregătit un castron cu iaurt în care i-am pus felii de banană. Apoi am spălat podeaua şi am lustruit duşul, şi asta fără să o mai întreb. Când i-am dus scrumiera spălată, bunica s-a uitat la mine amuzată. În clipa aia mi-am dat seama că începusem să mă port ca Rebecca, pe care o ura. Şi ca să-i dovedesc că nu era deloc aşa, am dat să o imit, spre amuzamentul bunicii. Am început să merg apăsat prin cameră, m-am prefăcut că mă uit sub pat să văd dacă era curat, după care mi-am plimbat degetul pe pervaz ţipând îngrozită la vederea stratului de praf adunat.

— Scumpo, sunt foarte multe bacterii pe lume, dar dacă îţi dai silinţa şi dacă foloseşti aţă dentară de şase ori pe zi, totul o să fie lună, şi fără carii, am zis eu cu o voce afectată.

Nu a sunat a ceva ce-ar zice Rebecca, însă bunica a râs oricum.

După care am ţinut-o tot cu Rebecca, cum îi plăcea ei să se prefacă mereu că totul era perfect, zicând întruna *viaţa e frumoasă,* în timp ce noaptea o auzeam plângând în cadă.

— Gardian nenorocit! a comentat bunica.

Uneori trecea şi câte-o oră fără să-mi verific telefonul. Mă uitam la televizor sau spălam nişte vase şi, preţ de câteva minute, uitam de el; dar după o oră mă treceau fiorii. Şi chiar dacă ştiam că avea să mă facă să mă simt şi mai rău, nu mă puteam abţine, trebuia să mă duc să văd ce mi-au scris. Am încercat să-l ascund, să-l las în camera mea, dar n-avea niciun sens, fiindcă tot eu eram cea care trebuia să umble apoi bezmetică prin casă să-l caute. Trebuia să ştiu. Ce era în capul lor? Ce era la gura lor? Ce voiau să ajungă la urechile mele? După, în schimb, mă simţeam de parcă mi-ar fi spintecat cineva maţele cu un cuţit. Mă făceam maro şi verde şi mă scurgeam toată. O pată grasă şi transpirată, făcută din ţărână, rugină şi cenuşă, atârnând cu capul în jos şi aşteptând să cad.

Când m-a sunat Rebecca, i-ara zis ce-mi zisese bunica să-i zic. De mâncat, mâncam mai mult cereale şi iaurt, şi ne uitam la televizor toată ziua, doar că mă pricepeam la minţit.

— Tocmai am mâncat spaghetti şi salată, i-am spus Rebeccăi, şi pâine cu usturoi.

— Ieşiţi vreun pic din casă sau staţi închise acolo toată ziua?

— Am fost cu maşina la mall. Ieşim.

Nu voiam ca Rebecca să afle cât de rău se simţea bunica şi să vină să mă ia acasă obligat-forţat. Rămânea fără aer şi când trebuia să meargă până la baie şi înapoi, aşa că am stat în sufragerie două zile pline şi ne-am uitat la episoadele cu vampiri. De fiecare dată când auzeam că aprinde bricheta, mi se ridica părul măciucă, după care mă consolam: *Nu, de ce, e-n regulă să mori.*

În patru zile am ieşit doar de două ori, şi atunci cu maşina. Bunica şi-a pus de fiecare dată geaca de blugi şi, o bonetă moale pe cap, prinzându-şi părul sur într-o coadă la spate. Mi-a zis că pot să iau ce vreau eu din cutia ei cu bijuterii, aşa că am ales o pereche de cercei lungi, cu cap de mort, ca să-i arăt că-mi place stilul ei. Am ajutat-o să-şi ducă tubul portabil de oxigen la maşină, iar când am ajuns, am aşteptat-o în anticameră cât a durat s-o vadă medicul. Într-o alta zi, când am fost la supermarket, deşi parcaserăm pe locurile destinate persoanelor cu handicap, bunica a început să gâfâie şi să se ţină de piept încă de ia intrare. I-am pus tubul de oxigen în cărucior şi ne-am oprit lângă standul cu legume, unde am aşteptat până s-a simţit mai bine. Nu-mi păsa dacă se uita cineva la noi. Puteau să se holbeze la tuburile bunicii cât era ziua de lungă, niciuneia dintre noi nu-i păsa. Îmi lăsasem intenţionat telefonul în maşină, iar când bunica şi-a revenit şi-am luat-o încet printre rafturi, m-am simţit la fel de bine ca

atunci când eram cu CD. Nu dădea doi bani pe ce credea lumea, şi nici eu nu dădeam. A luat o pungă de mentosane şi le-a lăsat în cărucior, după care m-a lăsat să iau două cutii de prăjiturele Cocoa Puffs.

— Ador să stau cu tine, i-am zis. Mă înţelegi mult mai bine decât Gardianul.

— Nu mă face să încep şi eu, a zis bunica.

— Pun pariu că dacă aş locui cu tine, te-aş putea ajuta o grămadă.

— A, da? Vrei să fii sclava mea? a întrebat ea arătând degetul spre o cutie de Raisin Bran, pe care am luat-o de pe raft şi am pus-o în coş.

— Normal, am zis eu. Da, stăpâne!

Bunica n-a râs, ci s-a întors să se uite după altceva, iar când am ajuns acasă mi-am dat seama că era supărată. După ce-am pus cumpărăturile la locul lor, mi-a zis că ar trebui să mai ies şi eu, să iau o gură de aer curat. A zis că vrea să tragă un pui de somn, dar a sunat de parcă n-ar fi putut să facă asta dacă rămâneam şi eu pe acolo. Chiar aş fi preferat să rămân în casă, dar n-am vrut să risc şi să o enervez şi mai tare.

Am lăsat-o pe bunica în fotoliul ei şi m-am dus în garaj, unde zicea că e o bicicletă pe care puteam să o iau să mă plimb. Bicicleta era preistorică, părea scoasă de pe fundul unui lac şi gata de dus direct într-un muzeu. Era cojită şi jegoasă, iar cauciucurile erau dezumflate. La un moment dat, s-ar putea să fi fost verde, deşi ar fi putut fi la fel de bine albastră sau roşie sau argintie sau neagră. Avea cadru pe mijloc, ca bicicletele bărbăteşti, ceea ce m-a făcut să cred că-i aparţinuse cândva lui tata. Existau zero şanse ca bunica să se fi urcat vreodată pe aşa ceva. Nu eram sigură nici măcar dacă e bine să pun mâna pe dubioşenia aia, însă mi-am dat seama că dacă aveam să mă mut acolo, trebuia să ajung şi eu la şcoală cumva. Aş putea face chiar şi cumpărăturile cu ea, i-aş putea lua medicamentele – asta aveam să-i spun bunicii. Am găsit o pompă şi i-am umflat roţile. După care am scos bicicleta în stradă şi am ridicat-o dreaptă. Era cam descentrată şi părea să se împrăştie într-o mie de bucăţi la cât era de putredă, dar când am început să dau din pedale, a luat-o din loc, aşa că am continuat ţinându-mă cu mâinile de resturile de cauciuc de pe ghidon.

M-am plimbat încolo şi încoace, încercând să mă familiarizez cu decorul: copaci, tufe, trotuare şi străzi. Pedalând tot mai repede, am tras aer în piept şi am început să gust o părticică din istoria secretă a locului.

Înainte de tatăl meu, înainte de stâlpii de telefon şi de firmele magazinelor era linişte. Epoca de Gheaţă, Epoca de Piatră, păsări ridicându-se în înaltul cerului. Am şters casele şi maşinile şi oamenii cu peluzele lor. N-a mai rămas decât pădurea, lichenii şi mirosul pietrelor. Ceva se scurgea din univers şi îmi zicea că eu pot să rămân acolo. Că ăsta avea să fie locul meu. Copaci gigantici. Lacuri

îngheţate. Un mamut îmblănit, a cărui lână groasă îngheţase la vârfuri. Nicio limbă, numai tăcere; fină, ca bătaia din aripi a unui fluture de noapte.

Am auzit telefonul şi am pus frână. Rebecca voia să ştie ce făceam. Era a doua oară când mă suna în aceeaşi zi. Ştiam că atunci când avea să primească vestea că eu rămâneam la bunica avea să bocească până i se umflau ochii şi i se înroşea nasul, după care şi eu aveam să păţesc la fel şi să nu mai vreau să o părăsesc. Însă eram nevoită – tot ce conta în acel moment era să evadez.

— Am dat nas în nas cu Dallas, a zis Rebecca. Cred că îi lipseşti foarte mult. A zis că n-a putut să dea de tine la telefon, aşa că i-am spus că îţi transmit eu s-o suni. Mă gândeam că ar fi simpatic să le chem şi pe ele cu mine când vin să te iau.

— E-n regulă, am zis eu, înghiţind în sec. Chiar nu e nevoie.

— Dallas părea atât de pierdută fără tine. Abia aşteaptă să te întorci. Mi s-a părut drăguţ.

— Asta-i tot?

— E un moment nepotrivit?

— Eram afară. Mă plimbam cu bicicleta.

— Ţi-ai pus casca?

— Î-hâm.

— Cu Bea e totul în regulă?

— Da. E super. Îmi place foarte mult aici.

— Bine, scumpo. Păi, sună-mă tu mai târziu atunci.

După ce-am închis, m-ara urcat pe bicicletă şi m-am întors la bunica. Am lăsat bicicleta în garaj şi apoi am citit şi cel mai nou mesaj de la Dallas.

Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde. Caca de bebeluş lasă urme.

Bunica dormea în fotoliul ei, aşa că m-am aşezat pe canapea, inhalând mirosul de fum şi de medicamente şi spunându-mi că asta era casa mea de-aici înainte. Ridurile ei lungi de pe obraji îmi aminteau de şirurile de furnici, şi probabil că mă holbam la ele când a deschis ochii, pentru că m-a întrebat direct:

— Ce te uiţi aşa la mine?

Am lăsat capul în jos şi m-am uitat la telefon. Poate că era mai bine să-i arăt şi ei. Dacă vedea cu ochii ei mesajele, n-avea de ales, trebuia să mă lase să rămân. După care aveam să-i explic faza cu Robyn, cu CD, dar şi de ce am trimis fotografia în care Dallas era dezbrăcată. Însă bunica ar putea începe să se uite şi ea la mine ca şi când aş mirosi a caca de bebeluş.

— Ştii, mă-ntrebam, am început eu. Crezi că cei care dau de necaz o mai şi merită câteodată?

Bunica a făcut o faţă ca şi când întrebarea ar fi fost greşită din start.

— Nimeni nu merită nimic. Ce se-ntâmplă se-ntâmplă. Asta-i viaţa.

Avea pe ea în continuare geaca de blugi. Mi-am adus aminte de frunzele negre care-i pluteau prin piept.

— Şi dacă ar începe cineva să te strige într-un fel care nu e numele tău? Dacă te-ar striga Jennifer în loc de Bea?

— Ce-i cu întrebările astea? Unii au probleme adevărate pe lume.

A început să-mi transpire mâna pe telefon. Trebuia să găsesc un fel de a-i spune.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă aş sta şi eu aici? În Cansdown, adică.

— Nu pot să mă gândesc la asta, pentru că nu stai. Acum, fă-mi o favoare şi termină cu teoriile. Du-te şi vezi şi tu ce mănânci în seara asta.

Mi-am mâncat cutia de Cocoa Puffs fără să mai aduc problema în discuţie, însă n-am putut să dorm toată noaptea. Dormitorul meu fusese cândva camera lui tata, însă bunica a redecorat-o după moartea lui. Îi aruncase toate lucrurile şi vopsise toţi pereţii în alb. Chiar dacă în cameră rămăseseră urme clare ale existenţei sale – mătreaţa de pe saltea, colţuri de unghii sărite pe covor şi rămase acolo – erau prea mici pentru a fi observate. Şi m-am bucurat că era aşa, pentru că nu voiam să-mi imaginez lucruri care nici măcar nu erau adevărate. De exemplu, dacă aş fi găsit o mănuşă de baseball, m-aş fi putut gândi că i-a plăcut baseballul. Aş fi mers aşa, zi de zi, zicându-mi că tata a jucat baseball, asta până când aş fi ajuns să cred că l-am şi văzut la un moment dat şi că povestea asta era sută la sută adevărată. După care, într-o zi, ar fi venit cineva la mine şi mi-ar fi spus în felul următor: *De fapt, tatăl tău ura sporturile, cât despre mănuşa aia de baseball, nici n-aş şti să zic cum a nimerit acolo.* Punct în care aş fi fost nevoită să recunosc că m-am minţit singură, şi doar îmi dădusem cuvântul să nu mai fac asta niciodată. Atunci când mi-a dezvăluit Rebecca cum m-a părăsit, şi anume *sinucigându-se,* am zis că nu vreau să mai aud în viaţa mea despre el. Bunica îi păstra cenuşa într-o cutie la ea în dulap, dar nici pe aia nu voiam s-o văd.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com
Către: R.Doblak@sparkon.com
Subiect: (no subject)
Dată: Mie, 26 august 2009, 23:47:05

Robyn,

Nu ţi-am spus niciodată, dar îţi spun acum: tatăl meu s-a sinucis când aveam cinci ani. Când i-am întrebat pe cei din jur de ce a făcut-o, mi-au zis că a făcut-o pentru că era trist.

Mi-am zis mereu că asta-i o scuză de căcat. Superpatetică. Doar pentru că te simţi ca un cur nu înseamnă că trebuie să şi mori din cauza asta.

Dar în ultimul timp m-am gândit mai atent la asta şi parcă încep să înţeleg. Cum a făcut şi Autumn Sanger – asta-i o fată care s-a dus şi s-a înecat în mare. A dispărut într-o zi, pur şi simplu, şi toată lumea a crezut că a fost răpită, aşa că s-au apucat să dea vina pe tot felul de indivizi, iar Autumn a început să capete din ce în ce mai multă notorietate. Dar ea nu încercase decât să evadeze şi cred că o înţeleg. Ştii, eu şi ea suntem la fel. Şi eu trebuie să evadez. C

*

Am aşteptat până a doua zi după micul dejun. Bunica stătea în fotoliul ei, urmărind un talk-show şi sugând la o bomboană cu aromă de scorţişoară. Nu mai rămăseseră decât patru zile până la începerea anului şcolar, iar dacă schema asta nu funcţiona, viaţa mea era ca şi terminată. Am desenat cifra în carneţelul meu. PATRU. I-am desenat limbi de foc în coadă, după care am mâzgălit-o. La televizor au început reclamele – ăsta era momentul.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să stau cu tine aici, am zis eu. Ştiu că n-ai nevoie de mine, dar aş putea să rămân pentru orice eventualitate.

Bunica nu şi-a luat ochii de la televizor. În reclamă, un bărbat musculos cu un laptop în braţe.

— Sunt bolnavă, a zis ea într-un sfârşit. Nu poţi să stai aici.

— Faza e că… am rupt-o nasol cu prietenele mele, de-aia nu vreau să plec. Nu pot să mă-ntorc acasă.

Am lăsat privirea în carneţel, unde cuvintele au început să joace pe pagină.

— Plămânii mei funcţionează la douăzeci la sută din capacitate. Ceea ce înseamnă că restul de optzeci nu funcţionează deloc, a zis bunica. Aşa că dramele tale şi-ale prietenelor tale nu înseamnă prea mult pentru mine.

— Eşti pe lista de aşteptare?

— Ce?

— Pentru un plămân nou – nu faci transplant?

Bunica s-a strâmbat, apoi a dus un şerveţel la gură şi a scuipat bomboana în el.

— Nu sunt pe nicio listă. Alea sunt nişte mizerii.

Am urmărit-o încercând să-şi găsească ţigările, pipăind din aproape în aproape perna pe care stătea.

— Mă strigă Caca de bebeluş, am zis eu. Prietenele mele.

Bunica s-a făcut că nu mă aude. Şi-a pus o ţigară între buze şi a dus bricheta la celălalt capăt. Am aşteptat flacăra. *Bum,* mi-am zis eu când

s-a aprins. Să murim amândouă asfixiate. O meritäm. Într-un incendiu care să şteargă ultimele urme ale familiei noastre. Un val de căldură. Să mă facă cenuşă şi să cobor odată cu ploaia pe frunzele copacilor. Bunica, cu ţigara ei, ar fi criminalul.

Bunica a suflat fumul afară.

— Ştii, eu sunt în fază terminală. Ştii ce înseamnă *fază terminală?*

Am dat din cap că da şi am început să plâng pentru că şi eu eram în fază terminală.

— Iisuse Hristoase, a zis bunica.

Când s-a uitat la mine, mi-a fost clar ce era în capul ei – *nu-i de mirare că-ţi zic Caca de bebeluş, te comporţi ca unul, doar că mai mare.* M-am uitat la ţigara ei. *Bum,* mi-am zis în sinea mea. *Bum!*

Voiam să fiu una cu pământul.

Îmi doream să fi fost cu mama în ziua aia.

Cu o mamă ca bunica, nu-i de mirare că tata s-a sinucis.

Am gândit toate lucrurile astea, dar le-am gândit cu voce tare, şi când mi-am dat seama, mi-a fost atât de ruşine că nici măcar n-am putut să-i văd faţa. Am fugit în garaj, îndesându-mi carneţelul în buzunarul din spate al pantalonilor scurţi, am scos bicicleta şi m-am urcat pe ea. Pedalam fără să-mi dau seama pe unde merg; peste ochi mi se lăsase o ceaţă atât de densă, că aş fi putut fi la fel de bine sub apă, într-un loc în care încă ajungea lumina, cu paie şi alge încâlcindu-mi-se în gene.

N-aveam ce căuta aici. Simţeam asta în porii pielii şi în inima care bătea să-mi spargă pieptul; o simţeam până-n măduva oaselor. Am continuat să pedalez; însă nu puteam da timpul înapoi; nu eram decât un trup pe o bicicletă, care trecea pe lângă case şi benzinării. M-am cocoşat deasupra ghidonului şi am pedalat până mi s-a uscat gâtlejul, până când aproape că s-au terminat casele, lăsând locul clădirilor cu garduri şi atelierelor de reparaţii auto, am pedalat până n-am mai ştiut unde sunt – poate că acolo aş fi reuşit să-mi schimb numele, să mă tund şi să scap de telefon.

După care să mă întind şi să dorm, să exersez liniştea nefiinţei.

Mi-am dat seama unde sunt abia când am văzut copacii înălţându-se înaintea mea. În faţă era cimitirul în care era îngropată mama. Nu mai fusesem niciodată cu bicicleta – întotdeauna mă aducea Rebecca cu maşina –, dar a fost prima oară când am simţit pe bune dorinţa de-a intra.

Am coborât de pe bicicletă, şi după ce-am băgat-o pe poartă, am împins-o pe cărare la deal. Era plin de copaci, şi toţi erau nişte ghinionişti. Acolo fuseseră plantaţi şi nu aveau de ales. Zi şi noapte, erau nevoiţi să trăiască, înghiţind lacrimi şi gene, făcând umbră pustiului. Rădăcinile care creşteau prea adânci ajungeau să atingă morţii, încurcându-se în mâinile şi picioarele lor.

În dreptul parcării, când am lăsat jos bicicleta, am simţit în nări propriul damf – praful năclăit de transpiraţie de pe gambe, spatele ud leoarcă. Pantalonii scurţi mi se ridicaseră, dar nu era nimeni în preajmă, aşa că am tras de materialul jilav şi i-am îndreptat în drum spre piatra funerară inscripţionată cu numele meu de familie. Nu m-am aşezat şi nici nu i-am spus nimic. După două secunde, am fost efectiv gata să plec. Dar n-aveam încotro s-o apuc. Aveam să fiu nevoită să rămân acolo, cu copacii, cu pietrele şi cu morţii.

În plus, aproape că nu-mi aminteam nimic despre ea – în afară de faptul că avea părul lung şi că mă gâdila cu el atunci când se apleca să mă sărute; şi că mirosea ca laptele, cel puţin aşa am simţit eu la un moment dat, când i-am lins genunchiul butucănos şi ea m-a mângâiat pe cap: „Ce pisicuţă drăguţă". Mi-am trecut mâna prin iarba de pe mormântul mamei şi a început să mi se facă greaţă. Nu o cunoscusem şi nici ea n-avea să afle vreodată ce îi făcusem lui Robyn. Mi-a venit în cap cum mă sfătuiseră Dallas şi Ella să procedez după ce am împroşcat-o pe Robyn cu vopsea.

— *Spune-le tuturor că Robyn ţi-a zis ceva naşpa.*

— *Zi că voia să te omoare!*

— *Termină, Ella. Trebuie să fie ceva realist.*

A fost cel mai realist lucru la care m-am putut gândi şi aproape că am ajuns să cred propria mea născocire. *Mama a murit ca să nu mai fie nevoită să se uite la mine.* Am deschis carneţelul ca să văd cum e să scrii asta.

Fiica ta face rău altora. Ea a aruncat ai vopsea şi tot ea a trimis poza. Callie merită să moară ca tine.

Pe jos era o furnică. Am pus mâna alături şi s-a urcat pe mine. Când mi-a trecut printre degete, nici măcar n-am simţit-o; apoi, mai sus, pe încheietură şi direct spre cot. Ştiam că nu se teme. Eram la fel. Inimile noastre minuscule băteau la unison, iar sub noi zăcea mama mea, care era moartă. N-am avut nici cea mai mică tresărire când am strecurat hârtia sub piatra ei. Furnica s-a dat jos de pe mine, cineva a pornit o cositoare. Când am ridicat capul am văzut un bărbat care tundea iarba. În drum spre bicicletă mi-am verificat telefonul, atunci am văzut toate mesajele.

Când am ajuns la casa bunicii maşina Rebeccăi era parcată în faţă. În clipa aia mi-am dorit să fi fost şi eu călugăriţă, să depun un jurământ de tăcere şi să nu mai vorbesc niciodată.

Rebecca stătea pe canapea, iar bunica se uita la televizor. Însă, când m-a văzut, Rebecca a sărit ca arsă:

— Unde naiba ai fost?

Atunci când Rebecca începea să înjure era clar că nu era de glumă. I-am spus că fusesem pe-afară cu bicicleta; ceea ce era adevărat. Era vânătă la faţă, aşa că m-am întrebat oare ce-i spusese bunica în timpul

ăsta. Însă avusesem noroc, bunica nu era nicidecum o turnătoare.

— Nu mă descurc cu tine, a zis bunica. Nu mai pot să văd de copii.

Faza e că n-a zis-o de parcă i-ar fi părut rău. Voia doar să mă vadă dusă cât mai repede. Iar povestea mea despre Caca de bebeluş era probabil ultimul lucru care-o interesa pe lumea asta. Rebecca s-a uitat la mine şi a făcut o faţă tristă, de parcă tare i-ar fi părut şi ei rău, şi pentru o secundă mi-a venit să-i sparg televizorul ăla. Să-i dau un pumn şi să-l fărâm într-un miliard de bucăţele. În loc de asta, m-am dus la mine în cameră şi mi-am făcut bagajul.

Nu mi-am luat rămas-bun de la bunica, iar când am ieşit pe uşă, în drum spre maşină, Rebecca m-a luat de după umeri.

— Eşti bine, Callie?

Când a văzut că nu zic nimic, m-a strâns uşor.

— Ştiu că e greu, dar n-ar trebui s-o iei personal. Doar ştii că suferă şi că nu e cea mai fericită persoană.

În maşină era cald ca-ntr-un cuptor, iar Rebecca m-a încuiat înăuntru. Am simţit că mă dizolv într-un limax: un limax leneş şi somnoros, ale cărui măruntaie gelatinoase şi unsuroase au început să tremure când am luat-o din loc. Am simţit braţele scurgându-mi-se de-o parte şi de alta a corpului, capul mi-a căzut pe geam – şi am încercat să-mi amintesc. Oare sarea omora limacşii? Aş fi putut să mi-o presar pe braţe şi să mă uit apoi la ele smochinindu-se sub ochii mei?

În cuptor erau şi nişte cuvinte, doar că prea vesele şi prea ascuţite. Doamna îi vorbea limaxului.

— Ce-ar fi să ne oprim undeva şi să mâncăm o îngheţată?

Limaxul a secretat mucus. Voia să se târască într-un loc întunecos şi tăcut. Nu voia îngheţată: era prea rece şi prea dulce pentru stomacul lui alunecos. Nu voia cafenele: lumina era prea puternică pentru ochii lui saşii. Toată lumea avea să se holbeze la el.

— Încerc să fiu drăguţă, a zis doamna. Abia aşteptam să fim din nou împreună.

Limaxul s-a pleoştit şi mai tare în aerul fierbinte din maşină, în care toate gândurile se reduceau la cuvinte simple. *Da. Nu. Nu. Da.*

Doar că doamna nu părea să tacă din gură. Voia să împingă limaxul cu forţa într-un loc în care n-avea ce căuta. Un spaţiu plin de haine de gimnastică şi caiete, trupe care repetă şi tribune, luciu de buze şi coapse. Mai erau trei zile şi jumătate. Limaxul cel cleios s-a strâns cât a putut de tare în încercarea de a-şi proteja punctele slabe, însă era făcut în întregime numai din puncte slabe.

*

Prima zi de liceu. Bentiţă, cercei, inel. Botine. Fard şi rimel.

Niciuna n-avea s-ajute, dar poate că CD nu spuseseră încă tuturor. Poate că n-avea să-i pese nimănui.

Realitatea scârboasă:

În faţa şcolii, pe ditamai parcela cu iarbă, unde stătea toată lumea şi aştepta să se deschidă uşile, n-am găsit un locşor în care să mă strecor şi să aştept şi eu. M-am învârtit de la standurile cu biciclete până într-un loc sub o fereastră, şi de-acolo la tufe, unde am strâns în mână o creangă. Dacă continuam să mă mişc ca un crab în carapace, erau şanse să nu mă vadă. Însă în faţa mea se ridicaseră deja o mie de graniţe peste care nu puteam să trec. Braţe, gâturi, limbi, dinţi, păr. Străini. Feţe cunoscute, contorsionate în mişcările lor febrile. Dacă mă apropiam prea mult de cineva, aveam să mă zbârcesc şi să mor.

— Bubulinele, a strigat o gaşcă de fete, îmbrăţişându-se.

Doi golănaşi cu care obişnuiam să mâncăm la prânz au început să-şi dea coate şi să strâmbe din nas când m-au văzut. Măruntaiele mele gelatinoase au început să se dizolve. M-am uitat la telefon. Primisem un mesaj de la un număr necunoscut:

Avertisment! Caca de bebeluş a făcut pe ea.
IA-ŢI NAIBII UN SCUTEC!

Am ignorat mesajul şi m-am jucat Mythical Maze pe telefon, concentrându-mă atât de tare, încât am şi uitat unde mă aflam. Când s-au deschis uşile, m-am dus cu turma în sala de sport. Din tavan atârna un banner albastru cu alb pe care scria BUN VENIT PROMOŢIEI 2013. Orarul meu era pe masa M, l-am luat, după care m-am aşezat pe marginea unui rând din tribune, simţind în tot corpul vibraţiile celor din jur. Când le-am văzut pe CD, limba mi s-a strâns grămadă în fundul gâtului.

Ella a fost prima care m-a văzut, iar pe faţa ei s-a putut citi un zâmbet care ascundea ceva murdar.

— Caca de bebeluş! a zis Dallas, ţuguindu-şi buzele rujate cu roz.

M-am uitat pe orarul din poală.

— Caca de bebeluş! Cu tine vorbesc!

Am luat-o încet spre ieşire, deşi aş fi vrut să fac altceva – dacă aş fi avut un cuţit la mine, m-aş fi întors şi le-aş fi înjunghiat pe amândouă. Aş fi vrut să le ştiu astmatice şi să le pot goli inhalatoarele, apoi să le încui într-o încăpere fără ferestre.

— Sac de dormit! a sâsâit la mine când am trecut pe lângă el un tip care stătea lângă uşă.

Nu ştiam ce vrea să zică, dar aveam să aflu mai târziu în după-amiaza aceea.

Dallas îşi actualizase status-ul pe Facebook.

> Ce de c… cat. Trebuie să dau foc la sacul de dormit pentru că i l-am împrumutat lui Callie McKenzie. N-o să zic decât atât: cineva ar trebui să folosească scutece. Pute de mori.

Ella scrisese dedesubt:

Caca de bebeluş loveşte din nou!

Dallas avea 582 de prieteni. Mă întrebam ce-aş fi putut să-i răspund. ZVONURILE NU SUNT ADEVĂRATE. Ştiam, n-ar ajuta cu nimic. Cuvintele ei se imprimaseră deja. Pentru 582 de oameni căcatul era fără doar şi poate în sacul de dormit.

Apoi, la cantină, o fată a plecat din rând pentru că nu voia să stea în spatele meu. Un băiat cu freză emo s-a izbit intenţionat de scaunul meu, iar altcineva s-a făcut că-mi dă cu budincă de ciocolată la fund.

De fiecare dată când păţeam una ca asta, simţeam în piept un gol imens, care acapara totul. Făceam ochii mici ca de şarpe şi îmi spuneam că n-am de gând să plâng. Am încercat să îmi ţin mintea ocupată cu un lucru. De exemplu, o armă. Oare Dallas şi Ella m-ar împuşca dacă ar putea? Dar eu – eu le-aş împuşca? Ştiam că într-o lume pe dos eu aş fi fost cea care râdea şi aştepta să-l vadă pe celălalt plângând. Aş fi fost cea care râde şi care plănuieşte următoarea drăcie.

Hârtia igienică de pe scaunul meu în laboratorul de biologie? Ar fi putut fi opera mea. Iar când Caca de bebeluş s-a făcut roşie ca racul şi a ascuns sulul sub bancă, eu aş fi fost cea care i-ar urmări mişcările în timp ce toţi colegii ei râd. Toată lumea râdea – chiar şi Lily Trager, al cărei frate suferea de sindromul Down, deci se presupunea că era cea mai drăguţă fată din clasă.

Aş fi putut fi eu cea care a venit cu un marker negru în toaleta fetelor de la al doilea etaj al aripii B – pe pereţi era o pictură murală cu fete care dansau, făceau piruete şi salturi pe fondul unui curcubeu, iar într-o zi cineva a desenat nişte căcăreze ieşind din fundul unei dansatoare. Aş fi putut fi chiar eu cea care ţinuse de şase în timp ce Dallas desenase săgeata care indica faptul că pe dansatoare o cheamă Caca de bebeluş. Aş fi putut, de fapt, s-o fi desenat chiar eu.

Turbam de fiecare dată când le vedeam pe coridor. Ella striga după mine şi dădea din mâini, iar eu începeam să tremur. Îmi venea să sar gardul şi să mă-nfig în beregata lor, urlând apoi la cerul fără lună. Când îmi dădeam seama însă mă speriam de ce eram în stare să fac. Nu eram deloc ca mama. Aveam o latură malefică şi sânge de criminal. În timp ce mă lăsam pe vine în una dintre cabinele de toaletă ca să nu mă vadă nimeni, îmi imaginam că Dallas ar fi fost alergică la alune şi eu aş fi venit şi m-aş fi şters de ea cu degetele pline de ulei de arahide.

La ora de spaniolă, Señora Vallsay a proiectat pe tablă o serie de fotografii. Fusese în vacanţă în Mexic, iar acum voia să ne arate şi nouă ce a mâncat ea, cum s-a plimbat pe străzi şi cum s-a pozat în faţa

muzeelor. Am scos şi-am citit pe sub bancă bileţelul pe care mi-l lăsase cineva în geantă. Era un test-grilă: *Cine-i cea mai mare distrusă din şcoală?*

Încercuieşte răspunsul corect.

Toată lumea zice că sunt:
a. incredibilă
b. frumoasă
c. caca de bebeluş

Când îmi vine să mă cac:
a. îmi dau drumu-n pantaloni
b. îmi dau drumu-n scutec
c. mă duc la veceu şi nu uit să trag apa

Felicitări! Oficial, eşti cea mai mare distrusă din şcoală! Poţi să şi mori.

Chiar, de ce nu muream? Am aşteptat să mi se oprească respiraţia şi să-mi stea inima. Eram un zero barat. Cu ochii la pozele cu Mexic, care continuau să ruleze în faţa mea, mi-am dorit din suflet să fi fost orice altceva, numai om nu. Goliciunea unei foi de hârtie nescrise. Verdele-lămâi al unei frunze căzute. Un ceas de plastic ticăind la încheietura mâinii unui băiat. Măgăruşul mexican cu ochii goi care stătea singur în poză.

Când a ajuns la ultima poză, Señora Vallsay a aprins luminile, zicând că urmează să ne prezentăm fiecare în faţa celorlalţi în spaniolă. M-am şi văzut spunând numele greşit, aşa că m-am pregătit pentru chicoteli înăbuşite şi huiduieli. Chiar şi aşa, atunci când am deschis gura, n-am putut să scot niciun sunet. Parcă mi se pusese în gât un nod de noroi, iar pentru o clipă Señora Vallsay m-a privit în ochi ca şi când ar fi înţeles ce se-ntâmplă cu mine. Ochii ei erau clari şi pătrunzători şi mă-nţelegeau, îmi ştiau oful. Pe jumătate zâmbeau, pe jumătate mă-nţelegeau. Într-un final, am îngânat şi eu: *Me llamo Callie.*

După câteva zile în care am stat singură la masă, am încetat să mai iau prânzul la cantină. Biblioteca era deschisă, aşa că mă duceam acolo şi mă jucam pe computer, îmi puneam căştile în urechi şi pluteam departe, departe de tot. Uneori, dacă îmi ghiorăia stomacul şi nu era nimeni care să mă vadă, scoteam o crenguţă din buzunar şi m-apucam să o sug. O ţineam ca pe o ţigară şi mă gândeam la bunica. Ştiam la ce emisiuni se uită în fiecare zi şi îmi închipuiam că sunt acolo, cu ea, cu un castron de Cocoa Puffs în braţe şi călare pe

canapea. Uneori se uita peste umăr şi îmi zicea pe nume. Alteori o luam de mână, ea îşi aprindea o ţigară şi muream împreună. Nu ştiam dacă mă urăşte sau nu. Nu-mi luasem rămas-bun de la ea şi-i spusesem şi chestiile alea. Voiam să vorbesc cu ea.

M-am dus în baie şi m-am încuiat într-o cabină, am scos telefonul şi am sunat-o.

— Bunica? am întrebat eu când a intrat robotul. Bunico? am repetat, dându-i timp să-mi recunoască vocea şi să răspundă. Sunt eu, Callie.

N-a răspuns, aşa că am continuat.

— Cum stai cu plămânii? Eşti bine?

M-am aşezat pe veceu şi mi-am scos frunza, aşezând-o în echilibru pe coapsă.

— Voiam să-ţi zic că eu sunt mai bine. Şi că-mi pare rău pentru ce-am spus atunci.

Mă întrebam dacă stătea acolo şi asculta. Am atins frunza şi am aşteptat.

— Nu cred nicio iotă şi n-ar fi trebuit s-o spun.

I-am mai dat încă o şansă să ridice receptorul, după care i-am spus că trebuie să închid. Apoi am scos un pix roşu din geantă şi m-am uitat roată-mprejur la pereţii netezi şi curaţi. Aş fi putut să scriu orice. Aş fi putut să le zic tuturor că Dallas era un canibal cu guşă care se hrănea cu penisuri la micul dejun. Sau că Ella era un rebut de sperietoare. Aş fi putut să le desenez pe amândouă arzând pe rug – însă ce-am făcut a fost să-mi ridic bluza. Nu voiam să scriu decât un singur lucru. Caca de bebeluş. Şi mi-am scris asta pe burtă. După care m-am descheiat la pantaloni – n-a scăpat niciuna din coapse. Am tras de guler şi mi-am scris pe umăr. Vârful pixului era rece în contact cu pielea şi ale ei suprafeţe mereu noi. De-acum înainte ăsta avea să fie cuvântul meu. Singurul lucru pe care-l aveam.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com
Către: R.Doblak@sparkon.com
Subiect: (fără subiect)
Dată: Joi, 3 septembrie 2009,19:22:14

Robyn,

Astăzi m-am trezit fericită pentru că am uitat că tu mă urăşti. Timp de 10 secunde nemaipomenite am fost din nou prietene. Mi-ai spus să mă uit la desene animate şi să mănânc nişte cereale, şi când mi-ai spus pe nume, am deschis ochii şi am zâmbit. Dar nu era adevărat. Acum sunt singură din nou.
C

*

Rebecca era entuziasmată în legătură cu prima vineri din timpul liceului.

— E vinerea în care se sărbătoreşte ziua şcolii, mi-a amintit ea. Te-ai gândit deja cu ce vrei să te îmbraci?

Trebuia să venim la şcoală în alb şi albastru, culorile şcolii noastre. Avea să aibă loc o adunare şcolară, iar toţi ochii aveau să fie îndreptaţi către boboci, de la care toată lumea se aştepta să se străduiască cel mai mult, venind cu feţele şi mâinile pictate jumătate alb, jumătate albastru. Se presupunea că asta avea să ne facă să ne iubim liceul şi, în general, unii pe alţii, dar eu ştiam că nu era decât o minciună. Pe sub vopsea eu aveam să rămân tot Caca de bebeluş. Chiar dacă m-aş fi transformat înapoi în CD, lucrurile n-ar fi stat nicidecum altfel. Pe scurt, era o chestie goală, lipsită de sens, aşa că i-am spus şi Rebeccăi ce credeam eu despre toată tărăşenia.

— Păi şi nu vrei să-ţi susţii şi tu echipele şcolii?

— N-o să conteze pentru ei cu ce mă îmbrac eu.

— Dar ar putea să conteze pentru tine, pentru felul în care te simţi, a zis Rebecca. De exemplu, când eram copil, găseam foarte des în cutia poştală scrisori de-astea în lanţ. Textul începea întotdeauna la fel: ACEASTA NU ESTE O FARSA. Mai zicea că scrisoarea înconjurase lumea de cel puţin şapte ori şi promitea că cei care credeau şi care o dădeau mai departe aveau să aibă noroc, în timp ce oamenii care rupeau lanţul riscau chiar să moară sau să piardă bani. Şi Callie, să nu crezi că nu mă gândeam că cel mai probabil e o prostie, însă de fiecare dată mă duceam, luam un pix şi m-apucam s-o copiez, chestie care îmi lua ceva timp. Şi nu e că aş fi crezut că o bucată de hârtie poate avea atâta putere, dar să ştii că, în timp ce scriam, *eu* mă simţeam puternică – în sensul că lucrurile pe care le-am făcut ar putea schimba ceva. În plus, mi-a plăcut să cred că fac parte din ceva mai mare şi că în felul asta poate că reuşesc să-i ajut pe cei din jurul meu dacă mă implic.

Rebecca a lăsat lingura din mână şi m-a privit o secundă.

— Adică, generaţia voastră e oricum mult mai puţin naivă decât eram noi. Acum nici măcar nu există *e-mailuri* în lanţ – sau există? Ştiam mai demult un tip care credea că o să primească zece mii de dolari în poştă, şi asta doar pentru că îi trimisese cinci dolari unei persoane pe care nu o cunoştea. Tipul ăsta mi-a zis că plănuieşte să dea o mare petrecere pe plajă când veneau banii – şi fireşte că n-a dat nicio petrecere pentru că totul n-a fost decât o înşelătorie. Cu toate astea, o perioadă, el s-a simţit bogat.

— E cea mai idioată fază pe care am auzit-o. Probabil că s-a simţit un mare idiot.

— Poate, a zis Rebecca, închizând ochii preţ de o secundă. Poate că i-a prins bine lecţia aia. Ideea era că unele ritualuri pot fi bune pentru noi, chiar dacă, în final, nu schimbă lucrurile cu nimic. Chiar dacă nu

vin cu ceea ce ne aşteptăm de la ele.

M-am uitat la ea şi mi-am dat seama că mă voia spălată pe creier total, la fel ca ea şi ca toţi ceilalţi. Aveam să fim zombi cu toţii, făcând împreună tot soiul de lucruri lipsite de noimă. Şi cam asta era viaţa.

La şcoală am început să acord mai multă atenţie lucrurilor care se-ntâmplau în jurul meu. Când suna clopoţelul, toată lumea sărea. La adunările şcolare, toată lumea ţipa. În clasă, ne ridicam în picioare când ne zicea difuzorul nostru s-o facem şi duceam mâna dreaptă la inimă.

Directorul a rostit Jurământul de Credinţă; în timp ce unii puşti l-au îngânat, alţii l-au rostit şi ei cu voce tare. Un băiat din faţă a strigat tot jurământul, stând aşa de drept, că ai fi putut să-l tai ca pe un copac. M-am uitat la steagul zdrenţuit care atârna deasupra uşii şi m-am întrebat dacă ceilalţi chiar simţeau ceva în clipa aia. Oare chiar credeau? Iar directorul cântărea el oare fiecare cuvânt pe care-l rostea? Sau nu era nici ăsta decât unul dintre acele lucruri lipsite de noimă pe care le făceau zombii? Pe care-l învăţaserăm pe de rost încă de la grădiniţă, cu mult înainte să fim suficient de mari să putem decide singuri în ce credeam cu adevărat. Ştiam că e greşit să gândesc în felul ăsta. Dar ce te făceai dacă niciunul dintre noi nu simţea lucrurile pe care ar fi trebuit să le simtă? Dacă toată lumea nu făcea decât să se prefacă? Şi dacă, într-o bună zi, în faţa noastră avea să fie un alt steag – fără ca asta să deranjeze pe cineva?

Înregistrarea cu imnul naţional a început să se audă în boxe, dar toată lumea s-a aşezat înainte să apuce să se termine. N-a cântat nimeni. Doamna Dobbler s-a uitat în ecranul laptopului şi şi-a şters rujul de pe dinţi. În linii mari, cu toţii eram deja spălaţi pe creier.

Profesorul meu de algebră mi-a dat o oră detenţie pentru că am întârziat.

— Domnişoară McKenzie, o să rămâneţi şi după ore.

Părea mândru de el când a spus-o. Întărea o regulă. Toţi cei din clasa copiau de pe tablă o ecuaţie, aşa că m-am aşezat şi eu şi-am deschis caietul. Însă nu mi-a ieşit la fel de bine şi mai departe. Pur şi simplu n-am reuşit să copiez simbolurile. X-urile şi Y-urile. N-am putut să mă prefac că însemnau ceva pentru mine. Că literele erau numere – variabile care se puteau schimba în orice secundă. Puteau scădea, căpăta valori negative sau chiar deveni nule. Toată lumea încerca să le dea de capăt, toţi în afară de mine. Am rupt vârful creionului şi m-am uitat la încheieturile mâinilor mele.

Dacă un număr putea dispărea, cum puteai dovedi că înainte de asta a existat? Cât de mic putea să se facă înainte să dispară cu totul? În viaţă nu exista cale de întoarcere. X nu putea să fie egal cu – 1000, după care să ajungă din nou la 64. Odată ce-ţi pierdeai valoarea, absolut totul îşi pierdea valoarea în jurul tău. Şi poate că lucrurile alea

pe care le considerai valoroase fuseseră vide dintotdeauna.

După ore i-am scris Rebeccăi să o anunţ că merg pe la Ella. Am luat-o pe Main Street până la Shabby Maggie, unde m-am învârtit prin magazin, atingând toate lucrurile alea pe care oamenii le aruncaseră la un moment dat. Ştiam că atunci când o să ajung acasă o să găsesc un nou mesaj de la Phoenix Drake. Cu o noapte înainte, Moartea cu Coasa îşi făcuse din nou apariţia, transmiţându-mi următorul mesaj de la CD:

> Caca de bebeluş! Eşti fericită că încă te fâţâi de colo-colo, făcând degeaba umbră pământului şi numai belele pe oriunde calci? Duhoarea ta îmi face greaţă. Hainele tale arată de parcă le-ai fi găsit în gunoi. Eşti un nenorocit de gândac de bucătărie mizerabil, iar eu am să te strivesc.

Dallas avea peste şase sute de prieteni acum. Se împrietenea cu oameni noi de la şcoală, în timp ce lista mea de prieteni, care număra înainte 356 de persoane, a coborât la 322. Iar din cei 322, cam toată lumea mă ura, fără să-mi fie măcar unul prieten. Cea care fusesem eu înainte se făcuse una cu pământul, şi chiar dacă arătam la fel, chiar dacă mă îmbrăcam la fel, acum eram altcineva. Eram Caca de bebeluş.

Am luat un tricou de pe cuierul cu haine bărbăteşti. Pe faţă era poza unui negru cu freza afro. Tricoul era de culoarea diareii. Moale şi tocit, mă întrebam cum ajunsese aici şi de ce? Mânecile purtaseră braţele cuiva, după care le dăduseră drumul, iar acum era aici, în mâinile mele. Am dat trei dolari pe el, iar când am ajuns acasă, înainte să dau drumul la computer, l-am tras pe mine.

Phoenix nu-mi trimisese încă niciun mesaj, şi nici Dallas sau Ella nu scriseseră nimic nou. Mi-am trecut mâinile peste mânecile moi ale tricoului – miroseau a balsam de rufe – şi mi-am rostit numele. Caca de bebeluş. Clipă în care m-am simţit din nou ca un câine turbat. Îmi venea să-mi înfig colţii în ceva. Am început să-i scriu un mesaj lui Phoenix Drake:

> Dallas & Ella. Ştiu că voi sunteţi. Cu drag, Caca de bebeluş

La câteva minute după ce l-am trimis am primit o notificare. Dallas mă invitase să mă alătur unui nou grup. Se numea AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE?

Am dat clic pe grup. În colţul din stânga era o poză cu mine; fusese făcută în iunie, în timp ce dansam acasă la Ella în pijamalele mele verzi. Aveam părul creţ, ţineam gura deschisă şi părea că fie mă screm, fie mă cac.

> Acest grup este dedicat tuturor celor care au simţit cel mai împuţit miros de cur din câte există – mirosul de Caca de bebeluş. Împărtăşiţi fotografiile şi experienţele voastre aici.

Phoenix Drake apărea drept creatorul grupului, care număra şapte membri şi avea deja un comentariu de la Kevin Brunetti:

> Am trecut azi pe lângă ea şi mirosea ca o balegă. ROFL{15}

M-am uitat încă o dată la poza cu mine şi mi s-a tăiat respiraţia. Pieptul se umfla şi se dezumfla, dar fără să intre aerul. M-am apucat cu mâna de tricou. Ceva nu era cum trebuie. Fie aerul, fie plămânii mei. Un vârtej care urca în spirale. Ca frunzele negre. Nu. Da. Da. Nu. Mi-am dat drumul pe podea şi am aşteptat să se termine. Să se estompeze culorile. Să se înăbuşe. Cu totul. Până la fund.

La uşă a bătut cineva. Am tras aer în piept.

— Callie? De ce eşti întinsă pe jos?

Un zombi.

— Scumpo? Eşti bine?

Sub pat era o şosetă galbenă; m-am întins după ea şi am luat-o.

— Îmi căutam o şosetă.

Şoseta mi-a zis să mă ridic, aşa că m-am ridicat, tremurând din toate încheieturile.

— Ţi-ai făcut propriul triunghi al Bermudelor aici, a zis zombiul ridicând de pe jos o geacă şi atârnând-o de clanţă. Va trebui să faci curăţenie în weekend. Şters praful şi toate cele.

Am lăsat şoseta pe pat şi m-am dus la birou, unde-am închis monitorul. Zombiul mă urmarea.

— Hei, de unde ai tricoul ăla?

— De la Shabby Maggie.

— Dă-mi-l să ţi-l bag la spălat. S-ar putea să nu fie curat.

Au făcut un grup despre mine, şi toată chestia avea să ia amploare. Tricoul mă luase în braţele sale, aşa că am dat din cap că nu vreau. Nu voiam să fie curat. Voiam să rămână aşa cum era, aşa cum l-am găsit.

În dimineaţa următoare, când m-am trezit, mi-am ţinut respiraţia înainte să verific. Grupul număra unsprezece membri acum. Dormisem în noul meu tricou vechi, care mi-a confirmat: *Nu te mai schimba.* Părul meu nepieptănat era şi el în regulă, iar pielea a zis doar atât: *Nu mă atinge, te rog.* Aşa că am lăsat fondul de ten şi fardul pe chiuvetă.

— Ce e cu noua ta imagine? a întrebat Rebbeca când a intrat în bucătărie.

— Emo, am minţit eu.

— Emo? Noi îi ziceam *hippie.*

Înainte de prima oră, le-am văzut pe Dallas şi Ella venind spre mine pe coridor. Dacă ţipam la ele, îmi râdeau în nas. Dacă le ziceam să se oprească, ar fi făcut acelaşi lucru. Mi-am tras mânecile peste degete, inducându-mi astfel o stare de calm.

— Cineva e foarte mândră că a făcut la oliţă, a zis Ella.

— Bravo, Caca de bebeluş, ce fată cuminte! a zis Dallas, bătând din palme.

Nu credeam că o să reuşesc să ajung în sală. Picioarele nu înţelegeau de ce trebuie să mă ducă acolo. Dacă ar fi fost după ele, ar fi zis că trebuie să fug, să mă ascund în pădure, iar când au văzut că lucrurile nu stau deloc aşa, au ameninţat că o să cedeze şi că o să mă văd nevoită să mă întind acolo, în mijlocul coridorului, până când mă găsea cineva şi suna la salvare – ce-aveam să mă fac eu atunci? Le-am ciupit, iar ele m-au purtat cumva mai departe.

Mergând eu pe coridor, îi simţeam pe toţi mişcându-se în jurul meu. Toţi acei zombi care mă urau, toate creierele seci care aveau să-şi unească forţele ca să mă omoare. Eram un copac în pădure, iar ei erau sătenii care mă înconjurau cu topoare, cuţite şi bricege, gata să mă împungă din toate părţile. Văzuseră îndemnul scrijelit în pielea mea, iar asta i-a făcut să-şi dorească să vină şi să mă doboare. Am lăsat frunzele zburlite să-mi acopere faţa şi am mers cât am putut de repede, fără să ridic ochii la nimeni.

La ora de algebră, am auzit râzând pe cineva. Profesorul nu intrase încă şi toată lumea se uita la mine.

— Zâmbeşte! a zis Ashton Davies, îndreptând telefonul către mine. Clic. Clic. Superb, a zis el întorcându-l, ca să vadă şi prietenii poza pe care-o făcuse, iar după ce-am lăsat capul pe bancă, am auzit tot mai multe telefoane declanşând în direcţia mea.

— Caca de bebeluş, a şoptit cineva, iar eu ştiam că nu aşteptau decât să mă vadă târându-mă prin noroi şi pozând pentru ei cu un zâmbet unsuros.

Mi-am apăsat capul şi mai tare pe braţ. Curând l-am auzit pe domnul Gimble intrând, iar când s-a întors către tablă şi a zis *rădăcinile pătrate,* am ridicat din nou capul. Parcă le-am şi văzut. Rădăcinile pătrate: nişte cutii clădite sub copaci. Roşii sau negre şi pline cu seminţe, cu frunze sau cu oameni stafidiţi. Dar poate că rădăcinile pătrate nu se găseau exclusiv sub copaci; poate că şi noi aveam pe dinăuntru rădăcini pătrate, ca o cutie în spatele coastelor, care te conţinea – o bucată micuţă multiplicată de sine însăşi la infinit. Am desenat simbolul rădăcinii pătrate în caiet, iar sub radical am scris Ella.

În cutia ei era o pereche de beţe ascuţite. Crose de hochei sau scobitori. Pe care, dacă le eliminam, nu eram totuşi sigură că aveau să lase cutia goală în urmă. Îmi aminteam cum plânsese când ne-am uitat

la *Băiatul cu pijamale în dungi* împreună, sau cum mi-a cărat ea geanta peste tot când mi-am scrântit glezna în clasa a şasea. Ea mi-a dăruit cerceii care au devenit preferaţii mei şi tot ea a fost cea care a devenit vegetariană pentru o vreme, când a aflat de la mine că porcii erau la fel de inteligenţi ca un copil de patru ani. Aşadar, dacă rădăcina ei pătrată nu era malefică de la un capăt la celălalt, care era totuşi soluţia?

În plus, odată ce mie îmi dispăruseră crosele, eu cum trebuia să procedez ca să-mi aflu rădăcina pătrată? Rădăcina mea interioară cea greu de găsit, pe care uneori o simţeam ca fiind o rămurică sau un limax maro, alteori o piatră fină, purtând un nume gravat pe una din părţi. Dar poate că era ceva ce nu puteam vedea încă. Ceva mai aprins şi mai mic. Un cuvânt. O ghearâ. O sământă neagră care avea să încolţească şi să devină altceva, nou şi adevărat.

Când am ajuns acasă, în grupul AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? Erau deja paisprezece membri. M-am uitat la comentariile nou-apărute:

> I-am simţit mirosul astăzi şi aproape că am vomitat.
> Gunoi de canalizare îmbibat în menstruaţie.
> Cel mai împuţit miros – ouă stricate cu diaree
>
> JAVRĂ ÎMPUŢITĂ LOL[{16}].

Cu cât scriau mai mult, cu atât avea să ştie lumea mai puţin. Am intrat pe profilul lui Phoenix Drake şi m-am gândit la rădăcinile pătrate. Cuvinte şi parole care ar putea sparge codul. Am luat un caiet şi am scris pe primul rând al unei pagini numele următor: Dallas Yardley Price. Ştiam o mulţime de lucruri despre ea; acolo, în acea mulţime, s-ar putea să găsesc X-ul sau Y-ul. Soluţia pentru toate acele cutii goale care se adunau în jurul meu.

Ziua de naştere a lui Dallas, Mărcile ei preferate, mâncarea, muzica şi filmele. Porecle şi secrete. Numărul ei norocos. Cum îi chema pe membrii familiei, inclusiv pe pisicile ei. Adresele ei de e-mail – urma să am nevoie de ele. Culoarea ei preferată, animalul preferat. Numele pe care le dăduse sânilor ei, plus toate lucrurile pe care ni le spusese despre Kevin. Când am terminat cu Dallas, am dat pagina şi am scris Ella Abi Brooks. Apoi am făcut o listă şi pentru ea. N-aveam să-mi pot încerca parolele decât mai târziu, aşa că m-am dus în sufragerie. Rebecca stătea pe canapea cu albumul de fotografii cu coperte roşii. Uitasem că începuse deja acea perioadă a anului. De obicei, îmi aminteam mai devreme. Plângea mai mult în cadă, iar uneori, când îi ziceai ceva, putea să nu te audă. Acum însă zâmbea.

— Callie, hai încoace să arunci un ochi peste pozele astea.

Rădăcina pătrată a Rebeccăi avea să fie întotdeauna mama. M-am aşezat alături şi am lăsat-o pe ea să dea paginile. Pozele de la început erau cu ele tinere. Mama era mai frumoasă decât aveam să fiu eu vreodată. Era micuţă şi zâmbea toată şi era adorabilă, şi nu avea să se mai schimbe niciodată. Nu mai era nimic nou de descoperit în ceea ce o privea, însă Rebecca jubila de fiecare dată când dădea pagina, de parcă era prima oară când vedea toate fotografiile astea. Într-o noapte se costumaseră de carnaval. Se înveliseră în mantii de mătase şi se pudraseră cu alb. Mama ţinea un evantai în dreptul gurii şi i se vedeau doar ochii iţindu-i-se deasupra. În altă poză, trăgeau amândouă de tricouri într-o parte ca să li se vadă umerii. Erau fardate cu albastru. În următoarea zâmbeau, îşi făcuseră poză îmbrăcate în pijamale, după care a venit una în care se strâmbau la cameră. Atunci mi-a picat fisa – era ceva la care nu mă mai gândisem niciodată, şi anume la cine făcea pozele. O a treia persoană, prea urâtă ca să apară şi ea în vreuna? O chemaseră să li se alăture doar ca să aibă cine să se uite la ele?

— Cine le-a făcut? am întrebat-o eu.

Rebecca a întors pagina şi nu mi-a răspuns imediat.

— Pe câteva le-a făcut tatăl tău. Când eram încă tineri.

— Şi el de ce nu apare în niciuna?

— Pentru că el era fotograful.

— Ghinionul lui, nu?

Rebecca a tras albumul mai aproape.

— Ştii, m-am tot gândit la ce ţi-am zis alaltăieri – despre ziua liceului, a adăugat ea. Şi n-am vrut să-ţi las o impresie greşită. Nu sunt de părere că trebuie să faci lucruri fără sens doar de dragul de a le face. Doar că uneori e bine să te dedici unor lucruri, fiindcă în felul ăsta o să simţi că faci parte din ceva mai mare.

Rebecca şi-a lăsat degetul să-i alunece peste pagină, după care a continuat:

— Vreau să văd că te bucuri de viaţă şi de şcoală şi de prieteni – doar că pentru asta trebuie să te implici şi tu.

M-am uitat la pozele cu mama mea cea moartă, plată şi îngheţată, al cărei zâmbet etern n-avea să se mai schimbe niciodată. Aş fi putut să mă implic, însă n-aveam să mă şi bucur de lucrurile de care ar fi vrut ea să mă bucur. Era prea târziu să mă mai schimb.

În noaptea aia am luat laptopul cu mine în pat şi am început să mă implic. Am intrat pe Facebook şi am tastat una dintre adresele de e-mail ale lui Dallas în căsuţa destinată utilizatorului. După care am deschis caietul la pagina pe care scrisesem numele lui Dallas şi am început să încerc diferite cuvinte în căsuţa destinată parolei. Jaguar. Maury. Tif-Tif. CD95. Prada. Amurg. Ştiam că existau sute sau mii de

combinaţii. Combinaţii de litere şi cifre. De fiecare dată când îmi apărea mesajul *parola pe care aţi introdus-o este incorectă,* făceam câte un X în dreptul cuvântului pe care tocmai îl încercasem. După o vreme, m-a blocat site-ul. Aşa că am trecut imediat la contul de e-mail. După şase încercări, m-a blocat şi acolo, aşa că am luat-o de la capăt şi am încercat să-i sparg contul de e-mail Ellei. Ştiam că treaba asta putea să dureze destul de mult şi că trebuia să-mi păstrez optimismul. Partea bună era că niciunul dintre site-uri nu mă bloca definitiv şi, în timp ce luam la rând cuvintele din listă, mi-am închipuit ce feţe aveau să facă Dallas şi Ella după ce aveau să-şi piardă amândouă crosele de hochei.

Dallas prima. Ea avea să încerce să se ascundă la marginea mulţimilor, mergând aplecată de parcă ar fi încercat să ascundă gaura din mijloc. N-avea să-i mai vină să râdă sau să zâmbească. Avea să rămână cu gura deschisă la vederea cuiva la care ţipase fără reţineri până atunci, însă n-avea să mai poată spune nimic. Avea să ducă mâna la gură şi, speriată, să se uite în jos. *Singură,* avea să-şi spună sieşi. *Noul meu nume este Singură.*

Ella avea să tremure toată într-o cabină de toaletă, şi asta de frică să nu fie văzută; fără să înţeleagă că fata care fusese la un moment dat nu mai exista. N-avea să mai dea din mâini şi nici să mai intre în apă, fiindcă avea să ştie că avea să se înece dacă încerca. Ella avea să-şi pună braţele în jurul ei şi să îngâne noul ei nume. *Dusă,* avea să zică ea. *Noul meu nume este Dusă.*

În ceea ce-i priveşte pe restul – toate capetele seci care li se alăturaseră ca să se simtă şi ei parte din ceva mai mare –, ei bine, aveam să devin parte din cutiuţele lor. Aveam să devin fărâma de rădăcină pătrată de care n-aveau să mai poată scăpa niciodată. De fiecare dată când aveau să încerce să glumească sau să născocească vreo farsă, eu aveam să fiu acolo, pe dinăuntru, o fărâmă tare, care să le rămână în gât, făcându-i să se chircească de durere.

N-am reuşit să sparg nicio parolă în acea primă noapte. A doua zi am fost nevoită să mă trezesc şi să mă duc la şcoală lăsând lucrurile ca şi până atunci. Am purtat noul meu tricou vechi şi am ascultat mai departe băşinile umede trase de băieţii pe lângă care treceam. AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? Adunase şaisprezece membri. Eu adunasem frunze în spatele barăcii din curte şi luasem una cu mine într-un buzunar. Nouăsprezece membri. La prima oră, fata care stătea cu o bancă mai în spate avea o sticlă de cola. M-am aşezat şi am aşteptat dintr-o clipă în alta să simt duşul rece pe spate. Când am văzut că nu se-ntâmplă nimic totuşi, am lăsat capul pe bancă. Anunţurile de dimineaţă au început, iar când ne-au zis să ne ridicăm, eu am rămas aşa cum eram.

— Callie! Callie, ridică-te! a strigat la mine doamna Dobbler, vorbind peste Jurământ, însă eu n-am făcut decât să îmi apăs fruntea şi mai tare pe braţ şi să închid ochii.

Cineva m-a înghiontit.

— Cred că plânge, a zis un băiat.

A început şi Imnul, dar nu l-a cântat nimeni. Scaunele scârţâiau pe podea, vocea doamnei Dobbler era tot mai aproape.

— Vino să vorbim afară.

Părul desfăcut îmi acoperea toată faţa, astfel încât n-am fost nevoită să văd pe nimeni în timp ce m-am dus după ea.

Doamna Dobbler credea că s-a întâmplat ceva acasă. Când a zis *acasă,* a sunat de parcă ar fi uguit un porumbel. Acasă, acasă. Pantofii ei strălucitori aveau fiecare câte o fundă mică. Ştiam ce avea să urmeze dacă îi spuneam. Avea să-i pară rău, dar avea să mă şi certe. Am încercat să mi-o închipui pe Rebecca întâlnindu-se cu părinţii lui Dallas. Aveau s-o facă praf înainte să apuce să se dezmeticească. După care Dallas avea să devină lacrimogenă şi să se plângă că am necăjit-o – că am trimis o poză cu ea dezbrăcată, ceea ce era adevărat. După care situaţia avea să se înrăutăţească pentru că le-am pârât.

— Nu mă simt prea bine, i-am spus doamnei Dobbler. Mă doare stomacul.

Mi-am încrucişat mâinile peste zona în cauză, iar ea m-a trimis la sora medicală. Am crezut că avea să mă pună să mă culc pe spate, însă sora a vrut să ştie doar ce mâncasem la micul dejun. Avea pielea zgâriată şi bretonul dat pe spate cu agrafe de copii.

— E foarte rău să nu mănânci nimic dimineaţa, a zis ea, turnându-mi suc într-un pahar de hârtie.

— Mi-a fost prea rău ca să mănânc.

— Îţi scade nivelul de zahăr din sânge. Întotdeauna sari peste micul dejun?

Am sorbit din paharul cu suc, iar ea a încercat să-mi dea un baton energizant, însă am refuzat-o.

— Pot să mă întind un pic? am întrebat-o eu.

Mi-a luat temperatura, după care mi-a zis că pot să mă-ntind, dar doar dacă încerc să mănânc batonul energizant. L-am desfăcut în faţa ei şi am început să ciugulesc din el. Patruzeci de minute mai târziu, când a sunat clopoţelul, a zis că trebuie să mă întorc la ore.

Sâmbătă dimineaţă – în dimineaţa în care trebuia să mergem în vizită la mama – AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? Număra douăzeci şi patru de membri. Douăşpatru de capete seci care împărtăşeau aceleaşi gânduri putrede, care aveau aceleaşi inimi negre de răutate. Davenport Henshaw postase o poză cu un rahat de câine în iarbă, la care Megan O'Leary comentase: „Nuuuuuu creeeeeeeeed! Caca de bebeluş? LOL!"

Nu voiam să merg la cimitir; voiam să rămân acasă şi să încerc parole noi. Micuţa ceremonie a Rebeccăi era riscantă şi patetică. De fiecare dată se apuca să-mi spună poveşti despre mama şi se uita la mine să vadă dacă nu încep să bocesc. Nici dacă începeau să mă mănânce ochii nu-mi permiteam să mă scarpin, pentru că nu voiam să-i dau impresia că îmi şterg lacrimile.

Când i-am spus că nu mă simt bine, şi-a lăsat o mână pe fruntea mea. Caldă şi umedă, a retras-o rapid, de parcă ar fi fost un liliac. S-a dus să aducă termometrul şi a stat cu mâinile în şolduri, uitându-se roată împrejur în camera mea. După care a venit cu o tavă de mâncare şi mi-a spus cum că avea să rămână şi ea acasă şi să aibă grijă de mine. Apoi mi-a vorbit despre doctori şi spitale şi despre faptul că eram într-adevăr bolnavă, fiindcă altfel n-aş fi ratat aniversarea. Moment în care mi-a venit să o zgârii şi să-mi înfig ghearele în faţa ei. N-avea să mă oblige să merg, avea să mă facă să regret. Mi-am imaginat o pasăre albă şi zveltă, stânci pe un singur picioruş, care îşi deschidea pliscul şi începea să mă ciocănească acolo în pat. Egretă, regretă. Egretă, regretă. Regretă. Regretă. Regretă.

— Sunt sigură că dacă o ratezi *doar de data asta* n-o să fie sfârşitul lumii.

Niciodată n-avea să se oprească din ciocănit de la sine. Ţineam ceaiul fierbinte în gură şi credeam că n-o să reuşesc să-l înghit şi că o s-o împroşc din cap până-n picioare.

În maşină mi-am spus că eu nici măcar nu sunt acolo. Era doar Rebecca, purtând un pulover în dungi şi cercei, şi care conducea de una singură. Se dăduse cu un parfum floral, iar când a ieşit din Pembury, a întors capul într-o parte şi a aruncat o privire în oglinda retrovizoare. De fiecare dată când şi-a schimbat poziţia în scaun sau când şi-a dat părul după ureche a făcut-o cu mişcări exagerate, de parcă voia să spună: *Urmăreşte-mă! Fii atentă la mine!* Însă era singură în maşină; eu nu eram acolo. Când se uita la scaunul din dreapta, vocea îi urca şi îi cobora, chiar dacă vorbea singură, şi puteam să jur că ştia asta, că era singură în maşină.

Când a ajuns la cimitir, ştiam că trebuie să o iau înainte – a deschis portbagajul, şi mie mi s-a făcut mai silă ca niciodată. Rădăcina mea pătrată se umpluse cu căcăreze grăsane şi abia dacă mai reuşeam să ridic picioarele, căci fiecare ajunsese să cântărească o tonă. Când am ajuns la mormântul mamei, am pus mâna pe tricou şi am încercat să mă obişnuiesc cu ideea că nu aveam să-l mai schimb niciodată, cum nici duş nu aveam să mai fac niciodată. Am luat hârleţul şi m-am apucat să sap o groapă. Groapa mea, plină cu bucăţi de noroi. Aveam să sap un tunel vertical şi să m-arunc în cap.

Rebecca a început să suspine adânc, în stilul ei caracteristic. Ah-ah-ahh! Ah-ah-ahh! Când am văzut hârtia în mâna ei, aproape c-am

scăpat hârleţul. În mâna ei era biletul pe care i-l lăsasem eu mamei.

Fiica ta face rău altora. Ea a aruncat cu vopsea şi tot ea a trimis poza. Callie merită să moară ca tine.

O vedeam că dă din colţ în colţ, mutându-se de pe un picior pe altul.

Imediat ce m-am prăbuşit, am simţit mâna ei pe spate. De-acum înainte avea să mă vadă şi să mă afle aşa cum eram, iar mie n-avea să-mi rămână niciun loc în care să pot fugi şi să mă pot ascunde. Eram un crab rămas fără cochilie, iar ea se uita la corpul meu. Cum de nu-mi văzuse urâţenia până atunci?

— O să mă duc la poliţie, a zis Rebecca. N-o las eu să scape cu una, cu două.

După ce-am ajuns acasă, m-am băgat în pat şi-am lăsat-o pe Rebecca să mă dădăcească. Mi-a adus băuturi reci şi supă şi mi-a zis dulceaţă pe un ton nazal. Simţeam că mă afund, dar eram prea slăbită ca să mă opun. Patul meu era o plută pe care apa şi nisipurile mişcătoare o trăgeau la fund, iar eu ştiam că, dacă nu încercam să înot, dintre buzele mele aveau să se ridice la suprafaţă bule moi de aer; într-un final, puteam să-mi dau drumul. Când Rebecca m-a întrebat dacă poate să-mi spele noul meu tricou vechi, i-am zis că e-n regulă. Îmi dădeam drumul. Chiar şi aşa, n-am putut să-i spun adevărul când m-a întrebat dacă exista posibilitatea ca altcineva să fi lăsat acolo biletul. După care Rebecca a zis că poate că Robyn a meritat să fie chinuită – pentru că transmitea o vibraţie negativă.

De la: C.Mckenzie@chronomail.com
Către: R.Doblak@sparkon.com
Subiect: (fără subiect)
Dată: Sâm, 12 septembrie 2009, 14:51:45

Robyn,

Cum ar fi dacă eu aş putea deveni tu, asta ca să îmi dau o lecţie şi să le spun tuturor adevărul despre Callie, să le arăt mesajele ei? Şi să-i învăţ şi pe ceilalţi o lecţie, să le arăt ce ne-au făcut? Să mă asigur că o să ţină minte şi n-o să mai facă aşa ceva niciodată?

O mai ţii minte pe Autumn Sanger, fata aia despre care ţi-am povestit? După ce s-a aruncat în mare, oamenii au ţinut-o minte cât au trăit. Rebecca nici măcar n-a cunoscut-o şi încă mai vorbeşte despre ea după douăzeci de ani. Încerc să-mi închipui ce-ar fi fost dacă Autumn mai lăsa şi un bilet. Dacă îi acuza pe cei care au chinuit-o că ei sunt cei care au omorât-o. Dar dacă, de fapt, a fost şi ea ca ei înainte? Şi dacă şi-ar fi recunoscut faptele? Ar fi avut cum să arate vieţile noastre

diferit dacă ar fi făcut asta? Crezi că o singură persoană poate să schimbe ceva? Eu sunt într-o schimbare continuă acum. Mă schimb în tine. C

*

Duminică noapte erau deja treizeci şi unu de membri în grupul AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? aşa că m-am chinuit să vomit ca să nu fiu nevoită să merg la şcoală a doua zi. De dimineaţă, după ce Rebecca a plecat la lucru, mi-am tras pe mine noul meu tricou vechi şi m-am aşezat la computer. Am căutat *cum să spargi parole* şi m-am uitat la înregistrări video pe YouTube în care ţi se explica cum să descarci programe cu care să spargi conturile prietenilor. Alte pagini îţi arătau cum să faci să ghiceşti parolele şi susţineau că dacă cunoşteai cu adevărat o persoană, puteai să te prinzi singur. Nu mai descărcasem niciodată un program de genul ăsta şi mă întrebam dacă nu cumva era o şmecherie prin care cineva îmi planta un virus în computer. Aşa că am hotărât să stabilesc un termen-limită. Aveam să încerc să le ghicesc parolele timp de o săptămână, iar dacă nu reuşeam, aveam să încerc cu unul dintre programele de profil.

Cât timp am încercat tot felul de parole am băgat în mine cola şi am crănţănit Life Savers. Pe conturile Ellei am încercat nume de înotători celebri. Pe ale lui Dallas, locuri în care fusese în vacanţă: Mexic, Paris, California, Hawaii, Colorado. Nu mi-era foame, dar din când în când dădeam câte o tură până la frigider. Stând aşa, cu ochii într-o cutie de supă, îmi venea câte-un cuvânt la care nu mă gândisem până atunci şi o zbugheam înapoi la computer să-l încerc. Parcă nu eram eu în momentele alea, parcă nu eram o persoană anume, ci un anchetator sau un savant. Credeam că, dacă încercam suficient de multe cuvinte, aveam să-l găsesc într-un final şi pe cel care trebuia. Am umplut pagină după pagină în caiet, însemnându-le pe cele pe care le încercasem deja. Din când în când, îmi vibra telefonul, dar nici măcar nu mă mai sinchiseam să aflu ce ziceau – în felul ăsta am avut certitudinea că mă schimbasem. Nu mai conta ce ziceau despre Caca de bebeluş, iar sutele de mesaje pe care mi le trimiseseră aveau să devină mai târziu probe – asta după ce reuşeam să intru în conturi şi să trimit mesajele către liceul nostru şi către ziar.

Am început să mă gândesc şi la ceilalţi. Am sunat-o pe bunica, dar n-a răspuns. Am vorbit cu robotul a treia oară. Am căutat pe Google *Alex Penders,* apoi *Josie Dixon.* Ambii aveau profiluri unde puteam să le scriu, dar ce să le spun? Că-mi pare rău? Pozele lor păreau cele ale unor persoane normale. Alex avea părul drept, închis la culoare şi gropiţă în bărbie. Buzele lui Josie erau rotunjite într-un zâmbet timid şi, în legătură cu părul facial, îşi luase toate măsurile de precauţie. Acum, că ştiam cum e să fii în locul lor, îmi părea cu adevărat rău? Tatăl meu a ştiut cum e să creşti fără tată, însă asta nu l-a împiedicat

să mă abandoneze de două ori. Prima oară, când m-am născut, iar a doua oară, când a murit. Dar poate că-i păruse rău. Poate că de-aia s-a şi sinucis: pentru că ştia ce tată rău fusese. Sau poate că nu făceam decât să mă amăgesc din nou, poate că nu-l mustrase deloc conştiinţa, căci aşa cum unii oameni se năşteau cu ea, alţii n-o dobândeau decât în ultima clipă.

Când am realizat că şi eu eram la fel, am scris pe Google *Irene Lutz*. N-am găsit nimic, aşa că am verificat şi pe site-ul gimnaziului nostru, unde era trecută adresa de e-mail a secretariatului şcolii.

Puteam să le scriu celor trei – lui Josie, lui Alex şi doamnei Lutz – să le spun că îmi părea rău şi să le promit că avea să le pară rău atât lui Dallas, cât şi Ellei. Şi chiar dacă în prima fază n-aveau să mă creadă, după ce aveau să audă ştirile aveau să ştie că vorbisem serios. Nu trebuia decât să ghicesc parola, după care puteam să le scriu liniştită.

Când s-a făcut ora cinci, am închis laptopul şi m-am băgat în pat ca să o fac pe Rebecca să creadă că dormisem toată ziua. Era îmbrăcată în hainele de lucru, iar când s-a aşezat pe marginea patului, mi-a pus şi o cârpă udă pe frunte. Mirosea a aţă dentară şi cred că mi-a părut rău imaginându-mi-o cum avea să vină în camera asta pe viitor.

— Crezi că o să poţi mânca ceva în seara asta?

Abia dacă ciugulisem ceva toată ziua şi, dintr-odată, mi-am dat seama că eram lihnită.

— Ce zici de nişte macaroane cu brânză?

Moment în care mi-a chiorăit stomacul. Macaroanele cu brânză erau preferatele mele, iar Rebecca era şi o bucătăreasă foarte pricepută. Mâncăruri care păreau neinteresante, cum ar fi un piure de cartofi, deveneau dintr-odată ultradelicioase când le gătea ea. Punea sare şi piper, brânză şi arpagic, lapte bătut şi unt, amesteca, iar ţie îţi venea să lingi până şi ultima moleculă de pe furculiţă după ce luai o înghiţitură. Îmi era ruşine că muream de foame, dar am trecut peste şi m-am aşezat la masă, pentru că salivam, pur şi simplu. Mirosul vaporilor de brânză ajunsese până la mine în cameră, de unde mă ademenise în bucătărie. Brânza aia albă, sărată şi aerată îi ieşise extramoale şi se întindea atât de repede, că mi se scurgea din furculiţă; nu puteam să mă gândesc decât la cât de mult mi-ar fi plăcut să m-arunc şi să înot în ea o vreme.

— Callie! s-a ridicat ea din scaun, aproape urcându-se pe mine. Ce-i cu tine?!

Mă bălăceam în brânză, lăsându-mi mânecile să se îmbibe lipiciul ăla cremos şi cald, în care îmi băgasem atât părul, cât şi bărbia, iar când am văzut-o cât de speriată se uită la mine, aproape că m-a bufnit râsul. După care am scos limba şi m-am apucat să ling sosul ăla vârtos.

— Eşti bine?

— Î-hî. Iaaa-miii! i-am zâmbit eu.

Mă prosteam mai departe, dar am încercat să m-abţin când i-am văzut faţa. Voiam să-i zic că brânza e magică, că e miraculoasă şi că începusem să mi-o mănânc din păr pentru că nu voiam să irosesc nici cea mai mică bucăţică. Rebecca se uita la mine de parcă aveam spume la gură – *chiar aveam spume la gură* – şi am început să râd în hohote. Eram un dezastru, dar nici că-mi păsa, iar mâncarea era parcă şi ea mai bună, şi până şi Rebecca a început să râdă. Totul se evaporase şi nu mai rămăseseră decât brânza şi râsetele; în felul ăsta am putut să uit ce plănuisem, la ce lucrasem toată ziua, iar preţ de două minute m-am simţit din nou de parcă aş fi fost eu cea de demult.

Dar ştiam că nu putea să dureze. După cină, când am aruncat un ochi la computer, am numărat treizeci şi patru de membri în grupul AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? A fost suficient să mă gândesc că a doua zi urma să mă duc la şcoală şi, instantaneu, mi-a venit toată mâncarea înapoi.

*

Până marţi dimineaţă, când contul de e-mail al Ellei s-a încărcat, într-un final, sub ochii mei, s-au strâns aproape douăzeci de ore în care încercasem parolă după parolă – chiar şi aşa, îmi luase mai puţin de o săptămână. Parola pe care o folosise nu era nici măcar una greu de ghicit şi mi-aş fi dorit s-o fi încercat mai devreme. Era *respect.* Când am văzut ce era în căsuţa ei poştală, mi-am dat seama că dădusem de aur. Tot ce plănuisem eu putea lua o şi mai mare amploare. Deşi nu era contul ei de e-mail principal, era cel folosit în momentul înregistrării lui Phoenix Drake, aşa că mustea de notificări care nu fuseseră deschise. De fiecare dată când cineva posta un comentariu pe AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? Ella primea un e-mail care îi aducea la cunoştinţă acest fapt. Ella era Phoenix, Phoenix crease AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? iar acum amândouă căzuseră în mâinile mele. *Respect,* mi-am zis în gând. *Fute-m-aş în el de respect.* Am ieşit din cont. Dacă voiam, totul putea decurge foarte rapid din clipa asta. Însă, deşi aveam emoţii, nu eram pe atât de entuziasmată pe cât m-aş fi aşteptat să fiu. Nu fugeam de nebună prin casă. Ştiam că Ella nu-şi schimba aproape niciodată parolele, aşa că dacă voiam să aştept, puteam să aştept. Puteam să mai trag de timp ca să gândesc şi să pregătesc totul.

Ştiam că nu mai avea sens să pierd timpul prin casă. Am tras pe mine un tricou şi o pereche de blugi şi m-am uitat în oglindă la cum mi se-aşază părul pentru prima oară după nu ştiu câte zile. M-am privit pieptănându-l cu grijă, fără să trag acolo unde se înnodase. Lemnul neted din care era făcută peria era tare; îl ţineam în mână şi nu mă grăbeam nicăieri. Ridicam cotul şi priveam şuviţele cum mi se îndepărtează de scalp, după care le dădeam drumul să se aştearnă la loc. Mi-am făcut o coadă la spate şi am ieşit. Ziua asta îmi amintea de

o mie de alte zile în care cerul era aproape alb şi frunzele foşneau din copaci, în faţa mea erau stâlpii de telefon şi cablurile prin care trecea curentul electric, care mi-au amintit că fix din punctul ăla, de la înălţimea balconului, obişnuiam să mă uit iarna cum ningea peste strada noastră. Când se-nchideau şcolile, Rebecca mă punea să încalţ ghetele de iarnă şi să-mi iau peste pijamale o haină mai groasă, după care veneam amândouă aici, de unde ne uitam cum ne sunt troienite aleile, peluzele şi tufişurile. Îmi doream să fi putut vedea acelaşi lucru şi atunci. Zăpadă şi uragane. Tunete şi fulgere despicând cerul deasupra.

M-am întors în casă să-mi număr banii. Aveam puşi deoparte aproape două sute de dolari. Am căutat un număr de taxi la care să sun şi să întreb cât avea să mă coste. Douăzeci de minute mai târziu, urcam pe bancheta din spate într-o maşină gri.

— Nu mi-a zis nimeni că e vorba de un copil, a zis şoferul.

S-a uitat mai întâi la faţa mea, după care ochii i-au alunecat pe geacă şi, mai departe, pe geantă. Cât s-a holbat el, mi-am şi pus centura.

— Deci, care-i treaba? Fugi de-acasă?

— Nu fug de-acasă. Trebuie să ajung la bunica. La telefon mi-au spus că mă costă patruzeci şi cinci de dolari. Pot să vi-i dau acum.

— La bunica sau la *iubitul tău?*

— La bunica, i-am spus eu, după care am adus vorba că e bolnavă. În stadiu terminal, am zis cu tristeţe în glas, scoţând în acelaşi timp şi banii din geantă.

Mi-a luat banii. Apoi mi-a zis că-i părea rău şi a pornit.

Maşina bunicii era parcată pe alee. Între timp, venise cineva şi-i tunsese iarba. Am urcat treptele de beton şi am bătut la uşa ei. Taxiul rămăsese lângă bordură, dar îmi plăcea să cred că avea să dispară. Îmi plăcea să cred că bunica avea să-mi deschidă uşa zâmbind. *Cum naiba ai ajuns aici?* Şi eu să-i spun că îmi făcusem griji pentru plămânii ei. Iar ea să zică: *De ce te gândeşti tu la asta? Nu-ţi mai bate capul.*

După care să-i spun că îmi pare rău. Că nu era vina ei la faza cu tata.

— Bunico! Sunt eu, Callie! am ţipat. Bunico, eşti bine?

Am ciocănit până mi-au amorţit pumnii. Am dat cu piciorul în uşă de trei ori.

— Bunico, bunico, bunico, bunico!

Taxiul era tot acolo. Şoferul mi-a făcut semn cu mâna. Eu, la rândul meu, i-am făcut semn să mă lase în pace pentru că n-aveam să plec până n-o vedeam pe bunica. Puteam să aştept în curtea din spate sau să intru pe una dintre ferestre. Puteam să ridic cârligul cu permisul de bibliotecă sau să mă culc sub tufe.

Poate că nu m-a auzit ciocănind. Poate că dormea. Poate că se prăvălise la podea şi avea nevoie de ajutorul meu. Maşina era la locul ei, aşa că ea nu putea fi decât înăuntru. M-am uitat roată-mprejur prin curte, încercând să înţeleg ce se-ntâmplă. După care m-am băgat prin hăţişuri sub geamul ei din faţă, unde am văzut o fantă între draperii.

Când m-am ridicat pe vârfuri, am văzut fix în casă.

Bunica era acolo. În fotoliul ei. Şi nu se deranja să se ridice pentru că mă ura, evident. De-aia nici nu m-a sunat niciodată înapoi. De-aia, luna trecută, m-a trimis acasă. Văzuse cine eram şi i s-a părut absolut patetic. Asta fusese ultima mea şansă. Decizia era luată de-acum. *Gunoi! Terci!* Îmi venea să dau cu pumnul în geamul ei de sticlă. Să urlu şi să sângerez până când totul avea să se întunece. Dar când am ridicat mâna, am văzut că nu era singură. Cu ea era o femeie, aşa că palma mi s-a lipit pe geam. Femeia s-a întors şi m-a privit surprinsă – de parcă aş fi fost un pitbull care lătra la ea să o rupă – după care s-a uitat şi bunica în direcţia mea şi a dat din cap.

Femeia a venit la fereastră şi a ridicat mâna ca şi când ar fi fost gata să mă salute. Dar n-a fost aşa, ridicase mâna să tragă draperia.

Mi-am dat drumul să cad. M-am întins pe jos. Secundele ticăiau, iar eu aşteptam pe cineva să apară. Pământul se înclina, norii pluteau în derivă, iar eu aşteptam să aud uşa. Aşteptam, dar nu venea nimeni. Nimbus, nubes, Cirrus, cumulus. Am închis ochii şi mi-am imaginat un stol de păsări. Îndoind picioarele şi călcând pe lângă tricoul meu, gâdilându-mă pe la gât cu aripile. Crezând că şi eu eram ca ele – o pasăre mare, liniştită, fără alte griji în afară de aer, copaci şi apă. Luaţi-mă, le ziceam eu. Iar ele mă ridicau într-atât de sus încât casa asta şi oraşul ăsta, apoi întreg statul – toate se făceau sub noi din ce în ce mai mici şi, într-un final, opream pe vârful stâncos al unui munte, unde aerul era atât de rarefiat încât eu îmi uitam numele şi limba, iar singurul mod în care mai puteam comunica erau ciripiturile. Mâncam fructe de pădure şi scurmam în ţărână.

M-am dus până la taxi cu încetinitorul, unde m-am strecurat pe bancheta din spate. Cip-cirip. Era bine să fii pasăre, să nu ai nicio grijă. Pip-pip. După o sută de ani păsăreşti, am auzit vocea unui bărbat:

— Eşti gata să mergi acasă?

— Duceţi-mă la cimitirul Saint Benedict.

Biletul l-am scris în maşină. Voiam să o anunţ că vin. Simţeam nevoia să spun cuiva şi de ce, mai exact.

Nu e nimeni căruia să-i pese sau să mă înţeleagă pe toată planeta asta futută. Dacă, de fapt, nici măcar nu mi-a fost dat să fiu aici şi toţi au

înţeles că nu sunt decât o greşeală? Zi de zi şi oriunde mă duc îi aud râzând, nu se mai termină. Cu toţii ştim că ar fi trebuit să fiu moartă deja. Am fost o greşeală căcăcioasă şi sunt gata să fiu curăţată. Vreau să ridic capul şi să văd deasupra mea un cer de PĂMÂNT!

L-am rugat pe şofer să mă aştepte în parcare şi am alergat până la mormântul mamei. Am smuls pagina din caiet şi i-am lăsat-o sub piatră, unde n-am mai găsit nimic.

În noaptea aia bunica a răspuns la telefon abia când am sunat-o a şasea oară. Am putut distinge sunetul brichetei, apoi felul în care a tras în piept.

— Te-am văzut, am zis eu. Ştiu că erai acasă. Te-am văzut şi pe tine şi pe doamna aia. De ce nu m-ai lăsat să intru?

— Ai venit în cel mai prost moment cu putinţă, a zis ea. Îmi făceam tratamentul.

Tonul ei a sunat fals, motiv pentru care n-am crezut-o nicio secundă.

— Care tratament?

— Tu care tratament crezi? Ăla pentru respiraţie. Pentru plămâni.

— Şi doamna aia cine era?

Bunica a tuşit ca şi când ar fi înghiţit ca un vulcan.

— În orice caz, ce-ai căutat tu aici! Nu trebuia să fii la şcoală?

— Aveam scutire medicală, am zis eu. Cine era doamna aia?

— Scutire medicală, auzi! Bag mâna-n foc că Gardianul nu ştie nimic.

I-am spus bunicii că nu-mi păsa; putea să se ducă şi să îi spună. După care am întrebat-o încă o dată cine era doamna aia.

— Sora medicală, a zis ea.

Ştiam că nu era aşa. O ştiam pe bunica. Nici n-a vrut s-audă de soră medicală.

— Minţi, am zis eu, pregătindu-mă pentru şi mai multe minciuni, aşteptându-mă să fim îngropate amândouă sub o avalanşă de minciuni.

— Îţi spun ceva, dar să nu-i spui Gardianului că ţi-am spus, a zis ea, moment în care chiar că mi s-a tăiat respiraţia.

Adevărul era lavă fierbinte.

— Tatăl tău era logodit cu altcineva atunci când mama ta a rămas gravidă. Era logodit cu femeia pe care ai văzut-o la mine în casă. S-au căsătorit înainte să te naşti tu. N-am mai văzut-o de foarte mult timp. Dar ea era soţia tatălui tău.

Aveam creierul uscat ca praful şi totul se năruia, însă încercam să urmăresc cuvintele care îi ieşeau bunicii pe gură. Tatăl meu a avut o aventură. Cu mama. Femeia aia era soţia lui. Şi nu-mi spuseseră

niciodată.

— Tatăl tău nu a fost un om rău. Doar că suferea foarte tare. Nu trebuie să fii un om rău ca să faci ce-a făcut el.

Să faci ce-a făcut el. Ştiam şi nu ştiam. Înţelegeam cum se putea întâmpla. Mi se întâmpla şi mie.

Am găsit-o pe Rebecca în camera ei şi m-am gândit să-i torn tot ce aflasem. Că tatăl meu a fost căsătorit şi că ea mă minţise în toţi anii ăştia. Întotdeauna mi-am închipuit că părinţii mei erau împreună, iar ea m-a lăsat să cred asta. N-am ştiut că erau adulterini, ceea ce făcea şi venirea mea pe lume tot o înşelăciune. După care am văzut ce ţinea în mână. Un dosar de plastic. În după-amiaza aceea, după ce-a fost cu mine la doctor, a plecat de acasă fără să spună nimic, iar eu m-am gândit că poate avea o întâlnire. Dar nu – fusese la cimitir. Am văzut conturul biletului meu.

Eram o greşeală, fix cum scrisesem, nici *n-ar fi trebuit* să exist, însă nu voiam să ştie şi ea – nu voiam să afle în felul ăsta. Verificase mormântul mamei, cel mai probabil, unde dăduse peste biletul meu. O sincronizare mai proastă nici că se putea. Doar că mi-am amintit care era ieşirea din situaţia asta.

— A venit iar? am întrebat eu, căci Rebecca se *gândise* din start că era tot mâna lui Robyn.

Nu mi-a recunoscut scrisul. Ea îi plângea de milă lui Robyn.

— Cred că oricine poate primi ajutor, a zis Rebecca, iar eu m-am simţit deja cu un pas în moarte cerebrală.

Miercuri am fost nevoită să mă întorc la şcoală. Medicul îi spusese Rebeccăi că sunt bine, aşa că mi-am lăsat noul meu tricou vechi sub pernă, m-am machiat şi m-am prefăcut că eram în continuare parte din CD pentru că Rebecca începuse să fie suspicioasă. Speram că orele aveau să treacă repede acum că găsisem o ieşire din situaţia în care eram, însă nici n-am apucat să ajung la prima oră că m-am dezumflat de tot. Oriunde m-aş fi dus, veneau după mine. Râjete râncede, o epidemie de râsete, cuvinte letale pe care nu le înţelegeam. Pe peretele de lângă clasa mea era un poster: DALLAS PRICE – PREŞEDINTE AL BOBOCILOR.

Respect, mi-am spus în gând să nu cumva să uit. *Respect.* Îmi doream s-o fi făcut ieri, în felul ăsta n-aveam să mai fiu astăzi aici. Am luat-o la pas pe coridoare imaginându-mi că mă duc la fund. Apa îmi inunda pieptul, era atât de bine.

Erau în laboratorul de ştiinţe sociale, mă aşteptau. Stăteau cu telefoanele pregătite să înregistreze ultimul moment al vieţii mele. Când am ajuns şi am văzut scutecul, ceva s-a zguduit în mine. Apa îmi intra în urechi şi simţeam cum mă înec. Banca îmi era mânjită şi ea cu ceva maro şi, deşi îi vedeam cu gurile până la urechi, nu le auzeam

râsetele. Picioarele mele mă trăgeau de-acolo. Când a intrat, domnişoara Laing a strigat ceva la mine, şi atunci am cedat.

— Sugi pula.

Am ieşit în fugă pe coridor. Am ieşit în fugă afară. Am luat-o înspre copaci. După care am simţit o mână pe braţ. M-am întors spre bărbatul în hanorac.

— Sugi pula, i-am zis.

M-a dus înapoi, de-a lungul coridorului, până în biroul directorului. Oamenii aceia îmi vorbeau. Mi-au zis să mă aşez într-un scaun de plastic şi eu m-am aşezat şi m-am uitat la încheietura mâinii. Venele arătau ca nişte rădăcini pe care eram gata să le tai. Ramuri mov în formă de Y. Ecuaţii, simboluri, valori. La încheietura mâinii, sub piele, acolo am găsit soluţia. Nu mai existau întrebări. M-am uitat la încheietură şi am ştiut că este acelaşi lucru pe care l-a descoperit şi tata. O rădăcină pătrată. Ecuaţii, scăderi, dar şi o soluţie. Era primul lucru adevărat pe care aveam să-l ştiu despre el.

Au zis că eu mâzgălisem banca cu ciocolată şi nu i-am contrazis. Directorul voia să ştie de ce o înjurasem pe domnişoara Laing, dar n-am ştiut să-i spun. Mi-au explicat că aveam să-mi cer iertare în scris şi să-mi petrec restul săptămânii în detenţie, iar eu m-am străduit să nu zâmbesc. Nici dacă aş fi regizat-o n-ar fi ieşit mai bine. Urma să am o vacanţă privată în următoarele două zile. Obţinusem timpul de care aveam nevoie pentru a pune la punct ultimele detalii.

După ce-am ieşit de la şcoală, m-am dus înapoi la copaci. Mergând, mi-am amintit nişte lucruri pe care le-am învăţat în tabără când eram mai mică. Frunzele produceau zahărul care făcea copacul să crească, după care, toamna, copacul trebuia să lase frunzele să moară şi să se scuture de ele. Unul dintre mentorii noştri ne-a povestit despre felul în care se foloseau de copaci nativii americani, după care ne-a pus să stăm cu ochii închişi într-un luminiş. Ne-a spus să ne imaginăm că trecem prin toate anotimpurile ca un copac, cu rădăcinile înfipte la şase metri sub pământ. Soarele ne încinge scoarţa, seva ne curge prin tulpină, iar ploaia cea rece printre ramuri. Trebuia să ne legănam înainte şi-napoi după cum bătea vântul, iar când ne zicea că frunzele îşi schimbă culoarea, apoi, că ne zboară cu totul, eu simţeam cum fiecare creatură perfectă atinge pământul în jurul meu de parcă n-ar fi însemnat niciodată absolut nimic. După care venea primăvara şi ne creşteau muguraşi, şi toate animalele şi insectele veneau să trăiască pe lângă noi.

— Voi generaţi jumătate din oxigenul de pe pământ, ne-a zis el, după care ne-a întrebat cum ne simţeam.

Unii copii au zis „înalt” sau „puternic” sau „frumos”, însă pentru mine era diferit. Mie mi se părea trist. Avea de-a face cu frunzele. Nu

voiam să renunţ la ele cu atâta uşurinţă. Îmi venea să mă aplec şi să le culeg de pe jos, ca şi când fiecare dintre ele era în continuare vie, parte din mine – deşi ştiam că e o prostie. Copacii erau nevoiţi să renunţe la frunze pentru că altfel aveau să moară. În plus, ei nu puteau înţelege ce pierduseră, şi, chiar dacă ştiam asta, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă întristam şi mai tare.

Acum, că eram mai mare, am înţeles că nu era trist. Adevărata forma a unui copac se putea vedea numai după ce se scutura de tot şi rămânea gol-puşcă în bătaia vântului şi în frig. Şi eu m-am scuturat ca şi ei, şi am aflat ce eram. Calmă, un adevărat medicament. Antidotul la otrava lor. Îmi recâştigasem respectul şi urma să schimb totul.

Am mers după nişte urme pline de noroi de-a lungul potecii, hotărând să culeg frunze pentru ultima dată. Le-am ţinut în mâini şi mi le-am îndesat în buzunare. Unele, mici şi ascuţite ca nişte comete, altele, uşor crăpate ca nişte schelete. Nu trebuia să merg încă acasă sau să fac ceva. Am strâns tot mai multe şi m-am dus tot mai departe, încărcându-mă tot mai tare şi păstrând orice lucru pe care puneam mâna.

În seara aia, Rebecca m-a pus să iau loc pentru marea discuţie. Pe buza de jos avea o cojiţă de piele moartă pe care aş fi vrut să i-o rup în timp ce îi răspundeam la întrebări. Am zis că mă rătăcisem şi că am ieşit în fugă din greşeală. Despre înjurătură i-am zis că mi-a venit din senin. Iar ea a tot trăncănit, cu pieliţa atârnându-i acolo, fără să mă tenteze să spun adevărul. Dacă îi spuneam, aveam să mă simt bine doar pentru o secundă, ca o îmbrăţişare din dragoste. Braţele cuprinzându-te şi strângându-te aproape, capul pe umărul celuilalt: *Sărmanul puişor, ai avut nevoie de mine!* Avea să mă ia în inima ei, captivă pe vecie, o biată fată distrusă şi chinuită în timpul şcolii.

— Ei bine, crezi că ar fi putut s-o facă una dintre prietenele lui Robyn? Fata aia, Lucinda?

Am început să mă scarpin pe braţe şi m-am gândit la Evil McFrenzy, cum a reuşit ea să schimbe perspectiva tuturor. Micuţa fată cu părul blond transformându-se într-un monstru.

— …nu e vorba că n-ai voie să calci strâmb, a zis Rebecca, doar că nu-ţi stă deloc în fire.

Începuse să-şi frece tatuajul şi mi s-a întors stomacul pe dos. Rebecca ne păstra pe toţi prea aproape, ne ţinea prea strâns. Un copac care nu putea să renunţe la frunze avea să moară în curând. Trebuia să-i spun să mai termine – căci voiam să cad la fel ca tata.

— Încetează odată! am strigat eu. Să nu crezi că nu ştiu la ce te gândeşti.

S-a uitat în jos la mâna ei dreaptă şi m-a privit de parcă eram nebună, moment în care m-am transformat într-o fiară, lăsând la

iveală rana supurândă.

— Eu nu sunt ca mama! am strigat. Poate că semăn mai mult cu *el!*

Ştiam că totul avea o limită – inclusiv dragostea –, însă Rebecca a venit după mine în bucătărie. Mi-am băgat mâinile sub jetul de apă. Nările îmi fremătau. Oricum, dragostea ei nu m-a vizat niciodată pe mine – ea m-a iubit luându-mă drept altcineva.

— Am întins ciocolata pe bancă pentru că aşa *mi-a venit.* Nu toată lumea face chestii cu un motiv anume. Uneori pur şi simplu NE LIPSEŞTE conştiinţa.

Rebecca a continuat să se ţină după mine. O auzeam respirând în spatele meu şi muream că nu mă lăsa în pace, uram faptul că trebuia să fie ea mereu acolo pentru mine. Îmi purtase de grijă atâta vreme fără ca măcar să ştie un singur lucru despre mine. Fără să ştie de ce eram în stare, de uraganele pe care le pot stârni. A venit după mine şi în camera mea, unde i-am auzit vocea, care încerca să mă ajute, şi muream să văd că în felul ăsta trebuia să dau cu piciorul la tot. Dar n-aveam de ales. Toate au o limită. Şi nici măcar Rebecca nu mă mai putea iubi dacă treceam de un anumit punct.

> De la: C.Mekenzie@chronomail.com
> Către: R.Doblak@sparkon.com
> Subiect: (fără subiect)
> Dată: Mie, 16 septembrie 2009, 23:10:07
>
> Robyn,
>
> Durează şapte minute să te îneci, aşa scrie pe internet, dar e greu să o faci intenţionat, pentru că trupul se zbate să supravieţuiască. Probabil că de-aia s-a şi îmbătat Autumn Sanger – ca să fie relaxată, în felul ăsta nu-i mai venea să se zbată şi se putea duce la fund aşa cum plănuise.
>
> N-aş vrea să fiu singură. Mi-ar fi plăcut să fi putut fi acolo cu mine. Acum sunt singură mereu şi ştiu prin ce-ai trecut. E ca şi când nimeni nu te poate auzi şi tu te duci la fund, mai adânc, tot mai adânc, iar presiunea e atât de mare, încât n-ai de ales şi trebuie să renunţi.
>
> Mă simt de parcă aş dispărea şi tu eşti ultima care mă poate vedea. Dacă eşti acolo, dă un semn – ca să ştiu. C

*

Sala de detenţie era în aripa C. În capătul din faţă stătea un profesor, la care m-am dus şi m-am înscris, înăuntru mai erau trei elevi, fiecare în câte un colţ al încăperii. Profesorul a arătat spre o bancă liberă din spate, unde aveam să-mi petrec restul zilei. Mi-a întins un dosar cu temele primite de la profesorii mei, după care m-am dus şi m-am aşezat. Pe uşă era lipit un afiş:

NU AVEŢI VOIE SĂ VORBIŢI SUB NICIO FORMĂ.
NU AVEŢI VOIE CU GUMĂ DE MESTECAT,
MÂNCARE, BĂUTURI SAU TELEFOANE MOBILE.
DACĂ AVEŢI NEVOIE LA TOALETĂ, AŞTEPTAŢI UN ÎNSOŢITOR.
ORICE S-AR ÎNTÂMPLA, NU AVEŢI VOIE SĂ PĂRĂSIŢI INCINTA.

În sală nu lucra nimeni. Ceilalţi elevi stăteau cu capul pe mâini, ca şi când ar fi dormit. În spate, din celălalt colţ m-a privit un băiat cu ţepi în păr, fără să ridice capul. Când ni s-au întâlnit privirile m-am uitat în altă parte. Am lăsat capul în jos, adulmecând mirosul curat de Clorox, intuind mişcările semicirculare cu care fusese ştearsă banca după urmele uscate de apă lăsate de burete. Aveam să-mi dau timp până duminică: duminică noapte. Până atunci aveam să mă comport normal. Aveam să fac tot ce trebuia ca să evit să fiu prinsă. Aveam să-mi planific mesajele şi să-i cer scuze în scris domnişoarei Laing. Poate că aveam să-l sun chiar şi pe bunicul Pat – tatăl mamei mele – ca să-mi iau rămas-bun.

Băiatul s-a uitat din nou la mine; m-am întrebat dacă ştia şi el despre Caca de bebeluş. Uram că totul era aşa, la vedere. În fiecare zi se alăturau distracţiei alţi şi alţi oameni. Erau sute şi mii, iar curând aveau să fie milioane. Urmărindu-mă cu privirea şi râzând, dezgustaţi de mine. Primisem chiar şi un mesaj care mă încuraja să raportez grupul. Poza de profil arăta nişte mâini în rugăciune strălucind într-o lumină albă. *Nu mă cunoşti, dar am văzut pagina pe care au făcut-o şi cred că ar trebui să o raportezi. Pace & prietenie. Lana Hebe.* O secundă mi-am dorit ca Lana să fi fost Robyn. Dacă mi-ar fi spus să-l raportez, aş fi făcut-o pentru ea. Dar ştiam că nu poţi să-l raportezi şi gata, ai scăpat. Chiar dacă reuşeai să-l ştergi, apărea în altă parte. Ce ajungea pe internet te urmărea o viaţă întreagă. Toţi profesorii ne-au avertizat: dacă voiai să obţii o slujbă, primul lucru pe care-l făcea angajatorul era să te caute pe Google. Dacă voiai să te înscrii la o facultate, la fel, îţi verificau profilurile online. Chiar dacă mă mutam eu în alt stat, în altă ţară sau pe altă planetă, din capcana lor nu mai scăpăm. Cineva acolo tot avea să ştie.

M-am uitat la pielea de pe coate. Era închisă la culoare şi ridată ca pielea de elefant. Chiar dacă scăpăm, n-aveam să uit niciodată ce-mi făcuseră. Dacă le lăsam să-şi poarte mai departe crosele ascuţite, aveau s-o ţină aşa la nesfârşit. Aveau să lovească mai tare şi mai rapid, fără încetare. Dallas avea să fie aleasă preşedinta bobocilor, iar Ella avea să fie căpitanul echipei de înot, şi aveau să distrugă vieţi în continuare doar pentru că nimic nu le împiedica s-o facă. Eram

singura care putea să le oprească. Trebuia să le fac să plătească.

În detenţie nu aveam nicio grijă. Când suna clopoţelul rămâneam la locurile noastre. După ce se termina pauza de prânz, venea un profesor şi ne conducea la cantină, unde era linişte, excepţie făcând femeile care lucrau acolo şi care împingeau tomberoane pe rotile şi curăţau resturile de mâncare de pe mese. Fiecare şi-a cumpărat câte un sendviş, după care am fost repartizaţi la mese de către profesor. Mi-am mâncat sendvişul cu brânză în linişte.

În după-amiaza aia m-am apucat să plănuiesc mesajul pentru Josie Dixon.

> Bună, Josie.
>
> Mai ţii minte când erai în clasa a şaptea şi s-au găsit nişte fete să se poarte cu tine ca nişte nenorocite? Eu eram una dintre ele, dar acum nu mai sunt aşa. În primul rând, vreau să-ţi cer iertare. Nu meritai una ca asta. Nu era nimic în neregulă cu faţa ta, erai o fată frumoasă şi nu exista niciun motiv să-ţi facem ce ţi-am făcut.
>
> Încercam să te facem să te simţi ca o vomă, iar acum ştiu şi eu cum e. Am aflat pe propria piele cum e şi fii dată la o parte şi toată lumea să fie unită împotriva ta. Oamenii fac asta pentru că le lipseşte conştiinţa. Sau pentru că vor să simtă că fac parte din ceva mai mare. Sau pentru că îşi zic că tu oricum nu contezi.
>
> Dar totul contează. Tu contezi foarte mult. Îţi doresc o viaţă fericită oriunde ai fi şi sper să nu ajungi ca mine.
>
> Cel mai mult şi mai mult vreau să ştii că Dallas şi Ella şi toţi ceilalţi copii care ţi-au făcut rău o să regrete. O să se schimbe, pentru că şi eu m-am schimbat. Cred că cei cărora le lipseşte conştiinţa nu sunt fără scăpare, pentru că şi mie mi-a lipsit, iar acum sunt conştientă. Tu eşti parte din conştiinţa mea, sper că înţelegi ce vreau să spun.
>
> Respect,
> Callie McKenzie

Am împăturit ciorna scrisă de mână ca s-o pot scrie mai târziu la computer. După care m-am uitat la încheieturile mele şi m-am gândit la tata – la cum l-am urât eu în toţi anii ăştia, iar el nu făcuse decât să sufere aşa cum sufeream şi eu. Nici lui nu-i plăcuse cine ajunsese să fie – un mincinos şi un adulterin – şi aşa descoperise ce era de făcut, lucru pe care îl înţelegeam şi eu într-un final. Clopoţelul a sunat, însă nu s-a mişcat nimeni de la locul lui; când m-am uitat la băiatul cu ţepi din celălalt colţ al camerei, a deschis şi el un ochi şi m-a privit.

Celălalt ochi era roz, iar deasupra nasului avea o zgârietură. Am aşteptat să mă strige Caca de bebeluş, dar n-a făcut-o. Aşa că am continuat să mă uit. El şi-a lăsat capul pe braţ, iar eu am continuat să mă uit la ochiul lui, şi el la mine, şi tot aşa.

Cu Rebecca m-am văzut după şcoală direct în biroul directorului. Am fost nevoită să explic din nou cum mă rătăcisem, iar Rebecca a început să dea tot din casă.

— Mama ei a murit. Şi tocmai s-au împlinit nouă ani de atunci. Weekendul acesta.

Nu se putea abţine să nu vorbească despre mama nici măcar aici. Am ascultat-o povestind despre cât de triste eram noi şi am simţit cum sângele lui puternic îmi curgea prin vene.

— L-ai uitat pe tata. Şi tata e mort.

Faptul că l-am menţionat m-a băgat în priză; mă simţeam de parcă aş fi băut douăzeci de cutii de cola. De parcă aş fi adus cu mine în birou pe cineva cu ochii roz, zgârieturi pe faţă şi pumnii plini de sânge. N-a zis nimeni nimic.

Să văd cum te descurci cu asta, mi-am zis în gând.

Cât a mai durat întâlnirea, mi l-am închipuit măsurând încăperea cu pasul, făcând găuri cu pumnii în pereţii de rigips. Întorcându-se cu spatele la feţele lor serioase şi dând din fund. Şi, văzând că nu se opresc din vorbit, mi l-am închipuit trăgând un pârţ lung şi puturos. Când s-a ridicat Rebecca, m-am ţinut şi eu după ea, iar el a venit cu noi, rânjind la aerul stricat şi făcându-şi vânt cu mâna.

Odată ajunse la maşină, m-am întors spre ea şi am întrebat-o:

— E pentru că s-a sinucis?

A părut speriată. Mi l-am închipuit scrâşnind din dinţi de cealaltă parte a parbrizului.

— Îţi place la nebunie să spui despre mama la toată lumea, dar despre tata nu spui la nimeni. A fost atât de rău?

A dat din cap că nu.

L-am privit în ochi, el m-a privit înapoi. A dat din cap că da, şi atunci am ştiut că trebuia să zic chestia aia pe care mă abţinusem mereu s-o zic.

— El a omorât-o? El a omorât-o pe mama?

L-am urmărit cum îşi apasă urechea pe parbriz în timp ce ea a început să vorbească:

— A fost un accident de maşină. Ştii doar. Mama ta a fost lovită de o maşină.

A închis ochii şi eu m-am uitat la el. Mama mea fusese lovită de o maşină. Ea murise, şi cu toate astea m-a părăsit.

— De-aia şi-a tăiat venele?

S-a îndepărtat de lângă maşină. După care s-a întors într-o clipită şi a luat-o la fugă înspre copaci. Ştiam că n-ar fi trebuit să întreb. El îmi

arătase deja adevărul. X- urile şi Y-urile. Voiam să-l chem înapoi şi să-i zic că am înţeles, într-un final, dar el s-a făcut mai mic, tot mai mic şi dus a fost.

*

AR PUTEA S-O SPELE CINEVA PE CĂŢEA?

Dallas a postat comentariul ăsta pe AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? în data de 17 septembrie, la ora 3:23 p.m.

Grupul număra acum patruzeci şi doi de membri. Am pozat comentariile lor şi le-am salvat într-un dosar căruia i-am zis *probe.* Târziu în noapte am verificat din nou parola pe contul de e-mail al Ellei şi mergea în continuare; n-o modificase. După care m-am gândit la ce-mi spusese Rebecca în maşină – cum, de fapt, asta nu putea schimba cu nimic situaţia.

A zis că tata nu şi-a tăiat venele, că s-a sinucis cu pastile. Ştiam că mă amăgisem singură, dar nici nu mai conta. Pastile, lame sau arme – toate astea taie în X şi Y. Rebecca încerca să spună că era imposibil să ştii exact de ce o făcuse şi că oricine care pretindea că ştie sigur minţea, dar ştiam că se înşală. Eu am înţeles: nu începutul, ci sfârşitul. Nu motivul, ci dezlegarea.

Vineri, când am intrat în sala de detenţie, băiatul cu ţepi nu mai era. M-am aşezat pe scaunul meu din spate şi am început să mă gândesc la ce aveam de zis în celelalte mesaje pe care aveam să le trimit duminică noaptea.

Lui Alex Penders i-am promis că fetele care au aruncat cu fructe de pădure în el şi l-au strigat Porcuşorul Troacă aveau să plătească pentru ce făcuseră.

Lui Irene Lutz i-am cerut scuze că am ţipat şi că am râs de ea în ultima zi de şcoală. De asemenea, i-am spus că aveam să mă asigur că n-o să mai facem aşa ceva niciodată.

Rebeccăi i-am scris un ultim bilet de la Robyn:

DUMINICĂ NOAPTE, 1 A.M.,
PODUL PESTE FLINT STREET,
M-ARUNC.

Am hotărât că duminică noapte aveam să aştept până se făcea târziu, după care aveam să încep cu primul dintre cei opt paşi pe care îi pregătisem. Am parcurs paşii în minte, să mă asigur că n-avea să meargă nimic prost, iar când am fost sigură că planul avea să funcţioneze, am lăsat capul pe bancă şi, mai departe, am ascultat clopoţelul sunând.

Vineri, după şcoală, am stat pe canapea şi-am mâncat morcovi. Pusesem biletul de la Robyn peste restul corespondenţei şi aşteptam să

se-ntoarcă Rebecca şi să-l vadă. În acelaşi timp mă gândeam şi la dimineaţa aia dintr-a opta când am văzut-o pe Robyn la cantină. Cred că ăla fusese momentul. Momentul în care universul ar fi putut arăta altfel. Acum n-aş mai fi fost pedepsită. Pe dulăpior n-ar fi existat niciun bilet de adio, iar gloanţele n-ar fi fost mai mult decât ceva ce foloseai ca să tragi cu pistolul. Asta dacă m-aş fi dus la Robyn şi le-aş fi lăsat pe CD în urmă pentru totdeauna. N-ar fi trebuit decât să-i fac şi eu cu mâna. S-o strig pe nume.

În capătul celălalt al canapelei mi l-am imaginat pe Tati târâindu-se la Robyn în poală. Robyn s-a întins după un morcov şi l-a ţinut între degete ca pe o ţigară.

— Am tot zis că mă las, dar creează superdependenţă.

— Vitamina C, am glumit eu. Mai bine nu te opui.

Încă din dimineaţa aia dintr-a opta, de la cantină, eu şi Robyn fuseserăm cele mai bune prietene. Am dormit acasă una la alta, iar ea mi-a arătat poze cu tatăl ei. I-am arătat şi eu câteva cu mama şi i-am povestit din ce mai ţineam minte. Mi-a zis că n-ar trebui să mă simt prost pentru că uitasem atât de multe lucruri.

Când a intrat Rebecca, am strâns perna pe care-o ţineam în braţe. Eram din nou în dimensiunea greşită, în care Rebecca avea în mână un ştrudel. Un ştrudel? De ce? Ce aveam de sărbătorit? Sărbătoream că eu aveam să mă duc? Sau sărbătoream că mă dusesem deja?

— Robyn a lăsat ceva pentru noi, am zis eu, după care am urmărit-o pe Rebecca citindu-mi biletul.

Dacă exista un lucru căruia Rebecca nu-i putea rezista, acela era o fată care avea necazuri. Cineva care avea nevoie să fie salvat, o victimă care s-o facă pe ea eroină. Trebuia s-o conving să se ducă duminică la pod în ideea în care putea şi ea într-un final să salveze pe cineva, şi în felul ăsta avea să se dea din calea mea, iar eu să-mi pot pune planul în aplicare. Rebecca şi-a pus o mână-n şold. A început să-mi pună întrebări. Doar că ea îşi făcea mai degrabă griji pentru mine, să nu cumva să fiu hărţuită de Robyn. Nu credea că Robyn chiar avea să se-arunce. Avea la fel de puţină compasiune ca CD.

Compulsiv am început să mănânc ştrudelul, întrebându-mă cum aş fi putut s-o conving. A sunat-o pe mama lui Robyn şi a avertizat-o, dar asta nu era Rebecca pe care-o ştiam eu. N-o mai văzusem niciodată lăsând pe altcineva baltă, aşa că am încercat s-o fac să-i pară rău de Robyn – spunându-i cum că nu exista cineva căruia chiar să-i pese de soarta ei.

— Mama ei n-o s-o ajute, am zis. *Nouă* ne-a trimis biletul.

Rebecca s-a încruntat de parcă aş fi exagerat.

— Nu ştim dacă e aşa – nu ştim nici măcar dacă Robyn a fost cea care l-a scris.

— Cine altcineva? am întrebat eu, după care m-am prins ce trebuia

să fac.

— Ştiu, pentru că – pentru că ştiu ce-am făcut.

Rebecca a dus mâna la gură ca şi când ar fi fost pe punctul de a vomita.

După ce a ieşit Rebecca, m-am dus în camera mea şi mi-am dat jos toate hainele. Urmele de cerneală cu care scrisesem Caca de bebeluş se mai estompaseră. Mi-am atins degetele de la picioare, am bâţâit din picioarele mele de fetus, după care mi-am trecut mâinile peste locurile moi care îmi dădeau fiori. Ştiam ce haine aveam să îmbrac duminică noapte: noul meu tricou vechi, pe care cineva îl aruncase, blugii mei buni, plus cerceii mei preferaţi, pe care mi-i dăduse Ella. Aveam să-mi pieptăn părul despre care Rebecca spunea că e fix ca al mamei, iar pe ea aveam să o sărut de rămas-bun fiindcă ştiam că avea să-şi amintească asta mult timp.

M-am întins pe pat şi am simţit cum ceva greu se-afundă în saltea. Robyn şi-a acoperit gura cu o şuviţă din părul ei castaniu, făcând din ea o mustaţă.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o eu uitându-mă la ea, care se aşezase la marginea patului.

— Îţi ţin de urât.

— Nu vreau să-mi ţii de urât.

Robyn a lăsat şuviţa să-i cadă, iar eu am tras aşternuturile peste mine. Trebuia să mă epilez pe picioare şi nu voiam să mă vadă aşa.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat ea, ţinându-se cu o mână de bărbie – imita tonul serios al domnişoarei Baranski.

— Da. Sunt sigură.

— Foarte interesant, a zis ea, bătând cu degetele în obraz. Şi cum crezi c-o să-i cadă Rebeccăi chestia asta?

— Ştii ceva? N-am nevoie de un psihiatru, aşa că fă bine şi lasă-mă în pace.

Robyn a dat din cap de parcă am fi avut o înţelegere specială.

— În regulă, a zis. Dar răspunde-mi la o întrebare: cum crezi c-o să-i cadă Rebeccăi chestia asta?

— O să-i treacă. Nu pot să-mi bat capul cu ea în clipa asta.

— Nici cu mine nu ţi-ai bătut capul, a zis Robyn. Asta-i problema ta.

— Cu tine mi-am bătut capul, doar că n-ai ştiut tu. Iar în ceea ce-o priveşte pe Rebecca, are să-i fie mai bine aşa.

— Nouă nu ne-a fost mai bine după ce-a murit tata.

— Acolo a fost cu totul altceva. Tatăl tău a avut leucemie. Toată lumea l-a iubit.

— Tatăl meu n-avea cum să nu moară. Tu ai de ales.

Am băgat capul în pernă, dar ea a venit lângă mine.

Pe nas şi între ochi era stropită cu roşu.

— De ce eşti încă murdară de tâmpenia aia? Încerci să mă faci să mă simt şi mai prost?

— Nu se duce, a zis ea, frecându-şi obrajii.

— Încearcă şi tu cu săpun şi cu un burete, am zis eu, după care am sărit din pat şi m-am dus direct la birou, de unde am luat o foaie de hârtie pe care scrisesem ceva. Citeşte asta, mai bine. Ţi-am scris o scrisoare, am continuat, după care i-am vârât-o sub nas, de unde Robyn a apucat-o fără vlagă.

> Robyn,
>
> Cred că sfârşitul o să fie ca începutul. O să te simt aşteptând alături de mine, o să-ţi răspund la toate întrebările şi o să-ţi şterg lacrimile. Tu o să porţi bentiţa ta argintie şi o să îngâni *Frosty,* iar eu o să vreau să rămân lângă tine, dar o să vină vremea să plec. Un sărut, să nu mă uiţi niciodată, şi tu o să-mi şopteşti în ureche: „Te iert. Te iubesc". După care o să mă urmăreşti cum mă duc la fund. O să mă spăl odată cu numele noastre, iar cerul o să se deschidă, şi eu o să devin curcubeul care, într-un sfârşit, anunţă că furtuna s-a terminat. De-acolo, din cer, o să le văd cum se schimbă, cum lasă în urmă crosele ascuţite, iar lumea o să fie un loc mai sigur pentru cei ca tine.
>
> Iartă, te rog, şi nu mă uita. Callie McKenzie

Robyn a lăsat foaia să cadă pe podea.

— Toate astea sunt o porcărie.

Robyn m-a bântuit încă o oră. Când a intrat Rebecca la mine în cameră să vorbim, Robyn s-a strecurat sub aşternuturi.

— Am citit scrisorile pe care i le-ai scris mamei, a zis Rebecca.

După care mi-a arătat ceva ce scrisesem la un moment dat. Scrisesem că dacă m-ar fi putut vedea din Rai, aş fi fost o mare dezamăgire pentru ea. N-am vrut să mă uit la Rebecca, să văd cât de tare o dezamăgisem şi pe ea. Ştiam că nu-mi pot retrage cuvintele, şi mai ştiam că, cel mai probabil, întrecusem măsura în ceea ce o privea. Însă Rebecca era convinsă că mă înşelam şi îmi tot zicea că mama nu regreta pentru nimic în lume că m-a avut, iar eu ştiam că nu-mi voia decât binele, însă era mult prea trist pentru mine – să văd că încă se străduieşte.

După asta, Rebecca a încercat să-şi păstreze calmul cât timp m-a descusut în legătură cu Robyn. Atunci mi-am dat eu seama de ce se spovedesc oamenii înainte să moară. Faptul că am plâns a venit ca o eliberare. Ca şi când aş fi dat afară un lac întreg. Apa murdara s-a scurs din mine până ce, într-un final, am rămas goală şi udă. Rebecca

mi-a tamponat faţa, iar Robyn s-a ascuns lângă picioarele mele, după care, ce a urmat a fost ca un râgâit care a împuţit aerul din jur. Eu aruncasem vopseaua. Iată. Eu o făcusem.

— Dacă ai fi fost în locul ei, cum crezi că te-ai fi simţit? a întrebat Rebecca.

Am plâns în continuare cât i-am răspuns. Era cea mai uşoară întrebare din lume. M-aş fi simţit fără scăpare. Distrusă. De parcă toată lumea m-ar fi urât. Umilită, îngrozitor. De parcă aş fi fost gata să mor. Rebecca a părut mulţumită de răspuns, însă Robyn s-a uitat la mine. Şi-a frecat obrazul, însă vopseaua a rămas tot acolo. Nimeni n-avea să ştie vreodată cât de apropiate fuseserăm eu şi Robyn. În cazul în care Robyn alegea să lase totul în urmă, n-avea să rămână nicio mărturie a prieteniei noastre. Mă întrebam dacă nu cumva ştersese deja toate mesajele noastre, dând uitării prima noastră întâlnire. Poate că atunci când se uita la Tati, se prefăcea că şi-l cumpărase singură.

— Eram prietene, i-am spus Rebeccai. Eu şi cu Robyn.

Toate interacţiunile mele cu Robyn Doblak, am scris. Rebecca a fost de acord ca, atâta timp cât nu-i ascund nimic, să mă lase să o fac în scris, iar acum Robyn se apleca peste umărul meu, în timp ce eu mă holbam la ecranul gol. Nu reuşeam să-mi amintesc când am văzut-o prima dată – cel mai probabil în clasa a şaptea, dar n-am remarcat-o decât după ce am auzit despre tatăl ei. Atunci a băgat-o şi pe ea *toată* lumea în seamă – era fata al cărei tată murise. Am tastat #1 la începutul paginii şi am început cu prima zi în care am vorbit – cu aproape zece luni în urmă, chiar înainte de Crăciun. Parcă am şi auzit-o îngânând *Frosty, omul de zăpadă,* după care am simţit un parfum cu miros de căpşune, iar când m-am uitat în jurul meu eram din nou în gimnaziu. Pe pereţi, frunze de copaci, iar domnişoara Baranski întârzia cantotdeauna. Aşteptam pe coridor, în faţa biroului ei, şi eu eram pe punctul de a o lua din loc când Robyn mi-a vorbit. Se uita la brăţara mea.

— Recunoaşterea pitbullului?

M-am întors către fantoma din camera mea: *De ce ai vorbit cu mine?*

A ridicat din umeri: *Cine mai ştie?*

M-a privit în ochi cât am repetat ce spusesem şi acum zece luni.

— Un pitbull a salvat la un moment dat vieţile a treizeci de oameni. Şi tot ce ştie lumea despre ei e că sunt nişte monştri şi nişte ucigaşi turbaţi.

Ai fost mai drăguţă decât m-am aşteptat, a zis ea. *Ştiam despre CD.*

Mi-am adus aminte cum şi-a dus mâna la bentiţă şi mi-a spus că-şi dorea un câine. A izbucnit în lacrimi direct, însă n-am ştiut ce să fac. Robyn a venit mai aproape şi i-am văzut rimelul curgându-i pe obraji. Ştiam că nu pot să schimb trecutul; nu puteam să fac decât ceea ce

făcusem deja. Am ridicat mâna şi am şters-o pe sub ochi cu mâneca. Îi ardea pielea şi mie nu-mi venea să mă mişc de acolo. Dar ştiam că trebuie să plec în curând. Nu-mi mai rămăseseră decât două zile.

Părea că-mi este recunoscătoare, am scris.

Îmi era ruşine, a şoptit ea.

Părea că-mi este recunoscătoare, dar şi că-i era ruşine.

Până am ajuns eu la a zecea interacţiune, Rebecca dăduse deja o sută de telefoane. Sunase la mama lui Robyn, la poliţie, apoi la tipul ăsta, Danny, pe care-l cunoscuse la cimitir. I-am dat să citească primele cinci bucăţi, iar pe celelalte le-am păstrat pentru mai târziu. Voiam să dispar înainte să afle că eram mai mult decât prietene. În punctul ăsta, Rebecca nu ştia decât că Robyn era deprimată întrucât Crăciunul trecut, chestie care mergea mână în mână cu toate biletele alea. Însă mesajele ei către doamna Doblak au început să sune din ce în ce mai aiurea. Mi-o şi imaginam pe doamna Doblak stând cu ochii pe Robyn şi întrebându-se: *Oare de ce crede ciudata asta că o să te-arunci de pe un pod?* Nu intenţionasem să mă amestec din nou în viaţa ei, însă doar în felul ăsta aveam să reuşesc.

M-am uitat din nou în monitor şi am tastat #10. Robyn mesteca gumă lângă mine şi a spart un balon fix în urechea mea. *Să nu minţi,* a zis ea. *E ultima şansă pe care-o mai ai.*

După ce a dat Dallas sfoară-n ţară, toată lumea a început să o strige pe Robyn Gloanţe, am scris eu.

După ce ai dat TU sfoară-n ţară, a zis ea printre dinţi.

Nu-i adevărat, eu n-am zis decât o dată!

Robyn a plescăit la guma aia mai departe cât am scris eu: *N-am putut să-mi cer scuze, pentru că nu reuşeam să ajung la ea, şi nici măcar să ne uităm una la alta la ore n-am reuşit, pentru că Robyn nu mai ridica deloc capul.*

Am simţit că mă duc pe spate cu scaunul. Robyn mi-a dat un brânci: *Ai zis de cel puţin două ori. De mai multe ori, probabil.*

Bine, de două ori. Dac-aş putea, aş da timpul înapoi.

Robyn s-a aplecat în faţă, de parcă s-ar fi aşezat într-o bancă, iar în secunda următoare am simţit miros de vopsea. Mi-am privit mâinile. În una ţineam o pensulă; în dreapta, Ella picta puncte galbene pe masca ei de carton. Ferestrele erau deschise, de afară se auzea o clasă ieşită la ora de educaţie fizică, iar când Adam Liebowitz a făcut o boacănă, domnişoara Dimmock i-a arătat uşa. Eu făceam buzele pe masca mea, nişte buze ridate şi roşii, iar când domnişoara Dimmock a ieşit pe coridor, i-am aruncat o privire lui Robyn. În ziua aia nu stătea cu haina pe ea în clasă – era o după-amiază călduţă de aprilie – şi i se vedeau încheieturile ieşindu-i de sub bluziţa albă de vară.

— Gloanţe, a strigat-o Ella. Uuu, gloanţele tale sunt atât de tari!

Păreai atât de singură. Am vrut să vin la tine.

Robyn se făcea că nu mă aude, în timp ce Ella îmi ţipa în ureche. Nu puteam decât să reiau trecutul. Eram nevoită să îl trăiesc încă o dată.

— De ce te porţi ca o jigodie? am întrebat-o pe Ella, după care m-am ridicat.

Am început să păşesc, dar îmi simţeam picioarele ca de cauciuc, iar Robyn părea la un milion de mile distanţă, şi totuşi mai aproape ca niciodată. Ştiam că le pierd pe CD. Ştiam deja ce aveau să zică. Dar n-o voiam decât pe Robyn şi m-am gândit că şi ea mă vrea pe mine.

Pe naiba, a sărit Robyn. *Nu-mi zice că veneai ca să stai cu mine.*

Ba da, jur. Ţi-am mai spus.

M-am oprit în faţa băncii ei, eram gata să schimb felul în care stăteau lucrurile. Eram în stare să mut munţii din loc şi să îndoi razele soarelui. Am tras în piept mirosul lui Robyn şi am vrut să rămân acolo pentru totdeauna, să mă uit la creştetul ei, la felul în care mişca pensula.

Ce pictai? am întrebat eu.

Un câine, a zis ea. *Dă-ăă!*

Doi băieţi au strigat ceva din spate. M-am întors la ei, dar n-am făcut decât să le arunc o privire. Trebuia să fac rost de un scaun. Să am pe ce să stau. Dar Robyn tot nu ridicase capul la mine. Poate că n-a ştiut.

— Robyn, am zis eu ridicând vocea, şi mi s-a ridicat părul pe mâini.

Avea ochii reci şi umezi, iar gura şi-o ţinea cumva deschisă. Câtă vreme i s-au mişcat buzele, am putut să-i vad de sus câţiva dinţi. Îmi ardea faţa şi pe dinăuntru simţeam că explodez. Am simţit glonţul primit, care încet-încet mă sfâşia.

Dezgust total, am scris. *I se citea pe faţă.*

Nu-i adevărat, a zis Robyn, luându-mi mâinile de pe tastatură.

Mă urai, am zis eu. *Se citea în ochii tăi.*

Nu, a zis ea, privându-mă în ochi. *Mi-era frică de tine.*

În bucătărie am dat peste Rebecca.

— A răspuns mama ei?

Rebecca nu reuşise să vorbească cu ea, moment în care mi-am dat seama că asta era şansa mea.

— Dar trebuie să-i spun că-mi pare rău, am zis eu. Trebuie să o văd înainte să fie prea târziu.

În maşină, Robyn s-a aşezat în spatele meu. Mergeam la ea acasă. După care s-a învârtit pe lângă intrarea din faţă şi a început să râdă când a văzut că nu răspunde nimeni.

Dumnezeule mare! Suntem plecate undeva peste weekend.

— Te simţi bine? m-a întrebat Rebecca. Eşti un pic cam palidă.

— Sunt bine, am zis eu.

Rebecca m-a luat pe după umeri ca şi când ar fi înţeles situaţia. Apoi, Robyn a-nceput să mă ciupească cu degetele ei lipicioase.

— Ea habar n-are. Nu ţi-e jenă un pic? O faci să creadă că *eu* sunt o ciudată care vrea să se-arunce de pe un pod.

Duminică, târziu în noapte, Rebecca a venit la mine în cameră. Era pe picior de plecare, se ducea la podul de peste Flint Street. Se dăduse cu un luciu de buze roz-deschis şi mă tot bătea pe umăr, pentru că nu voia să-mi fac griji, Robyn n-avea să moară. Şi eu nici că-mi făceam griji. Robyn era în siguranţă. Stătea rezemată de fereastră, ţinându-l pe Tati în mână.

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine? am întrebat-o pe Rebecca.

— Da. Sunt sigură.

Rebecca m-a bătut din nou pe umăr, după care eu m-am ridicat rapid şi i-am dat un pupic. Curând avea să scape de mine şi să ducă şi ea o viaţă normală. Fără şedinţe la şcoală, fără certuri şi plânsete. Fără un copil nerecunoscător care s-o tragă în jos.

— Callie, eşti bine?

— Voiam doar să-ţi mulţumesc, am zis eu.

Dar aproape că m-a buşit plânsul, pentru că nu puteam însuma toate lucrurile pe care le făcuse pentru mine. Milkshakeuri, când aveam varicelă, apoi faptul că muncea din greu ca să ne ţină pe amândouă şi că era mereu bucuroasă să mă primească în pat lângă ea atunci când nu puteam dormi. Plus petrecerile alea tematice ciudate pe care obişnuia să le dea de ziua mea – odată a cumpărat zece pălării sombrero – şi faptul că mă ierta mereu. Credea că avea să fie mândră de mine.

— N-o las eu să păţească ceva, a zis Rebecca, după care m-a pupat şi ea, mi-a făcut cu mâna şi a ieşit.

Nu-i mulţumisem pentru nimic. Robyn nu m-a lăsat să respir o secundă; s-a băgat imediat în sufletul meu.

— Ai văzut cum te privea? Chiar îşi face griji pentru tine.

— Nu pentru mine îşi face griji. Pentru tine îşi face griji.

— Asta pentru că ai păcălit-o. Tu chiar nu realizezi cât de tare o s-o afecteze?

Am auzit uşa din faţă închizându-se. Era timpul să-i dau drumul.

Mai întâi, mesajele pentru Alex Penders, Irene Lutz, Josie şi Robyn. Robyn s-a aplecat peste umărul meu fix când am dat clic şi-am trimis mesajul.

— Nu pentru mine faci chestia asta, să ştii, a zis ea. Să nu crezi că pentru mine o faci.

Al doilea pas era să intru în contul de e-mail al Ellei şi să schimb

parola. O şi vedeam cum tastează *respect* încontinuu, mai întâi confuză, după care urlând de nervi că nu merge.

— S-ar putea să nu iasă aşa cum ţi-ai imaginat tu, m-a prevenit Robyn.

După asta am intrat pe site-ul pe care Phoenix Drake m-a făcut una cu pământul. Am tastat adresa de e-mail a Ellei, apoi am dat clic pe *am uitat parola.* Când a venit e-mailul cu link-ul de rigoare, i-am schimbat parola cu una pe care n-avea s-o ghicească în veci. După care am intrat în contul lui Phoenix Drake şi am văzut Moartea cu Coasă în poză.

M-am ciupit de obraji. Totul mergea aşa cum plănuisem. Robyn a dat din cap:

— S-ar putea să nu schimbe lucrurile cu nimic.

Am salvat un ultim screenshot cu grupul AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? laolaltă cu numele celor patruzeci şi şase de membri, şi am salvat-o în dosarul cu probe.

— Oamenii uită repede, a zis Robyn.

— Eu nu te-am uitat, am zis eu.

Acum, că eram Phoenix Drake – creatorul grupului – puteam să schimb numele din *Aţi simţit mirosul de diaree?* În ce voiam eu, ceea ce am şi făcut. A doua zi dimineaţă, când cei patruzeci şi şase de membri ai grupului aveau să intre în conturile lor, aveau să găsească un mesaj aparte, care avea să îi înştiinţeze că creatorul grupului i-a schimbat numele. Din acel moment aveau să fie membri ai grupului EU AM OMORÂT-O PE CALLIE MCKENZIE, iar prima postare avea să fie următoarea:

> Aceasta nu este o glumă. Alăturându-te acestui grup ai comis o crimă. Azi-noapte o fată a murit din cauza ta. Callie McKenzie – căreia îi ziceai Caca de bebeluş – nu era un nimeni. Viaţa ei nu era lipsita de sens. Chiar şi aşa, ai hotărât să o omori. Ella Brooks şi Dallas Price te-au adus în situaţia asta, dar nu e ca şi cum n-ai avut de ales. Ai fi putut să-ţi vezi de treabă sau să o spinteci cu minciuni, să-i furi numele şi să-i faci viaţa un iad. Tu ştii deja ce-ai ales. Poţi să încerci să spui că nu ştiai ce faci, dar n-o să te creadă nimeni.
>
> I-ai luat viaţa. Şi de-acum înainte ea are să trăiască în tine – chiar în spatele coastelor, acolo unde înainte nu era nimic. De fiecare dată când o să-ţi treacă prin cap să faci rău cuiva, ea o să fie acolo. Şi o s-o simţi ca pe un nod în gât – în felul ăsta o să-ţi aduci aminte de ea şi o să te opreşti.
>
> P.S. E prea târziu să te retragi din grup, n-o să scapi basma curată. O listă cu toţi cei patruzeci şi şase dintre voi a fost trimisă deja organelor competente. Respect.

Am recitit mesajul şi mi s-a părut în regulă. Mai rămăseseră câţiva paşi.

Am intrat din nou în contul meu de e-mail şi am terminat de scris poveştile noastre. I-am trimis Rebeccăi ultimele cinci interacţiuni pe care le avusem cu Robyn, apoi i-am cerut iertare încă o dată. După aceea, am intrat în contul Ellei şi m-am apucat să scriu. Ella recunoştea că încercase să mă înece, că mă ameninţase de sute de ori în scris şi că, alături de Dallas, pornise un război împotriva mea. Adăuga probele pe care le adunasem deja – screenshot-urile cu AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? – explicând cum ea şi Dallas scăpaseră basma curată de fiecare dată, şi că făceau asta dintotdeauna. A povestit apoi despre Alex Penders şi doamna Lutz, Josie Dixon şi Robyn. După care s-a semnat şi a trimis mesajul unei liste de contacte pe care o pregătisem dinainte: tuturor elevilor şi profesorilor, directorului liceului şi întregii redacţii a ziarului local. De-acum înainte avea să-şi asume responsabilitatea; ştiam cum reuşeşte un prieten mort să trăiască înăuntrul altcuiva.

Rămăsese un singur lucru de făcut, şi trebuia să-i fac rapid.

Mi-am frecat mâinile şi am îmbrăcat noul meu tricou vechi. Am pus mâna pe frunzele ca nişte stele, pe schelete şi amintiri, şi mi le-am îndesat în buzunare. În timp ce-i scriam Rebeccăi un ultim bilet, îmi simţeam sângele rece şi lent. Am ieşit pe vârfuri din casă.

— Să ştii că nu mi-ai distrus viaţa, dacă despre asta-i vorba, a ţipat Robyn.

— De unde ştii? Tu nici măcar nu exişti, i-am zis eu.

Robyn s-a strâmbat şi s-a prefăcut că rămâne acolo, lăsându-se pe vine la marginea drumului. Cerul era senin şi, aşa cum mergeam noi spre casa Ellei, se făcuse răcoare. Mi se ridicase părul pe mâini, iar aerul proaspăt îmi curăţa plămânii. Auzeam cu uşurinţă sunetul tălpilor pe asfalt, la fel şi scârţâitul ca de zăpadă pe care îl făceau coapsele mele frecându-se una de alta. De undeva de deasupra auzeam copacii. Noaptea erau fix ca noi. Inspirau oxigen şi expirau dioxid de carbon. Respiram împreună, crescând cot la cot pentru încă puţin. Robyn mergea lângă mine fără să spună nimic. Apoi a rămas brusc în urmă, iar când am întors capul, dispăruse. La un moment dat, m-am întors repede şi m-am chiorât la umbre. Vedeam oare faţa cuiva?

— Robyn!

Dispăruse. O simţeam urmărindu-mă în continuare, uneori îi auzeam paşii, însă când m-am oprit să o aştept, s-a ascuns după copaci.

În seara aia, la cina, Rebecca dăduse vina pe mama lui Robyn. Mâncam tocăniţă de legume – ultimul lucru pe care aveam să-l mănânc. În timp ce vorbea despre doamna Doblak, zicând că ar fi

trebuit s-o înveţe pe Robyn cum să-şi gestioneze problemele, am spart un cub de gheaţă între măsele. De parcă, dacă Robyn ar fi ştiut cum să treacă peste, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. De parcă adulţii puteau să controleze totul, inclusiv felul în care gândeau copiii lor.

— Nu ne puteţi apăra de toate câte sunt, am zis eu. Nu ne puteţi controla minţile.

— Ba să ştii că putem să vă apărăm de multe. Dacă suntem atenţi, putem.

— Şi dacă pe Robyn n-o interesează să treacă peste? Am întrebat-o. E alegerea ei, nu a mamei ei.

Rebecca s-a uitat la castronul cu tocană din faţa ei de parcă se prefăcuse în gelatină.

— Dac-aş fi mama ei, aş dormi cu ea în cameră în noaptea asta. Aş lega-o cu lanţul dac-ar fi nevoie.

— Şi dacă te-ar fi convins că n-are de gând s-o facă?

— Imposibil. Aş fi ştiut că mă minte.

Am amestecat în tocană şi drept ultimă îmbucătură am ales un cartof moale şi rotund.

Casa Ellei era cufundată în beznă. M-am oprit pe peluză şi m-am uitat la fereastra dormitorului ei. Deşi nu se vedea nimic, am trecut pe lângă cu brio, ştiam drumul pe de rost. Am băgat mâna în buzunar şi am scos un pumn de frunze, pe care le-am împrăştiat din mers. Nu eram tristă să le văd dispărând în aerul ca cerneala, eu îmi vedeam de drum. Când am ajuns în curtea din spate, unde pontonul din lemn străjuia lacul, n-am reuşit să disting nici măcar unde se termina grădina şi unde anume începea apa. M-am trezit dintr-odată că lipăi în noroi şi am ciulit urechile. Am auzit o broască orăcăind. Un peşte. Frunze încă verzi fluturând în bătaia vântului.

— Robyn? am şoptit. Robyn?

Era atât de întuneric, încât pământul, apa şi cerul se contopeau – formau o masa amorfă de nămol –, aşa că am închis ochii. Negrul din spatele pleoapelor era dens şi familiar, şi atâta timp cât nu le deschideam, puteam să fiu oriunde, pentru totdeauna. Apa rece ca gheaţa a început să-mi intre în pantofi, făcându-mi degetele să amorţească, muşcându-mă de picioare. Intrasem până la brâu, iar apa stropea şi mă trăgea înăuntru cu totul, clătind Caca de bebeluş până la ultimul firicel. Cu ochii închişi, m-am întins pe spate şi am simţit apa, gheaţa şi corpul ca pe un tot unitar. Voiam să-mi dau drumul şi, atunci când aveam să deschid ochii din nou, să văd totul. Stele explodând pe cer, lumea deschizându-se, istoria, inel după inel, desfăşurându-se în jurul meu ca undele de apă în jurul pietrei aruncate în lac. Apa avea să devină caldă, iar eu, pe sub pini, de-a

lungul ţărmului, aveam să văd lucirile galbene ale ochilor de pe fundul mlăştinos al lacului. O fată adunând muşchi, cai sălbatici ascultând bolboroselile mele, o vulpe seculară urmărindu-mă de sub copaci. Părinţii mei aveau să fie acolo, laolaltă cu copii din viitor, privindu-mă toţi cu mâinile lipite de piept. Aveau să rămână în umbră, iar eu aveam să mă întreb: *Oare le pare rău sau îmi mulţumesc? Oare se ţin cu mâinile de piept pentru că nu pot respira sau pentru că ascund acolo ceva?* Un legământ pe care nu-l pot înţelege; cuvinte care şi-au pierdut înţelesul.

Am deschis ochii şi era întuneric. Gol, absolut nimic. Asta era. Nimic de văzut. Să deschid gura şi să înghit apă rece, să-mi umple plămânii. Gheaţă şi linişte. Un trup ducându-se la fundul unui lac. Fără stele, fără vreo sărutare. Fără ca nimeni să aştepte vreun curcubeu. Puteau să se ţină ei cu mâinile de piept – dacă nu simţeau nimic, o făceau degeaba. Indivizibil, libertate şi dreptate pentru toţi.

Tremuram, iar ei n-aveau cum să înţeleagă. Aveau s-o ţină tot aşa, iar eu aveam să mă transform într-o legendă secretă care n-avea să însemne nimic. Pentru o clipă le-am uitat numele. Era deja viitorul, iar ei dispăruseră, şi tot ce mai puteam auzi era respiraţia mea. Crengile îmi fremătau în vânt, iar pământul din jurul rădăcinilor a început să se înmoaie. Mâna mea amorţită a căutat pieptul, apăsându-l deasupra inimii, care bătea surd.

Ce pisicuţă drăguţă, ce pisicuţă drăguţă, ce pisicuţă drăguţă.

S-a auzit un fluier de argint şi vocea cuiva a răzbătut până la mine.

Callie, trebuie să înoţi.

Mă privea de la mal. Şi eu voiam să înot, dar nu puteam. Totul era greu. Capul, mâinile. Picioarele îmi adormiseră. Şi voiam… simţeam că trebuie… dar trupul meu se dizolva. Am închis ochii şi mi-am amintit despre nămol. Nămolul înghiţea totul în gunoiul ăsta jilav, oasele de peşte şi cele de păsări, mucegaiul şi ţărâna.

Rebecca

Lacul din spatele casei familiei Brooks se umpluse de plante peste vara. Pe apă pluteau grămezi de frunze de consistenţa cerii, care se încâlciseră de-a binelea şi care acum se legănau ca nişte plute. Ali Brooks îmi zisese la un moment dat că ea *trebuia* să trăiască pe lac.

— Dacă era după mine, am trăi pe o barcă.

În camera de zi avea uşi glisante de sticlă, prin care, în fiecare seară, putea urmări soarele colorând apa la asfinţit. Acum, uitându-mă la uşile alea prin beznă, mi s-a părut că văd pe cineva înăuntru. Sunasem din maşină, îi lăsasem mesaje în care o rugam să se ducă la lac, însă uşile de sticlă nu se deschideau, luminile rămâneau stinse, iar poliţia, pe care pur şi simplu o implorasem, tot nu ajunsese.

Am aprins lanterna. Vântul rece trosnea şi vâjâia pe lângă mine, iar eu mă împleticeam în goana mea spre baltă, cu pantofii împotmoliţi în noroi. Eram aici din cauza lui Dallas – din cauza a ceea ce-mi zisese la telefon. Eram conştientă că ar fi putut să mă mintă, dar era unica mea pistă.

— Proasta dracului, zisese ea în loc de salut. Ştiam eu că e o glumă.

O sunasem de pe telefonul lui Callie. Îl lăsase pe podea. Eram la noi în hol: într-o mână ţineam telefonul, iar în cealaltă biletul scris cu cerneală roşie. *Iartă-mă, Rebecca. Eu am fost. C*

Eu am fost cea care aruncase cu vopsea? Eu am fost cea care scrisese biletele? Eu am fost, nu Robyn. Robyn n-avusese nicio legătură, nu-i aşa?

Scrisul de mână al lui Callie s-a înclinat pe foaie, răspunzându-mi la întrebări.

— Dallas, sunt Rebecca. Ce glumă? Ce se petrece?

Îndată ce şi-a dat seama că eu eram cea cu care vorbeşte, Dallas şi-a înmuiat vocea. A început să vorbească fix ca un copilaş, ceea ce mi-a întors stomacul pe dos. Cât de uşor putea să treacă de la una la alta, fără să crâcnească, piţigăindu-se la fiecare cuvânt într-un hal de-a dreptul greţos. Nici biletele nu erau ce crezusem eu că sunt, dar nici fata asta.

— Callie a luat-o razna, a zis Dallas. S-a apucat să trimită mesajele astea, cum că noi am omorât-o, dar habar n-am despre ce vorbeşte.

— Unde e? Ştii? Zi-mi, te rog.

Dallas a suspinat, a oftat, după care s-a făcut că tuşeşte.

— Dallas! Zi odată! Cum adică voi aţi omorât-o?

— Zicea că noi am înecat-o. La Ella în lac.

M-apucasem să scrutez cu lanterna malul lacului, copacii şi cerul negru. Malul stâng era înţesat de copaci gri. Pe malul drept erau nişte

docuri şi, mai în spate, căsoaiele aferente, în a căror verande ardea pe alocuri câte-o lumină. Îmi închipuiam că luminile alea albe erau folosite ca puncte de reper de copiii care se întorceau acasă de la câte o baie la lumina lunii sau din vreo plimbare pe lac cu canoea. Desculţi, cu apa picurând de pe ei, fugeau înapoi spre casele lor, ştergându-se pe picioare direct pe covor ca să poată sări mai apoi în aşternuturile curate. După care veneau părinţii să vadă ce fac, sărutându-i de noapte buna pe sprâncenele încă jilave.

Somn uşor, vise plăcute. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Curtis şi-a înghiţit pastilele. Callie m-a sărutat de rămas-bun.

O geamandură fără contur a săltat în apă şi mie mi s-a tăiat respiraţia. Am început s-o strig. Din nou şi din nou. Trestia foşnea, apa se bătea de pietre, iar eu încercam să-i aud vocea; un lipăit măcar, un suspin. Ecoul vocii mele a răzbit, pustiu şi gol, moment în care am început să strig şi mai tare, fără să-mi pese că trezesc pe cineva. După care am început să mă caut de telefon – dacă încerca să dea de mine? Dar nu era acolo unde credeam eu, cel mai probabil îmi căzuse în maşină. Am condus nebuneşte şi am făcut numai greşeli. Nu ţineam minte nici dacă oprisem motorul sau nu. Nu voiam decât s-o găsesc. Dar dacă era în altă parte? Putea fi oriunde altundeva: pe pod sau pe drum. Eram atât de oarbă uneori. Atât de proastă şi atât de oarbă. Toate biletele alea. Şi scrisul ăla roşu, înclinat.

Am lăsat lanterna în jos, unde am văzut toate urmele.

Acolo, în nămol, se vedeau urme de pantofi. Şi erau mici, ca ai lui Callie. M-am dus după ele până în apă şi am văzut că nu mai ieşeau. M-am ţinut de stomac cu o mână, pentru că îmi venea să vomit, dar n-aveam timp să vomit, trebuia să merg după ele. Apa îmi uda pantalonii, cursa respiraţiei mele devenea din ce în ce mai scurtă. Refuzam să cred că era adevărat ce mi se întâmplă, Callie n-avea cum să fie în lac. Urmele de pantofi erau unele vechi, Callie n-ar face una ca asta. Întotdeauna refuzase să intre în apă, chiar şi în cele mai fierbinţi zile ale verii. Se întindea pe prosopul ei roz cu palmieri şi transpira la soare. Zicea că urăşte să simtă apă rece pe piele. Parcă o auzeam. N-avea niciun sens. Îmi amorţise tot corpul, dar mi-am amintit vocea lui Dallas.

Zicea că noi am înecat-o. La Ella în lac.

Logica ei îmi scăpa. Toate astea îmi scăpau, însă trebuia să existe un fel de cauzalitate, o înlănţuire pe care să pot s-o urmăresc. Înaintând în lac, am ţinut mâinile sus, încercând să luminez cu lanterna suprafaţa apei. Plutele din frunze, florile palide, care treceau drept degete, funia plutind în depărtare. Aruncase cu vopsea pe Robyn. Scrisese toate biletele alea. Mă tot întrebase despre Autumn Sanger. Zisese că Autumn a fost chinuită şi că agresorii ei erau cei care au omorât-o. Se întrebase dacă nu cumva Autumn se înecase pentru că

viaţa ei n-avea să mai fie niciodată ce-a fost. *Am fost o greşeală căcăcioasă şi sunt gata să fiu curăţată.* Tot uitam să respir; pieptul mi s-a contractat. În faţa mea era ceva auriu, ceva ce aducea a păr. Am deschis palmele, lanterna mi-a căzut în apă şi a început să se scufunde. După care am văzut ce era, împleticindu-mi-se printre degete. Nu era niciun păr, erau alge. Pierdusem lanterna. Am căutat-o pe lângă corp în zadar, tot ce prindeam în pumn era apă.

Am strigat-o pe Callie şi am văzut o lumină clipind în depărtare, aşa că am intrat în apă şi mai mult – în coşmarul ăsta, şi mai adânc. Nu-mi mai simţeam picioarele, dar nu ele contau. Atâta timp cât reuşeau să se mişte, n-aveam să-mi pierd minţile. Atâta timp cât reuşeam să strig, panica n-avea să mă doboare. După care aveam s-o văd pe mal, făcându-mi sfioasă cu mâna. Pentru că n-avea cum să fi intrat în apă, indiferent ce-i spusese lui Dallas. Urmele de pantofi erau doar o glumă. Parte din întregul plan.

— Of, Rebecca! avea să spună ea, dând din cap. Ce cauţi aici?

Iar eu aveam să-i spun că e pedepsită; şi să o strâng în braţe, tare.

Se întâmpla ceva ciudat. Poate că era şocul. Temperatura lacului părea să fi crescut brusc. Deşi nu-mi mai auzeam vocea, eu o strigam în continuare, iar la un moment dat am început să văd în luciul apei lumini albastre şi roşii. Flori de neon. Nu-mi mai simţeam deloc corpul şi mă holbam la lumină. După care le-am văzut, pe malul îndepărtat al lacului.

Era o femeie care ducea în braţe ceva. Am văzut ce ducea.

— Ali! am strigat. Ali! Îţi mulţumesc, Doamne!

După care se făcea că fugeam sau că încercam să fug, după care cădeam, doborâtă de greutatea hainelor.

— Ali! E bine?

Mă auzise oare? Mergea mai departe. După care a întors capul şi, văzând-o din profil, am înţeles că greşisem. Nu era mama Ellei. Era altcineva. Corpul ei era prea umflat şi avea părul prea lung. Ieşind din apă, se mişca greoi; înainta împotriva luminii, ferindu-şi faţa de privirea mea. O vedeam cum se împiedică şi cum îşi recapătă echilibrul, atentă să nu scape ce purta în braţe; strângând greutatea la piept, cum numai o mamă îşi poartă copilul. Apoi am auzit şi sirenele; o bucată de piele albă în lumina farurilor. O şuviţă de păr arămie când s-a întors spre mine.

Te-a sunat satul meu? Curtis e acolo?

Vocile bărbaţilor se auzeau din ce în ce mai tare, iar ea m-a privit fix; în ochi i se putea citi panica, aşa cum păţea şi când nu mai putea să vorbească. I s-a încleştat gura; ne văzuserăm şi acum mă îndreptam spre ea, care tremura în lumina farurilor. Nu era înaltă şi superbă, dar ea era, nu visam. Se întorsese spre mine cu trupul în braţe – o imagine brutală din trecut. Oamenii veneau după noi în apă, stropind în graba

lor în toate direcţiile, şi am strigat pentru ultima oară, pentru că ştiam cine era.

Lara Shanley o ţinea pe Callie. Îi ţinea trupul în mâini.

Callie era desculţă. Braţele îi atârnau pe lângă corp, iar picioarele îi erau pline de nămol. Paramedicii se învârteau în jurul ei, iar în întreaga învălmăşeală am căzut din nou în apă. Orbită de lumină, am încercat să ies la mal. Când au lăsat-o jos, lui Callie i s-au dus ochii peste cap. Sfâşiată de vedenii, mă târâm şi eu în spatele lor. Dar ce vedenii? Unde era Lara? Trebuia să o oprim. Vă rog, repede. Cineva lumina deasupra lui Callie; pe faţă îi curgeau şuvoaie de apă. Nu se mişca. Era complet inertă. I-au dat capul într-o parte, apoi l-au dat înapoi, cum era înainte. Vedeam cum mănuşile albastre îi atingeau pielea, cum nu respira. Lara plecase deja. Lara se evaporase.

— Cum o cheamă? a întrebat cineva.

— Callie! am strigat eu. CallieCallieCallie.

— Callie! Mă auzi?

— Nunununununu!

— Începe resuscitarea!

Au început să o apese pe piept, iar greutatea cu care se lăsau în mâini peste ea îi făcea trupul să salte. Se auzeau voci şi luminile explodau; pe măsură ce trupul îi plescăia în noroi, apa ieşea din el.

*

Prima noapte ne-am petrecut-o la etajul patru al Spitalului Kinney Trust, într-o încăpere mică, în care nimic nu părea să aibă consistenţă sau să fie adevărat. Nici perdelele albastre cu pliuri sau podeaua pestriţă care strălucea, nici pereţii sau fereastra sau patul în care zăcea. Îmi plimbam cu grijă degetele peste umerii ei, pe deasupra aşternuturilor, de parcă ar fi fost făcuţi din coji de ouă. Avea pieptul scobit şi pielea brăzdată cu negru, ca şi când ar fi fost murdară de cerneală. I se umfla, apoi i se dezumfla, iar eu îi număram mişcările cu sutele, apoi cu miile, şi tot nu-mi erau de ajuns. Aveam nevoie de mai mult – mai multe respiraţii, vă rog, mai multă viaţă. O garanţie că aveau să continue.

Am stat aşa, cu mâinile în părul ei, ancorând-o de pământ. Era încâlcit, murdar şi mirosea în continuare a lac. Încercam să i-l descâlcesc, fărâmând noroiul întărit cu unghiile, iar din când în când intra câte o asistentă care umbla la aparatele la care era ea legată, îi verifica nivelul oxigenului şi zicea ceva incomprehensibil, după care ieşea. În salon era un scaun pe care se presupunea că ar fi trebuit să stau sau să dorm, însă eu hotărâsem că n-aveam să dorm. Aveam să stau trează pe veci. Dacă închideam ochii, Callie putea să dispară sub aşternuturi, să se transforme în aer şi să se evapore ca aburul. Plănuiam să rămân trează şi, în felul ăsta, să o păzesc. În salon a intrat

un doctor. O asistentă a notat ceva în tabelul ei. A ajuns şi mama, a rostit cuvinte, apoi a plecat. Mi se dăduse un pliant care să mă ajute să trec peste. Cuvântul *suicid,* scris pe copertă, părea un nonsens. La fel ca *scleroză* sau *sumac* sau, de ce nu, *răsărit* Era un cuvânt care putea să însemne orice, orice, numai ce însemna el nu. M-am uitat peste sfaturi. Ascundeţi otrăvurile din gospodărie, ţineţi medicamentele încuiate, aruncaţi toate lamele. Începeam să înţeleg, însă creierul meu era inundat. Chiar o văzusem pe Lara? Ea o salva pe Callie? Asta făcuse Callie în lac, ce au zis ei? Plănuise şi gândise totul cu capul ei? Sau era doar o glumă care ar fi putut să ne schimbe vieţile pentru totdeauna?

De ce făcea toată lumea ce făcea? Abia asta era întrebarea.

Am urmărit un păianjen mic şi maro târându-se pe podeaua pestriţă. Dacă Callie ar fi fost trează, s-ar fi lăsat pe vine şi l-ar fi luat în palmă.

— Un pholcid! s-ar fi mirat ea ca un copil. După care l-ar fi pus bine undeva, liber şi nevătămat.

Păianjenul s-a oprit, a ridicat două picioare, apoi şi-a văzut de drum mai departe, motivele pentru care era el acolo rămânând la fel de incomprehensibile ca ale noastre.

Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde.
Caca de bebeluş mort lasă urme.

Atenţie! Caca de bebeluş se cacă pe ea
IA-ŢI UN FUTUT DE SCUTEC.

SPER SĂ TE ŢII DE CUVÂNT, CACAAA DE BEBELUŞ!
MORI TÂRFĂ NOAPTE BUNĂ.

I-am citit mesajele pentru a doua oară în seara aia, încercând să înţeleg talmeş-balmeşul ăla amar de informaţii. Prietenii ei erau cei care i le trimiseseră – numele lor erau acolo. Cuvinte scabroase care păreau iraţionale, respingătoare. Îmi venea să mă întind pe podea, să-mi lipesc faţa de vinilinul rece şi să zac acolo până când ceva din toate astea începea să aibă un înţeles. Nu umblasem niciodată la ea în telefon – credeam că avea să-mi spună. De ce nu mi-a spus? Cum am putut să nu ştiu? Răspunsurile păreau imposibil de dat; părerile mele de rău, inutile. Singurul lucru care avea sens era pieptul lui Callie, care se mişca în sus şi în jos. Am început să vorbesc de una singură:

— Haide să plecăm de aici. Hai să ne suim în maşină. Îţi dau harta şi alegi unde mergem. Şi mergem oriunde vrei tu, Callie, oriunde îţi trece prin cap. Eu dau geamurile jos, pun nişte muzică…

M-am uitat la pieptul ei cum se ridică şi coboară. Am pus mâinile pe mâinile ei.

— Vrei să mergem în Iowa? Eu n-am fost niciodată. Intrăm pe autostradă şi mergem aşa o bucată. Şi bifăm stat după stat, ogoare şi văi şi câmpii întinse aşa cum vezi la televizor.

M-am uitat la tuburile care îi astupau nasul şi gura. Masca de oxigen şuiera zgomotos, neobosită.

— Ce-ar fi să ne mutăm la o fermă? Şi ferma asta să aibă un siloz care să strălucească în soare. Şi să putem creşte animale, de care vrei tu. Fără să mai fii nevoită să mergi la şcoală. Nu. Să stăm toată ziua pe afară. Să învăţăm să mulgem vaci, tu să-mi povesteşti despre planurile tale… Poate că o să te hotărăşti că vrei să cutreieri lumea, să înveţi limbi străine. Poate o să te duci să lucrezi într-o pădure tropicală ca să descoperi specii noi. Sau poate că o să vrei doar să stai trează toată noaptea, să dansezi în ciorapi…

I-am mângâiat fruntea netedă şi i-am atins părul.

— Încă poţi să faci orice. Chiar poţi, Callie.

Callie îmi trimisese un mesaj. L-am văzut abia spre dimineaţă. Un e-mail care avea drept subiect *Iartă-mă, Rebecca.* M-am chiorât la ecranul mic al telefonului şi, chiar dacă tremuram, am reuşit să-l deschid.

> Rebecca, îţi trimit ultimele mele cinci interacţiuni cu Robyn, ca să ştii şi tu adevărul până la capăt. De asemenea, vreau să-ţi spun încă o dată că-mi pare foarte rău. Cu dragoste, Callie

Erau sfâşietor de intime, detaliile acelor interacţiuni. Prietenia dintre Callie şi Robyn se transformase complet în doar câteva săptămâni. Deveniseră atât de apropiate că părea să fie deja vorba despre dragoste – sau poate chiar era dragoste –, ceea ce făcea ca totul să fie şi mai uimitor, şi mai dificil decât se aşteptase fiecare în parte. Lui Callie i-a fost ruşine şi frică, aşa că nu voia să mai ştie nimeni. Se ferise de mine, iar dragostea lor se stricase.

Mi-am adus aminte ce simţisem eu pentru Joyce – cum îmi închipuisem că mă arunc în ocean atunci când nu m-a băgat în seamă. Atunci când ai treisprezece sau paisprezece ani, ţi se pare just să reacţionezi în felul ăsta. Atunci când totul e atât de minunat şi de îngrozitor în acelaşi timp, viaţa ta se poate reduce la un simplu capriciu… peste care nu poţi să treci cu privirea, să vezi în viitor sumedenia de ocazii care te aşteaptă. Crezând că e prea iresponsabilă şi prea dificilă, Callie se ascunsese sub o mască. Şi eu mă ascunsesem, sperând că viaţa ei avea să fie mai uşoară decât a mea. Dar nu asta însemna să trăieşti cu adevărat. Dragostea era puternică tocmai pentru că putea să-ţi facă rău. Dragostea durea; iar eu aş fi putut să-i spun

asta. Era neplăcută şi lipsită de graţie. Se termina prost şi putea chiar să moară. Însă ce trebuia să fi ştiut ea era că nu trebuie s-o laşi să te distrugă. Fiindcă dragostea se putea regenera şi creşte la loc; se putea chiar întoarce.

*

Luni, la spital a venit un ofiţer de poliţie. S-a prezentat ca fiind Gary Gatewood şi a adus cu el un dosar din manila plin cu foi imprimate. Cât mi-a luat să mă uit peste ele, a aşteptat răbdător, ca un agent delegat să aducă veştile proaste, încălţat în bocanci de armată. Sub cuvintele *Aţi simţit miros de diaree?* Era poza lui Callie, şi nu m-a mirat să văd acolo şi numele lui Dallas şi al Ellei. Îmi venea să le omor, dar nu m-a mirat.

Ofiţerul Gatewood mi-a arătat e-mailul pe care Ella îl trimisese duminică noapte târziu, în care se lăuda cum au scăpat ea şi cu Dallas basma curată după ce terorizaseră mai mulţi oameni. Urma o listă a acestora, apoi, în detaliu, descrisese ce-i făcuse lui Callie. Încercase să o înece în lac, o denigrase la şcoală, iar în ultima lună o ameninţase cu moartea în repetate rânduri. Trecând în revistă nelegiuirile comise, tonul ei era neruşinat de victorios şi, pentru o fracţiune de secundă, mi-am dorit să fi fost ea în spital, nu Callie.

— Am vorbit cu Ella şi pretinde că nu ea l-a scris, a zis ofiţerul Gatewood. Avem motive întemeiate să credem că Callie i-a spart contul.

Apoi mi-a arătat încă o foaie, care semăna cu cele din teancul de dinainte, doar că de data asta mi-a atras atenţia asupra titlului.

Eu am omorât-o pe Callie McKenzie

Aceasta nu este o glumă. Alăturându-te acestui grup ai comis o crimă. Azi-noapte o fată a murit din cauza ta. Callie McKenzie – căreia îi ziceai Caca de bebeluş – nu era un nimeni. Viaţa ei nu era lipsită de sens. Chiar şi aşa, ai hotărât să o omori.

Am început să tremur. Mi le-am imaginat adunate pe lac în jurul ei. Dar nu fusese nimeni acolo. Doar Callie şi Lara.

De fiecare dată când o să-ţi treacă prin cap să faci rău cuiva, ea o să fie acolo. Şi o s-o simţi ca pe un nod în gât – în felul ăsta o să-ţi aduci aminte de ea şi o să te opreşti.

— Vi se pare că sună ca ceva ce-ar scrie Callie?

— Da. Sună ca fiind ceva scris de ea.

După care l-am întrebat dacă femeia care a scos-o din lac a fost

găsită.

Am dat un telefon din recepţia spitalului, imediat cum treceai de uşile glisante de sticlă, care se deschideau şi se închideau automat o dată la câteva secunde, toc-toc, toc-toc. Cum oamenii nu conteneau să intre şi să iasă, era un *doo-wop*{17} în toată regula. Am sunat-o pe mama să văd ce ştia.

— Ştiai că Lara a ieşit din puşcărie? I-au dat drumul mai devreme.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea somnoroasă. Callie e bine?

— Callie e la fel. Dar să ştii că Lara era atunci la lac. Lara era în apă. Am crezut că visez.

— Lara era?

— Da! Ea a scos-o pe Callie în braţe!

— În regulă. Calmează-te un pic, a zis mama pe un ton grăbit. O să văd ce pot să aflu.

Erau câteva lucruri pe care trebuia să le fac. Am început să-i spun lui Danny care erau planurile mele. După ce-mi trimisese mesaje, a apărut la spital cu o pungă plină de gogoşi. În primul rând, aveam să o scot pe Callie din spital. În al doilea rând, aveam să ne mutăm undeva departe. După care aveam să găsesc o casă care să aibă un cuptor foarte bun astfel încât să pot coace pâine pentru Callie. Franzelă cu scorţişoară dată prin unt topit. Pâine cu ierburi, cu cimbru şi pătrunjel. Turte din mălai care ţi se topeau pe limbă. Aveam să îi curăţ firimiturile de pe pat şi să-i aduc pâinici cu nucă şi cu stafide. Poate că aveam să reuşesc să le şi vând. Să începem o viaţă nouă făcând pâine.

L-am urmărit pe Danny jucându-se cu gulerul tricoului, căutând găurele la baza gâtului în care să-şi vâre degetele lungi şi boante. M-a ascultat în felul lui cuviincios, dar eram conştientă că păream ţicnită. Ochii lui gri mă linişteau; m-am întrebat ce altceva puteam face. Nebunia era singurul lucru care părea să aibă o logică în clipa asta.

Danny şi-a pus bărbia în palmă, scărpinându-şi ţepii ascuţiţi şi roşietici. Vorbise cu poliţiştii despre Robyn şi m-a asigurat că era în regulă. Fusese acasă în tot timpul ăsta. Callie a folosit-o ca alibi. M-am uitat la ea cum stătea în pat şi mi-am adus aminte despre pâine. Aveam să o rupem cu mâna şi să o devorăm. Pâine dospită şi chifle cu brânză.

— Sunt alea care se fac cu cheddar? m-a întrebat Danny, iar eu l-am privit cu recunoştinţă.

— Cu brânză cheddar iute, am zis eu. Şi două linguri de miere.

În după-amiaza aia le-am văzut pe mama şi pe mătuşa Bea intrând ca vai de ele pe uşile glisante. Bea părea un pacient care venise acolo

să moară. Trăgea după ea un tub de oxigen pe rotile şi stătea cocoşată, ca şi când s-ar fi apărat în felul ăsta de veştile proaste. Avea pielea de culoarea ciupercilor, iar mama o ţinea de un cot de parcă altfel s-ar fi făcut grămadă pe podea. Mama mi-a adus într-o punga veche de plastic nişte batoane de cereale şi o sticlă de apă.

— Ţi-am adus şi nişte haine, a zis ea şi a scos un costum roz de jogging.

M-am uitat în jos să văd cu ce eram îmbrăcată: pantaloni de trening gri şi tricou. Nu erau ale mele, şi nici nu ţineam minte când le-am îmbrăcat. Cel mai probabil când îmi dădusem jos hainele ude, dar n-aş fi putut să zic exact.

Şi-au tras două scaune şi s-au aşezat în recepţie. Eu am rămas în picioare. Nu voiam să stau jos – trebuia să fiu în mişcare. Bea purta o pereche de pantaloni din acril şi un pulover galben, ieftin. Îşi tot aranja masca transparentă de oxigen în nări şi avea o mină tensionată.

— Aşadar, a zis Bea. Am auzit că EEG-ul a ieşit bine.

— Ei zic că o să se trezească în curând, nu-i aşa, Rebecca?

Am dat din cap şi m-am uitat la mama. Abia dacă o mai recunoşteam. Şi-a apăsat pleoapele cu degetele, după care mi-a spus să mă aşez.

— Am vorbit cu Lara, a zis. Ne-am dus şi ne-am întâlnit cu ea după ce m-ai sunat.

— V-aţi dus şi-aţi vorbit cu ea?

— Da, şi mătuşa are să-ţi spună ceva.

Bea s-a scărpinat în cap încurcată, apoi s-a încruntat la perete.

— Lara a văzut-o pe Callie la mine în casă.

— Poftim?! Cum aşa?

— Lara mi-a făcut o vizită săptămâna trecută şi Callie a tras cu ochiul pe geam.

— Nu le-am dat ocazia să se cunoască, a zis mama. Callie n-a făcut cunoştinţă cu ea.

M-am întors către mătuşa.

— Ai lăsat-o să intre în casă?

Îmi venea să cad în genunchi, să o apuc de încheieturi şi să urlu. Pe mine mă urâse după moartea lui Curtis, şi voiam să ştiu cum era posibil aşa ceva, pe mine să mă urască şi pe *femeia aia* să o primească în casă.

— Nu mi-am propus asta niciodată, a zis ea, după care mi-a povestit despre scrisorile Larei trimise din Penitenciarul York – în care îşi cerea iertare şi îşi asuma vinovăţia.

Lara îi scrisese că voia să facă schimb. Viaţa ei pentru viaţa lor. Zicea că, dacă ar găsi o cale să se întoarcă în timp, ar muri ea în locul lui Curtis.

— I-am zis să putrezească în iad, a tresărit Bea. I-am scris cele mai

oribile chestii din lume. Tot ce-mi doream era să sufere.

Bea zicea toate lucrurile astea ciupindu-se de coapse, pişcându-se scurt şi apăsat ca pentru a marca semnele de punctuaţie.

— O ştiam de când avea paişpe ani, dar atunci era o cu totul altă persoană.

Când i-a scris din nou, răspunzându-i mătuşii mele la scrisoare, Lara i-a spus că e de acord cu toate insultele. Aşa că Bea i-a scris cu şi mai multă ură: că a fost o otravă. O inadaptată. O soţie îngrozitoare pentru Curtis. Că n-a fost în stare să fie mamă. Şi că îşi merita soarta şi toate sarcinile pierdute.

Bea m-a privit cu o expresie imposibilă. Buzele i se învineţiseră de parcă o scufundase cineva într-o apă rece ca gheaţa.

— Şi ea a fost de acord şi cu astea, a spus Bea. Şi atunci n-am mai putut continua aşa.

Copiii ăia – nepoţii Beei –, ea şi cu Lara îi jeliseră împreună. Bea n-avea cum le fi dorit răul, iar faptul că şi Lara suferea n-o încălzea cu nimic. Bea se simţea la fel de necăjită ca şi până atunci: fiul ei nu mai era acolo. Şi niciuna dintre ele nu putea face nimic să schimbe situaţia. Aşa că atunci când a pus mâna pe pix din nou, mătuşa mea a ştiut exact ce vrea să zică.

Dragă Lara, a scris Bea.

Ştiu cum te simţi.

Când a ieşit din puşcărie, Lara s-a dus s-o vadă, iar când a intrat în camera de zi, a început să plângă. A zis că n-ar fi reuşit să îndure totul dacă Bea n-ar fi înţeles-o; corespondenţa cu ea, care nu mai era plină de resentimente, o ajutase să supravieţuiască. Bea a vrut să-i spună clar că de iertat n-o putea ierta, dar chiar când să deschidă gura a auzit bătăi în uşă.

— Bunica, bunica, bunica, bunica!

— A urcat într-un taxi, a zis Bea.

Asta se-ntâmpla marţea trecută, când Callie era bolnavă chipurile şi rămăsese acasă, atunci o văzuse ea pe Lara pe geam.

Şi Lara a văzut-o pe Callie, cea despre care se întreba mereu cum o fi. În clipa aia, fiica lui Curtis era chiar în faţa ei, ca un fel de semn. S-a uitat la ochii ei verzi şi pătrunzători, la bărbia pe care o moştenise de la tatăl ei, şi şi-a propus să o caute pe Google, dar doar o singură dată. Aşa a ajuns pe Facebook. A intrat pe paginile prietenilor ei, unde a dat de grupul AŢI SIMŢIT MIROSUL DE DIAREE? Cel pe care mi-l arătase ofiţerul Gatewood.

Lara a început să monitorizeze totul compulsiv, verificând mereu dacă apăreau comentarii noi, raportând pagina de fiecare dată când apărea o nouă mizerie. I-a scris până şi lui Callie un mesaj anonim, sugerându-i să ceară ajutorul cuiva.

— Nu s-a gândit că ar fi trebuit să-ţi spună ţie? am întrebat-o pe

Bea. Sau să sune la poliţie?

Dar fiindcă cea pe care o spiona era fiica soţului ei, Lara se afla într-o poziţie defavorizată. Şi nici nu-şi închipuia că avea să se ajungă aici în decurs de câteva zile. Duminică noapte, în timp ce eu mă duceam spre pod să mă întâlnesc cu Danny, Lara a dat peste pagina *Eu am omorât-o pe Callie McKenzie*. Şi în timp ce eu o aşteptam pe Robyn, crezând că o pot salva, Lara era în drum spre noi, temându-se să nu fie cumva prea târziu. Credea că torţionarii ei o omorâseră deja. Nu ştia nici ea că cea care scrisese mesajul era chiar Callie. Atunci a văzut-o coborând scările şi ieşind în noapte.

— A urmărit-o, a zis mama, şi mie îmi venea tot mai greu să respir.

— Cu maşina?

— Nu. Pe jos. Se gândea să nu-i facă cineva ceva.

Am închis ochii şi mi-am amintit ce şoc am avut în momentul în care Lara a dat cu maşina peste Joyce şi Curtis. Fusese o femeie normală până atunci – cum a putut să fie dintr-odată un criminal? În general, cum era posibil să se transforme un om atât de radical? Şi cum a putut să se schimbe din nou în cazul de faţă, când s-a întors să o salveze pe Callie? Eram conştientă că nu exista aşa ceva, să citeşti minţile oamenilor. Telepatia la care visam noi odată era o fantezie. Lara a intrat pe internet la momentul potrivit; a văzut-o pe Callie ieşind din casă. Nu era decât o chestiune de sincronizare, noroc, şansă sau circumstanţe. Asta nu o făcea dintr-odată eroină; unii dintre noi n-aveam să fim niciodată.

*

Dacă aş fi văzut-o pe stradă, cel mai probabil n-aş fi recunoscut-o. Nu era genul de om care să-ţi atragă atenţia; părea blândă, inofensivă. Iar dacă n-aş fi recunoscut-o, aş fi zis că era o chelneriţă de vârstă mijlocie sau o tipă care lucra într-o autoservire şi care îşi luase o pauză bine-meritată. Avea tenul palid şi moale, iar părul ei odată roşcat bătea acum mai degrabă spre blond; până şi sprâncenele îi erau prea rare ca să îi poată da o notă distinctă.

Spre seară, în cantina spitalului era gălăgie şi o lumină mai degrabă chioară. O încăpere mare, urât mirositoare şi plină de mese şi scaune de plastic – acesta era locul în care se adunau familiile ca să înghită mâncare fără gust în mijlocul unor tragedii sau al unor miracole, mirosul de ketchup şi cartofi cu brânză contrastând cu talmeş-balmeşul de emoţii. N-a ridicat capul atunci când m-am aşezat în faţa ei şi am fost surprinsă să văd că nu-mi tremurau mâinile şi că nu am sărit direct la gâtul ei aşa cum îmi închipuisem de o mie de ori că o să fac.

— N-am venit să te deranjez, a zis Lara, uitându-se în jos la masă. Am vrut să-ţi spun că m-am dus acolo doar pentru că eram îngrijorată.

Faţa ei nu trăda nicio emoţie şi m-am întrebat dacă era ceva ce

învăţase în închisoare: cum să facă să pară atât de distantă, complet detaşată.

— Am vrut să-ţi spun şi că-mi pare rău, a zis ea mecanic. Şi sper că e bine. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, de-acum înainte o să stau deoparte.

Am auzit sertarul cu bani deschizându-se. Zăngănit de cuţite şi furculiţe pe farfurii. M-am uitat la cuplul în vârstă de lângă noi care împărţea o pungă de chipsuri. Lara a tras de mâneci şi a aruncat o privire la paharul de unică folosinţă de pe masă. Am realizat cu dezgust că îşi cumpărase o cafea.

— Cum e cafeaua? am întrebat eu, îngreţoşată.

— Cafeaua? a întrebat ea nesigură. Vrei să-ţi iau şi ţie una?

— Nu pot să înghit nimic în clipa asta, am zis eu sec. Nu vreau nimic.

M-am holbat la paharul ei, dorindu-mi să bea din el. Dorindu-mi s-o văd dând dovadă de cele mai inumane trăsături. Şi-a strâns mâinile una în alta. Unghiile ei erau roz şi sănătoase, şi nici pielea nu părea să fie aspră sau crăpată. Avusese grijă de ea.

— Callie nu ştie nimic despre tine, am zis eu. Nu i-am arătat niciodată scrisorile pe care ni le-ai trimis. Nu-mi permiteam să afle ce era să păţească şi ea din cauza ta.

— Rebecca, eu n-a-a – Lara s-a oprit din vorbit şi a strâns din buze.

Ştiam care-i treaba: se abţinea să nu se bâlbâie.

— N-aş fi făcut asta. Nu intenţionam s-o fac.

— Imaginează-ţi cum s-ar fi simţit, am zis eu. Dacă ar fi fost nevoită să se gândească mereu la asta.

I-am dat Larei timp să rumege replica mea, să simtă gustul fierii în gură.

— Callie a avut dintotdeauna o imaginaţie bogată, am continuat eu. S-ar fi gândit numai la asta. După ce-a murit Joyce, ea stătea în fiecare seară şi o aştepta. I se părea că o vede în dormitor. Credea că avea să vină în vizită, să ne povestească despre pământul de la ea din groapă. Pământul ăla în care trebuia ea să doarmă.

Lara încă nu ridicase capul să mă privească în ochi. Se uita la masă ca şi când acolo ar fi putut găsi o ieşire, o scăpare care să o scoată din conversaţia pe care o aveam. Am fost iritată să văd că încheieturile mâinilor ei erau impecabile. Gâtul, neatins. Nu exista niciun indiciu c-ar fi avut intenţia să se sinucidă.

— Deci, ce s-a schimbat? am întrebat-o eu cu răutate. De ce eşti încă aici?

Cred că Lara a înţeles ce voiam să zic. Nu mă refeream la cantină. Ci la frânghie, la ştreang, la ocaziile pe care le avusese să-şi pună capăt zilelor. A strâns din buze. M-am gândit la corespondenţa cu Bea. Faptul că întorceam cuţitul în rană nu ajuta cu nimic, dar pe moment

a fost reconfortant.

— N-ar fi trebuit să te duci la lac, am zis eu. Ar fi trebuit să suni la poliţie.

— Ştiu, Rebecca. Dar nu mi-am dat seama decât mai târziu.

— Eu nu mi-am dat seama deloc, am zis cu amărăciune. Nu-mi dau seama niciodată decât atunci când e prea târziu.

Când a ridicat capul, i-am văzut privirea atentă, serioasă. S-a uitat în ochii mei fără să clipească. Eu am fost cea care a trebuit să se uite în altă parte.

— Nu i-aş fi făcut nimic, a murmurat ea. Regret tot ce s-a întâmplat. Mă gândesc la Joyce şi la Curtis în fiecare zi. Ştiu… Ce-am pierdut amândouă.

Era prea mult deja. Nu-i puteam permite una ca asta.

— Nu există niciun *noi!* Nu mă băga în aceeaşi oală cu tine. Ce-am pierdut eu – ce-a pierdut Callie – sunt lucruri total diferite, am zis eu ridicând mâinile.

Dar ea nu s-a ferit, în schimb, a lăsat capul în jos ca pe o piatră de moară. Iar când degetele mele s-au aşternut peste ale ei, m-a privit surprinsă: degetele care au scos-o pe Callie din apă. Avea mâinile reci. Eu n-ajunsesem la lac în timp util. Fără ele, Callie n-ar mai fi fost aici,

— Ştiu, a zis Lara. N-am vrut…

Pe masă, mâinile noastre formau un tot unitar. Nu voiam să-i dau drumul. Trupul lui Callie în braţele Larei. Callie respirând din nou. Când mi-am retras mâinile, am făcut-o ca să îmi şterg lacrimile de sub ochi,

— Cum a fost? am întrebat eu. Să fii acolo cu Callie?

— Păi, a început Lara. A fost un şoc să o văd că se duce la fund.

— Dar n-ai ezitat să intri în apă? N-ai stat pe gânduri?

A încercat să răspundă cât mai simplu.

— Nu, m-am dus după ea.

M-am gândit la ultimul nostru joc de-a fetele cu zambile, când eu mă prefăcusem că eram Lara, bâlbâindu-mi cuvintele de adio în timp ce o urmăream pe Autumn înecându-se.

— Callie m-a întrebat despre Autumn Sanger, am zis eu. Cred că îşi căuta un model.

— Autumn?

Lara şi-a trecut mâna prin părul desfăcut de parcă îşi amintise că uitase în el o agrafă.

— N-ar fi trebuit să-i spun. N-am făcut legătura.

— Eu cred că la Autumn a fost altceva, a început Lara, plimbându-şi degetele pe suprafaţa mesei. Autumn n-a lăsat niciun bilet, nimic. Era resemnată cu felul în care stăteau lucrurile, s-a oprit Lara, părând că îşi pune în ordine gândurile. Autumn mă aştepta în fiecare dimineaţă la şcoală, avea mereu gleznele pline de vânătăi. Avea nişte picioare

subţiri-subţiri, şi taică-său o bătea cu picioarele încălţat în bocancii de lucru. Şi tata era violent, dar de obicei îi bătea pe fraţii mei, şi eu credeam că ştiu cum e, dar n-aveam de unde, de fapt. Într-o zi, Autumn a venit la mine şi m-a întrebat: *Vrei să-ţi arăt ceva?* Şi când şi-a ridicat bluza, avea coastele vinete. Şi eu am zis: *Gata, asta-i prea de tot. Trebuie să spui cuiva.* Iar ea mi-a răspuns: *Neea, las-o moartă. Asta e, n-ai ce-i face.*

— Tatăl ei a bătut-o.

Eram circumspectă.

— Vrei să spui că el a omorât-o?

Lara a dat din cap că nu.

— Pur şi simplu a cedat ea.

— Dar nouă ne-ai spus că domnul Hort…

— Autumn era foarte nefericită. Dar am preferat să cred că fusese răpită, fiindcă nu a lăsat niciun bilet. Mi-am zis că, dacă tot avea de gând s-o facă, atunci măcar să-l dea în vileag pe taică-său.

Lara m-a privit în ochi şi eu m-am oprit din a-mi şterge lacrimile.

— La ea a fost altceva, a insistat Lara. Ai văzut ce-a postat Callie pe internet?

Am dat din cap că da şi am încercat să nu izbucnesc din nou în lacrimi.

— Gândeşte-te la ce a vrut ea.

M-am gândit la întunecimea lacului, la imensitatea oceanului. La decizia nestrămutată a mesajului ei, în care pretindea că fusese omorâtă.

— A vrut să îi facă să le pară rău, am zis eu ezitant. A crezut că poate să schimbe ceva.

— A vrut să transmită un mesaj, a zis Lara, pe care oamenii să-l ia în seamă. Ea n-a cedat aşa cum a cedat Autumn. Ceea ce poate fi încurajator, nu crezi?

Callie

Când eram mică, moartea era undeva în afara mea. Nu la fel de departe ca luna, dar rareori se-ntâmpla să o simt mai aproape. Era mirosul de pe stradă atunci când vedeam un ghem de blană în şanţ. Sau maşinile care treceau în viteză atunci când mâna altcuiva o strângea pe a mea. Era pantoful din iarbă care rămânea acolo săptămâni la rând, umplându-se cu viermi şi cu apă de ploaie, căci nimeni nu se mai întorcea după el.

Moartea era o atenţionare, o voce ascuţită, o uşă trântită. Era ţepoasă şi grea ca o bombă pe care ai visat-o la un moment dat, de care te temeai să nu cadă cumva peste tine, întrebându-te în acelaşi timp ce s-ar întâmpla dacă ar cădea peste tine. Şi care te lua prin surprindere, pentru că-ţi exploda chiar în casă. Şi tu te uitai după mama, dar nu-ţi zicea nimeni unde e, şi atunci totul se schimba: devenea o chestie pe care ajungeai să o cauţi.

Un magnet tot mai puternic. O planetă care te sugea mai aproape. Orbitai în jurul ei ca o pană în vânt. Voiai să o atingi şi să înţelegi ce era. Aşa că săreai din leagăn când ajungea în cel mai înalt punct – închideai ochii şi-ţi dădeai drumul. Era o provocare, o glumă. O fantezie funebră. De care râdeai de te stricai, asta până într-o zi, când ţi-ai dat seama.

Crescuse înăuntrul tău, se ramificase, devenise puternică. Era zgomotul înfundat al bătăilor inimii, mult mai intens decât ai fi crezut până atunci. Era monstrul care-ţi spunea „Ciudato”, iar apoi îţi şoptea „vino”. Era o cuşcă cu uşiţa deschisă. *Zboară,* te îndemna o voce, şi tu băteai din braţe, însă o altă voce te oprea. Te striga cineva. Şi acel cineva ştia cum te cheamă.

Uite cum ar fi putut sta lucrurile la spital, când m-am trezit din comă.

Pe noptieră, un teanc de cărţi poştale, iar în jurul meu, un triliard de animăluţe de pluş. În colţul camerei, legănându-se uşor, baloanele cu mesaje de încurajare. Rebecca începe să-mi citească mesajele cu scuze ale copiilor de la şcoală. Trebuie să fie cel puţin o sută. Par extrem de sincere. Şi, mai presus de toate, atunci când încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat, cine sunt, totul mi-e dintr-odată clar, fără să-mi simt o clipă capul greu şi plin de ceaţă. Totul are sens. Perfect. După care întorc capul şi o văd. Şi rimelul îi curge aşa cum s-a mai întâmplat şi altă dată. Când îmi spune pe nume e ca o pisică torcând, care-şi bagă năsucul roz şi catifelat în mine. Mă ştie pe de rost, ca pe tabla înmulţirii, motiv pentru care îmi dibuieşte pe loc mâna sub aşternuturi. După care încep să vină vizitatorii, toată lumea vrea să

mă vadă. Profesori şi prieteni, reporteri şi echipe de filmare, şi încep să bată din palme şi să-mi spună că sunt curajoasă. Lumina nu e prea puternică şi nici ciudată, ca trecută prin fum. Şi când clipesc încă o dată, îi văd pe mama şi pe tata.

În realitate, din toate astea, nimic nu s-a întâmplat aşa. Când am deschis ochii, n-am văzut nicio felicitare şi niciun balon. Rebecca nu mi-a citit scrisorile lor, în care îşi cereau iertare, asta pentru că n-avea ce să citească. Aveam creierul atât de varză încât nu puteam nici să ordonez câteva cuvinte într-o propoziţie – când încercam să le prind în gând, dispăreau ca musculiţele. Şi nici triliarde de animăluţe de pluş nu primisem, iar unicii vizitatori au fost rudele: bunica Bea, mătuşa Gina şi bunicul Pat. Şi nu zâmbeau şi nici nu băteau din palme spunându-mi cât de curajoasă am fost. Nu puteam nici să mă concentrez, nici să gândesc, Robyn n-a fost niciodată.

La care se adăugau degerăturile. Îmi simţeam picioarele radioactive. Era de parcă fuseseră băgate într-o cuşcă şi scufundate până-n măduva soarelui. Pansamentele arătau dezgustător, ca nişte ciupercuţe roz, iar când a venit medicul şi mi le-a dat jos, i-am cerut un lighean în care să vomit.

Cum am ajuns eu aici?

— A fost un miracol, a zis Rebecca.

— Am înotat până la…

— Un miracol, a repetat ea.

Eu nu mă simţeam ca după un miracol. Mă simţeam incredibil de goală pe dinăuntru. Ca şi când, în cele din urmă, ar fi trebuit să mă uit la un film, dar, de fapt, eu mă holbam la un ecran negru. Eram total decalată, ameţită şi confuză; cu gura căscată ca un copil prost. *De ce mă uit eu la asta? Ce s-a-ntâmplat? De ce nu-ncepe odată?*

— Pur şi simplu nu pot să-mi explic, a zis mătuşa Gina, mama Rebeccăi. O fată atât de frumoasă.

— Ce pastile îi dau? a întrebat bunicul. De la ele e aşa?

— De unde să ştiu eu, e aşa cum e, a zis bunica Bea.

Lângă ei era Rebecca, ea era mereu acolo. Se uita la faţa mea şi-mi tot repeta numele, de parcă ar fi fost un cod. Ea vorbea şi vorbea, au trecut nu ştiu câte zile şi ea tot despre pâine vorbea, după care mi s-a părut că o aud spunând *Tati*.

— Înţeleg care a fost povestea cu Robyn, a zis. Să ştii că noi toţi te iubim.

Era mai mult decât puteam duce în clipa aia. M-am holbat mai departe la ecranul negru.

Într-o zi cineva a adus nişte şlapi roz gigantici. Rebecca mi i-a tras peste pansamente şi mi-a întins braţul. Se presupunea că trebuie să încerc să merg, însă degetele mai mult mă făceau să mă-mpiedic. Între

creier şi picioare nu mai era nicio legătură. Plecam acasă. Am apucat-o pe Rebecca de braţ şi mă întrebam cum de reuşeam să mă mişc. Numi puteam susţine singură propria greutate. De la glezne în jos nu eram decât carne vie, care părea că ia foc. Am urcat şchiopătând scările de la intrare, proptindu-mă în ea, care m-a ţinut de vorbă până am reuşit să ajungem sus.

— Încă trei. Încă două. Hai, Callie. Aproape c-am ajuns.

Când am ajuns într-un sfârşit în pat a fost de parcă trecusem linia de sosire. Rebecca mi-a pus nişte perne sub picioare şi mi-a spus că avea să fie în permanenţă cineva cu mine. Dacă nu ea, atunci mătuşa Gina sau bunicul Pat sau doamna Romero. Îmi era ruşine că aveam nevoie de dădace, dar eram prea obosită să mai zic ceva.

— Gândeşte-te la noi ca la gărzile tale de corp, a zis ea. O să ne asigurăm că eşti în siguranţă.

După care m-am întins în pat şi am încercat să dorm cât puteam eu de mult, pentru că atunci când eram trează, începeam să mă gândesc. *Ce-am făcut? Ce s-a întâmplat?* Iar când îmi aminteam prea multe lucruri, îmi lua foc creierul. Uneori, ca să-mi distrag atenţia, îmi ziceam că ţin o brichetă pe diferite părţi ale corpului. O ţineam pe genunchi până când simţeam că mă frige degetul şi mi se ridică părul pe ceafă, iar când fiecare părticică era încinsă bine, îmi imaginam fulgi de zăpadă căzând şi formând troiene deasupra mea; răcorindu-mi buzele şi limba. Făcându-mi gleznele să tremure şi inima să bată mai încet. Într-un sfârşit, dacă eram încă trează, îmi imaginam o pană mătăsoasă care mă gâdila peste tot. De-a lungul coapselor, sub bărbie, în urechi. O lăsam să se plimbe pe tot corpul, cu condiţia să nu se atingă niciodată de picioare.

Picioarele mi-erau umflate şi ţepene, ca ale femeii din peşteră, şi o dată la câteva ore mă trezeau, începând să zvâcnească de parcă îmi creştea o a doua inimă. Mi-au căzut trei unghii. Rebecca îmi dădea calmante şi îmi scotea pansamentele. Sub ele, pielea era albastră şi gri; pe alocuri, de un violet otrăvitor. Tot ea era cea care mă ungea cu o alifie specială şi, deşi eu nu voiam să mă vadă aşa, când trebuia să plece, o prindeam de braţ. O prindeam de picior şi îmi afundam faţa în bluza ei, unde boceam până nu mai puteam. Eram incredibil de amărâtă. Să *nu mă părăseşti. Ce fac eu dacă mă părăseşti?*

— N-o să te părăsesc, Callie. Îţi promit.

— Nu! Du-te! ţipam eu. Lasă-mă-n pace!

Dar la cea mai mică mişcare pe care o făcea, o luam de la capăt.

— Nu mă lăsa aşa, te rog. De ce mă laşi?

Şi Rebecca nu pleca. Rămânea lângă mine. Şi chiar dacă nu voiam, începeam să-i zic tot felul de chestii: că eram o ciudată, un copil patetic. Că încercasem să ascund asta toată viaţa. Dar că acum toată lumea ştia. Cum de mai putea să stea acolo şi să se uite la mine?

Rebecca îmi dădea voie să o ţin strâns cât timp încerca ea să dezmintă toate prostiile pe care le îndrugasem. Îmi zicea că toată familia mă iubeşte. Că lucrurile o să meargă din ce în ce mai bine. Şi că nu eram aşa cum zisesem că sunt, că eram pur şi simplu derutată. Puteam să o iau de la început şi să fiu orice voiam eu să fiu. Şi nu trebuia să fiu altcineva în afară de cine eram deja. Încercam să o cred, dar îmi lua foc creierul. Când mă uitam la ea, îmi aminteam ce făcusem. Dacă aş fi părăsit-o aşa… Şi ea ar fi trebuit să trăiască mai departe fără mine… N-am iubit-o niciodată îndeajuns, nu fusesem deloc conştientă de consecinţe, îmi ziceam eu. Şi îmi doream să pot urî în continuare faptul că ea era mereu acolo pentru mine, iubindu-mă dincolo de orice limite, iertându-mi inima nemiloasă – dar n-o mai puteam face. Şi o apucam şi mai strâns de mânecă. Vocea ei fusese cea care mă strigase; acolo, la lac, ea fusese cea pe care am auzit-o.

— Tu m-ai salvat, i-am zis.

Dar ea mi-a spus atunci ceva imposibil.

— Cea care te-a scos din lac, femeia aia… a fost soţia tatălui tău.

I-am dat drumul la mânecă. Mi-am pus perna pe faţă şi mi-am apăsat-o pe gură ca şi când aş fi putut s-o înghit pe toată dintr-odată.

— Nu vreau să-ţi mai ascund nimic. Vreau să ştii adevărul.

Mi-am apăsat degetele în ochi, ducându-mă la fund. Rebecca a zis că trebuie să o ascult. După care mi-a povestit despre părinţi.

Tata obişnuia să vină să mă vadă o dată pe lună, şi atunci ne duceam pe plajă. Dar a ascuns asta de soţia lui, pentru că ea nu voia să ne cunoaştem. Era geloasă pentru că o înşelase cu mama chiar înainte de nunta lor. După care a crezut mereu că ei doi o trădează în continuare, doar că tata nu făcea decât să vină să mă vadă. Venise să mă vadă. Îmi cumpărase îngheţată; m-a strâns la piept şi m-a sărutat. M-a purtat în braţe. Îşi dorise să mă cunoască. M-am tot chinuit să-mi aduc aminte, dar nu reuşeam.

— Şi mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— Soţia lui credea că părinţii tăi o înşală, a zis Rebecca. Şi a venit la mine, ameninţând că se sinucide. Aşa că i-am spus adevărul despre vizitele lui, gândindu-mă că avea să fie mai bine.

În schimb, soţia lui s-a dus pe plajă şi ne-a văzut, şi a dat cu maşina peste părinţii mei.

— A fost îngrozitor, Callie. N-am vrut să ştii, ca să nu fii nevoită să-ţi închipui sau să-ţi aminteşti ce-a fost acolo – chiar dacă asta a însemnat să-l lăsăm pe dinafară pe tatăl tău.

Femeia pe care am văzut-o în casa bunicii – soţia tatălui meu – o omorâse pe mama. Mama a fost omorâtă, iar tata s-a sinucis la puţin timp după asta. Am simţit ca o negură coborând peste mine, ceva ca un aşternut bine întins, prin care nu treceau nici lumina, nici aerul şi nici sentimentul că trăiesc. Nu ţineam minte nimic din toate astea, dar

le-am văzut feţele devenind altceva. Am văzut frica în ochii lor. Am văzut buzele strânse una în alta. Nu ştiam de ce au murit părinţii mei şi nici vizitele tatei nu mi le aminteam. Credeam că mama a avut o viaţă perfectă, însă nu fusese nevoie decât de câteva cuvinte şi atât viaţa ei, cât şi cea a tatălui meu au devenit altele.

Ce zici de o baie? m-au întrebat ei. *O să te simţi mai bine după.* Dar însăşi ideea de a intra în cadă părea total imposibilă. În primul rând, ar fi trebuit să mă ridic din pat. Apoi, să pun picioarele pe podea. Să găsesc o cale prin care să mă pot opri din plâns în timp ce mă împleticeam pe hol. După care, săpuneală şi dezbrăcat şi picioarele învelite în pungi de plastic. Fiindcă nu trebuia să se ude. Trebuia să le ţin departe de apă.

— Ia să-ţi trag eu draperiile, a zis bunicul, dar eu voiam să fie întuneric.

— Ţi-am adus nişte suc. Ia măcar o guriţă.

Am sorbit ca un nou-născut, fără să zic nimic, cu creierul ca un burete. Învăţam să vorbesc – fiecare cuvânt era greu ca o piatră. Mama, tata. Nu mai însemnau ce obişnuiau să însemne. Când închideam ochii, le simţeam grele în stomac. Mami, tati. Am încercat să mă ghemuiesc în jurul lor, cu un şuvoi de bale lipicios uscându-mi-se pe unul dintre obraji. Voiam să-i trag mai aproape, să-i simt alături de mine şi să hotărăsc dacă semănăm după felul în care sunau numele lor rostite de mine. Nu erau aici când aveam nevoie de ei. Şi când le strigam numele ploua din senin cu alte cuvinte. Omorâtă. Victime. Caca de bebeluş. Gloanţe.

— Nu sunt decât etichete, a zis Rebecca. Nu e nimeni care să fie un singur lucru.

Simţeam cuvintele clădite la mine în cârcă; o stivă mare de pietre – o mie de pietre colorate – gata să se dărâme. A fost omorâtă. Victimă. Se rostogoleau şi se schimbau între ele. Ea a fost eroina, Evil McFrenzy. Mă apăsau pe piept. *Părinţii tăi sunt mai mult decât suma lucrurilor care li s-au întâmplat.* Şi eu trebuia să fiu mai mult. Cea care a omorât-o pe mama mi-a dat această şansă.

Lara, a zis Rebecca. Asasină, criminal. *Nu doar un singur lucru.* Femeia care m-a salvat. Dar pe cine a salvat ea? Cine era fata care încerca să moara în apă – care căuta un răspuns în lac, dar care s-a întors din el ţeapănă şi goală? Fata aia a vrut să-şi rescrie propria poveste, însă n-a luat în calcul cel mai evident dintre aspecte: după ce mureai, povestea ta nu mai era doar povestea ta. Lucrurile pe care le lăsaseşi în urmă – biletele şi acţiunile – puteau fi uşor răstălmăcite, uitate, ignorate. Tata mă iubise, dar eu nu mai ţineam minte. Mama a suferit, dar eu nu văzusem în ea decât perfecţiunea. Cuvintele pe care le aveam pentru părinţii mei erau la fel de greşite ca acelea cu care fusesem etichetată la şcoală. Iar cele pe care i le lăsasem Rebeccăi…

Am privit-o din nou.

Tutorele băutor-de-ceai-de-zmeură. Igienista înghite-tot. Purtătoarea-de-helancă sentimentală care n-avea de unde să înţeleagă. Aşa cum stătea ea la marginea patului şi mă ţinea de mână, m-am uitat la ea şi am încercat să o văd cu adevărat. Dacă ea mă cunoscuse cu adevărat, voiam să o cunosc şi eu pe ea. Nu-mi ceruse niciodată să-i zic în vreun fel, nici mama R, nici mătuşica, chiar dacă mă crescuse şi mă iubise fix ca un părinte. Cine era ea? Ce cuvinte? Mi-am lăsat capul pe umărul ei şi am rămas aşa o vreme, simţind toate lucrurile alea, cărora nu le puteam zice pe nume.

S-a întâmplat într-o dimineaţă – nici acum nu ştiu de ce, dar când am deschis ochii am simţit că ceva era diferit. Nu-mi mai simţeam picioarele urlând. A doua inimă se oprise, nu mai pulsa. Braţele îmi erau uşoare, stiva de pietre dispăruse. Caca de bebeluş, criminali. Le-am supus unor probe atente. Mama, tata. M-am uitat la fereastră, prin care răzbăteau raze de soare. Lângă pat, bastonul era alb ca o acadea de Crăciun. Am strâns mânerul în palmă şi am aşteptat să-mi treacă. Aveam să mă întind înapoi în fix două secunde. Trei, patru, cinci, şase. Nu mă întindeam înapoi – voiam să mă ridic.

Dă pătura deoparte. Mută piciorul cu grijă. Nu merge prea repede. Încetişor. Cineva îmi deschisese fereastra. Simţeam aerul rece. Afară croncănea o pasăre. Părea să fie o cioară. Am pus picioarele jos. Le simţeam nesigure, dar măcar nu mă dureau aşa tare, şi m-am sprijinit mai departe în baston. Apoi, ca prin minune, am ieşit din cameră.

Bunicul Pat stătea în camera de zi. Lucra la laptop. Când m-a văzut venind, s-a oprit din tastat. N-a zis nimic, iar eu am înaintat cu paşi şovăielnici. Se uita la mine de parcă veneam la el în flăcări. Voiam să fug? Să încerc să mă sinucid din nou? Să m-apuc să bocesc ca o nebună? Bunicul nu ştia la ce să se-aştepte.

După care am călcat strâmb şi m-am prăvălit pe podea.

Bunicul a venit şi a îngenuncheat lângă mine. În păr i se vedeau încă urmele umede lăsate de pieptăn.

— Gina! a strigat el. Gina, poţi să vii un pic?

A venit şi mătuşa şi împreună m-au mutat pe canapea. Mi-au pus perne sub picioare şi mi-au măsurat pulsul. Bunicul m-a învelit cu o pătură, după care s-au aşezat şi ei, unul lângă altul. Tatăl mamei mele şi mama Rebeccăi. Uitându-se amândoi la păpuşa stricată care eram.

— Sunt bine, le-am făcut eu cu mâna ca să îi asigur de asta.

— Tu chiar că ştii să-ţi faci intrarea!

Mătuşa Gina s-a scărpinat în cap.

— Callie, eu fac nişte ouă. Poţi să mănânci un ou?

Un ou? m-am întrebat eu. Da, puteam să mănânc un ou.

Mătuşa Gina mi-a adus un pahar cu suc şi un pumn de pastile. Mi-a

ridicat paharul la buze şi m-a întrebat:

— Poţi să iei o guriţă?

Am luat o guriţă, am mâncat ouăle, după care am mai cerut. Când am întrebat ce luna era, bunicul mi-a zis că era octombrie.

Până a ajuns Rebecca acasă au mai trecut câteva ore bune, timp în care ei mi-au ţinut companie, şi-n care m-am simţit relaxată, vie, ba chiar am râs. Bunicul zicea prostioare amuzante pe bandă rulantă. Zicea că se gândeşte să se facă soră medicală. Dacă nu, jucător profesionist de darts.

— Dar şi să joci darts e o muncă, şi ţi se face sete. Drept pentru care trebuie să bei bere tot timpul.

— Cum poţi să arunci la ţinta dacă eşti beat? a întrebat mătuşa.

— Ai fi surprinsă. Uneori chiar ajută.

Rebecca a deschis uşa şi ne-a găsit pe toţi râzând pe canapea. În primă faza a părut surprinsă, ca şi când ar fi găsit extratereştri în casă. Nici nu şi-a dat haina jos; atât de tare s-a grăbit să ni se alăture. După care ne-a sărutat pe toţi, pe ambii obraji, unul câte unul.

Când eram deja mult mai bine, Rebecca mi-a zis despre afiş. Undeva, în apropiere de şcoală, pusese un afiş cu chipul meu. A zis că încercase să dea de părinţii copiilor din lista mea, dar ba n-au vrut să afle adevărul despre ce s-a-ntâmplat, ba n-au crezut-o, ba au venit cu fel de fel de scuze. *Înţeleg,* le zicea ea, *şi eu am fost exact ca tine.* Unii părinţi o ameninţaseră cu tribunalul, şi-i trimiseseră scrisori în care se plângeau că fuseseră defăimaţi. Atunci s-a hotărât în legătură cu afişul. Voia să-i facă să-şi amintească, să se gândească mai bine la poziţia lor. În plus, în felul ăsta le arăta şi că de data asta nu ne mai puteau intimida.

Eram încă în spital când, la scurt timp după primele articole din ziare, a trimis un e-mail şi directorul liceului nostru:

> Stimate familii din Pembury High,
>
> Vă scriu acest e-mail pentru a vă informa şi linişti totodată în legătură cu incidentul care a zguduit recent comunitatea noastră. Deoarece există şanse să-i afecteze pe mulţi dintre elevii noştri, semănând confuzie în rândul lor, consider că sprijinul şi înţelegerea dumneavoastră sunt nepreţuite în clipa de faţă.
>
> Azi-dimineaţă am aflat că una dintre elevele noastre a ajuns la spital în urma unor răni foarte grave, provocate chiar de ea însăşi. Vestea ne-a şocat pe toţi, la fel şi declaraţia fetei, conform căreia un număr semnificativ dintre elevii noştri au fost implicaţi în rănirea ei. Poliţia a confirmat însă că eleva a acţionat singură; cu toate acestea, am pornit o anchetă

internă pentru a decide dacă, în prealabil, au existat într-adevăr acte de violenţă neraportate.

Terorizarea, tortura şi hărţuirea, fizică sau verbală, indiferent de manifestare, sunt interzise în Pembury High în concordanţă cu legile statului şi cu legile federale, nefiind tolerate sub nicio formă. Dacă copilul dumneavoastră dă semne de îngrijorare în urma vreunui act de intimidare, v-aş sfătui să mă contactaţi numaidecât. La Pembury High ne mândrim cu faptul că depunem toate eforturile pentru a crea un mediu sigur, în care fiecare elev să poată învăţa fără să fie deranjat. Sunt mai bine de cinci ani de când colaborăm cu liga antiviolenţă, şi însuşi grupul nostru de elevi care militează împotriva abuzurilor a obţinut rezultate răsunătoare. În rarele situaţii în care apar cazuri de hărţuire, răspunsul nostru este unul prompt şi puternic, încurajându-i pe elevi să raporteze orice incident de această natură la care se întâmplă să fie martori.

În săptămânile ce urmează, atât psihologii, cât şi profesorii noştri vor sta la dispoziţia elevilor pentru a-i sprijini şi încuraja să treacă peste acest incident. Singura noastră rugăminte este să aveţi răbdare şi să fiţi înţelegători cât timp va dura ca întreaga comunitate să treacă peste acest moment dificil.

James Wattis

— La ce rezultat a ajuns ancheta internă? am întrebat eu.

— O să fii dezamăgită.

— Nicio schimbare?

Rebecca mi-a pus o mână pe umăr şi a închis laptopul.

— Aş vrea să-ţi pot spune că lucrurile stau mai bine acum. Că liceul tău s-a zguduit din temelii şi că acum colegii tăi se poartă mai frumos. Dar n-o să te mint – rareori se produce o schimbare atât de repede.

Până la urmă n-a fost nimeni exmatriculat. Şi nici arestat, la o adică. Copiii care s-au alăturat grupului Caca de bebeluş au fost obligaţi să semneze un contract de conduită pe internet. N-am aflat nici până acum dacă Dallas a fost sau nu aleasă preşedinte. Şi nici dacă Ellei i s-a permis să reprezinte în continuare echipa de înot a liceului. Uneori mă întrebam dacă nu cumva vieţile lor au mers mai departe ca şi când nici n-aş fi existat. Aveau să se schimbe vreodată? Avea asta să influenţeze vreodată pe cineva? Dacă lumea ar începe să-l strige *Chiftea* pe unul dintre puşti, s-ar putea el întoarce să le zică în faţă *Criminalilor?* Le-ar aminti asta tuturor care ar putea fi consecinţele? Sau s-ar strica toţi de râs ca şi când ar fi auzit cea mai bună glumă din lume? Nu ştiu. Poate că n-aveam să aflu niciodată.

După ce ne-am mutat din Pembury, am început să mă gândesc mai mult la hărţuire, şi-am observat ceva despre care nu vorbeşte nimeni. Nu se-ntâmplă doar între adolescenţi. Sau între copii mici şi drăcoşi. Nu, e peste tot şi în toate, atât în rândul adulţilor, cât şi între noi. La televizor. Între politicieni. La comedianţi. Când i se pune cuiva piedică, toată lumea râde. Atunci când un cântăreţ e făcut cu ou şi cu oţet, membrul juriului din cadrul emisiunii de talente este considerat *sincer,* iar când un congressman îl face pe preşedinte mincinos, toată lumea vrea să vadă scena. E în dramă. În insulte. În faptul că lumea se bucură văzându-i pe alţii umiliţi. Adulţii se adună buluc să o bârfească pe fata care dă din fund la televizor. *A fost patetic. A fost scârbos. Mi-e milă de maică-sa. S-a dovedit a fi aşa o dudă. Pun pariu că îşi dorea să fi murit.* Şi eu îmi dorisem la un moment dat să fi murit, însă mă întreb dacă aş fi putut să dau vina pe ei. Dacă era prezentă în toate, peste tot, cum ar fi putut cineva să-i reziste?

Eu i-am rezistat. M-am schimbat. Mi-am adus aminte de umilinţa mea şi am găsit cuvinte care să aibă mai mult sens când venea vorba de mine însămi. Eram naturală, bună, vie. Trăiam. Eram fiica a doi oameni care fuseseră şi ei descrişi cândva prin acele cuvinte. Şi ei respiraseră, fuseseră plini de vigoare şi deloc perfecţi. Iar poveştile lor, purtându-le în mine, au rescris povestea mea.

Descoperind noi feluri de a fi diferită, de a lupta împotriva curentului, am ajuns să duc mai departe o altă poveste. Nici Robyn nu a fost perfectă, şi nici măcar complet diferită, dar mi-era dor de cine deveniserăm noi împreună. Îmi plăcea de cele care începuserăm să fim. Vrând să ne cunoaştem una pe cealaltă, să ne înţelegem fără să ne judecăm, se formase o conexiune între noi. Povestiserăm lucruri despre părinţii noştri pe care nimeni altcineva nu le ştia. Ţin minte cum ne aşezaserăm pe jos în bibliotecă şi Robyn mă luase în braţe. Părul ei, lipit de faţa mea, mirosea a fructe. *Aşa simt eu,* a zis ea, iar trupul ei era dintr-odată carapacea mea. Şi când ne-am imaginat că ne ţinem de mâini în dormitoarele noastre, ne doream lucrul ăsta atât de tare. Mi-a zis că s-a gândit la mine de mii de ori, şi acum mă gândeam şi eu la ea: când opream alarma, când mă spălam pe dinţi, când deschideam fereastra şi priveam cerul.

Pe atunci eram prietene. Poate într-o zi aveam să fim din nou, eu aşa speram.

De la: R.Doblak@sparkon.com
Către: C.Mckenzie@chronomail.com
Subiect: Bună
Dată: Vin, 1 ianuarie 2010, 17:48:19

Bună, Callie.

O să fiu 100% sinceră. Nu credeam c-o să-ţi mai scriu VREODATĂ, asta pentru că: 1) ce mi-ai făcut a fost GROAZNIC; 2) nu mai aveam încredere în tine. Toată lumea zicea că eşti o psihopată. Mama credea că ai putea să ne şantajezi, iar când ne-a sunat un reporter, pur şi simplu a urlat la el: NU ştim nicio Callie McKenzie!!! & avea dreptate, nu? Acum, când mă gândesc la toate momentele în care am vorbit, habar n-am cu cine am vorbit, de fapt. Am vorbit cu tine, cu cine voiai tu să fii sau cu o tipă care minţea prost? Prietenii mei cred că cei ca tine fac asta ca să îi joace pe degete pe cei ca noi. Dacă e drept că asta făceai, felicitări, mă gândesc că ţi-a reuşit. Am simţit toate lucrurile pe care ai vrut tu să le simt – chiar am muşcat-o – după care m-am simţit ca naiba pentru că am putut să fiu atât de proastă. Nu ştiu cum m-aş fi putut prinde înainte, dar când am aflat am zis că pun mâna pe un topor şi te toc bucăţi până îmi spui adevărul.

Deci, hai să începem cu ziua în care te-am cunoscut. O zi în care viaţa mea părea super de căcat. Pe dinăuntru eram Osândita Eternă, dar încercam să par Domnişoara Bucurie. Şi, cum stăteam eu aşa, prefăcându-mă bine-mersi şi îngânând corul, te-am întrebat despre pitbulli, de parcă n-aveam altă treabă pe lumea asta. Şi colindul ăla era atât de trist, de fapt. *Frosty, omul de zăpadă.* Despre un puşti care îşi face şi el un prieten bun şi care sfârşeşte prin a se topi. Mi-a adus aminte de tata şi mi-am zis, ROBYN, ADUNĂ-TE!!! După care ai început să-mi povesteşti despre pitbullul ăla, şi, brusc, masca mea s-a crăpat. Era adevărat ce mi-ai zis? Despre pitbullul care i-a salvat pe oamenii ăia? Nu ştiu să zic de ce mai contează asta acum, dar simt că pentru mine încă mai contează. În orice caz, ai fost drăguţă atunci. M-ai tras afară din nisipurile mişcătoare şi aşa am ajuns să vorbim pe net, iar de aici încolo ştii ce s-a întâmplat.

Nu ştiu ce-a fost minciună şi ce-a fost adevărat din toate câte mi-ai scris. Am citit din scoarţă-n scoarţă mesajele noastre şi pe multe dintre ele aş vrea să le cred adevărate. Ştiu că ai minţit la faza cu ketchupul, dar ai minţit şi în legătură cu felul în care te privea toată lumea după ce ţi-au murit părinţii şi că nu mai puteai fi tu însăţi? Când mi l-ai dat pe Tati, a fost asta o minciună? Dar când mi-ai zis că ai visat că dormeam împreună sub un copac? Sau când mi-ai zis că şi tu *ai simţit* asta? Tot ce mi-ai scris după m-a făcut să cred că *ceva* tot ai simţit. Doar că eu mergeam deja la o şcoală nouă şi încercam să fiu altcineva. Aşa că am stabilit că

tot ce se întâmplase între noi nu fusese decât în capul meu. Cum aş fi putut să iubesc o persoană pe care nici măcar n-o cunoşteam?

Deci, faza e în felul următor: când ai început să-mi scrii despre Caca de bebeluş şi restul, am jurat că n-aveam să mă răzgândesc şi nici să îmi pară rău pentru tine. Mă gândeam că vechea Robyn oricum e moartă şi că vechea Callie nici n-a existat, şi de unde să ştiu eu că nu mă păcăleşti din nou? După care am aflat ce-ai făcut şi mi-am dorit să te fi ajutat. Îmi părea rău că te-ai simţit atât de singură şi că nu ţi-am răspuns niciodată. Ştiu cum e când vrei să mori, ştiu cum e şi când toată lumea te urăşte. N-am vrut să te tai în bucăţi cu toporul şi nici să aflu că te înecaseşi. Am vorbit cu mama şi am decis împreună că e prea riscant să-ţi mai scriu vreodată. Dar uite-mă riscând, întrebându-mă când o să-mi scrii înapoi. Şi dacă ar putea fi altfel de data asta, în cazul în care ne dăm seama cum să facem să fim noi înşine.

xoRobyn

LAUREN FRANKEL

YOUNG 14+

Un debut remarcabil despre o fată aflată la vârsta critică a adolescenței și un părinte disperat să afle adevărul înainte de a fi prea târziu.

Callie e acuzată că se comportă agresiv cu colegii ei, dar Rebecca știe că fata blândă pe care a crescut-o trebuie să fie nevinovată.

După ce este absolvită de vină, Callie începe să primească amenințări de la cea care a acuzat-o și, pe măsură ce acestea devin tot mai grave, Rebecca se simte obligată să intervină. Decizia ei o face să-și amintească de prieteniile și trădările din propria-i adolescență, și de tragedia care a marcat-o. Acum însă Rebecca nu înțelege cu adevărat ce se întâmplă, iar Callie e în mare pericol.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-491-3

TREI

{1} T.S. Eliot, *Opere poetice. 1909-1962,* Humanitas (Traducere de Mircea Ivănescu, note de T. S. Eliot şi Mircea Ivănescu).

{2} *Pholcidae,* din infraordinul *Araneomorphae,* este o familie de păianjeni ce cuprinde peste 1000 de specii, grupate în 84 de genuri; denumirea provine din grecescul φολκό, „picioare strâmbe”.

{3} Păianjen din familia *Pholcidae.*

{4} *Frenzy* (engl.) se poate traduce nebunie sau furie, dar şi turbare.

{5} *Evil* (engl.) are aici sensul de malefic, diabolic.

{6} În Statele Unite ale Americii, 24 octombrie este Ziua Naţională a Recunoaşterii Pitbullilor; celebrând meritele deosebite ale anumitor exemplare, organizatorii doresc o mai bună înţelegere a acestei rase la nivelul populaţiei întregii ţări.

{7} *Single White Female* în original, în regia lui Barbet Schroeder, a apărut în SUA în anul 1992, în rolul principal, Bridget Fonda.

{8} *Brogues* – tip clasic de pantofi din piele, cu mici perforaţii decorative pe vârf.

{9} Hacky Sack este atât numele jocului, cât şi săculeţul umplut cu pietricele sau mărgele şi folosit pe post de minge; scopul jocului este acela de a păstra sacul în aer cât mai mult timp, participanţii fiind obligaţi să-l paseze de la unul la altul într-un cerc – iar atunci când jocul devine plictisitor, sunt permise şi chiar încurajate improvizaţiile.

{10} To cremate/cremaţiune – joc de cuvinte; în engleză „cream” - frişca adăugată la cafea; „to cremate” – a incinera cadavrele la crematoriu.

{11} Dans tradiţional hawaiian, compus din şase paşi de bază şi unduiri ale şoldurilor; practicat în general de femei.

{12} Cremă depilatoare.

{13} Joc de cuvinte; *octopus* (engl.) = caracatiţă.

{14} Principiu legal utilizat în comerţ, tratând încă din Antichitate problema asimetriei informaţionale prezente în relaţia dintre vânzător şi cumpărător; astăzi, datorită lui, beneficiem de certificatul de garanţie, de exemplu.

{15} *Rolling On Loughing Floor* (engl.), prescurtat ROLF, este echivalentul unui superlativ absolut, folosit cu precădere de internauţi pentru a sugera o situaţie extrem de amuzantă.

{16} Folosit cu precădere de internauţi, este acronimul expresiei *laughing out loud* (engl.), care s-ar traduce prin „râd în hohote”.

{17} Un fel de muzică populară atribuit în special negrilor, cântat pe mai multe voci.

CUPRINS

Prolog
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
Callie
Rebecca
Callie